PRINȚESA DIANA
POVESTEA NESPUSĂ

– BESTSELLER –
NEW YORK TIMES

„O CARTE ULUITOARE“
PEOPLE

PREMIU Man Booker AUTOR

MONICA ALI

Monica Ali

DIANA
Povestea nespusă

Traducere din limba engleză:
VALENTINA GEORGESCU

Editura Lira
2012

UNTOLD STORY
MONICA ALI
COPYRIGHT © 2011 MONICA ALI

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Diana. Povestea nespusă - MONICA ALI

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florin Pînzaru
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

ISBN ePub: 978-606-600-855-6
ISBN print: 978-606-600-454-1
ISBN PDF: 978-606-600-856-3

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru M.M.S.

CAPITOLUL 1

Unele poveşti nu sunt menite a fi spuse vreodată. Altele pot fi spuse doar ca basme.

A fost odată ca niciodată, au fost trei prietene care au dat o mică petrecere pentru o a patra, care încă nu sosise după ce prima sticlă de Pinot Grigio fusese deja răpusă. Vino acum cu mine în grădina din spatele unei case suburbane îngrijite, pe strada asta cu terenuri spaţioase în jurul caselor, treci pe lângă bicicletele copiilor şi bâtele de baseball lăsate vraişte pe pajiştea verde satinată, şi-apoi ia-o în sus, spre fereastra bucătăriei, de unde răzbate o lumină caldă, şi aruncă o privire înăuntru. Trei femei, una brunetă, alta blondă, şi a treia roşcată – toate în floarea vârstei, anii aceia naivi, când vârsta mijlocie e ţinută cu grijă la distanţă. Iată-le, aşezate la masă, ignorante ale irealităţii lor, oarbe la poveste, inspirând şi expirând naiv.

– Unde e Lydia? întreabă Amber, blonda.

Este o fiinţă mititică şi frumuşică. Trăsături delicate, rochiţă cu guleraş à la Peter Pan şi manichiură French.

– Unde naiba o fi?

– Nu ne atingem de sendvişuri, bine? spune Suzie, bruneta.

Nu a avut timp să se schimbe înainte să vină. Are o pată de sos bolognez pe tricou. A făcut sosul în grabă, ca să le lase ceva de mâncare copiilor şi bonei.

– Chestiile astea fără calorii şi fără gust? Uită, nu mă interesează. Împinge castronul la o parte.

– S-o mai sun o dată? întreabă Amber. Am lăsat deja trei mesaje.

Amber şi-a închis magazinul de haine cu o oră mai devreme, ca să fie sigură că e gata la timp cu toate.

Roşcata, Tevis, scoate din buzunar o bucată de cristal de forma unui falus şi o pune pe masă. Spune:

– Am avut o premoniţie azi-dimineaţă.

– Ai fost să te consulte un doctor în legătură cu asta?

Suzie, îmbrăcată cu pantalonii ei preferaţi din doc şi cu tricoul pătat, şade pe scaun ca bărbaţii, cu glezna dreaptă pe genunchiul stâng. Îi face cu ochiul lui Amber.

– Fetelor, n-aveţi decât să mă luaţi la mişto cât poftiţi, spune Tevis.

Tevis a venit direct de la lucru. Îmbrăcată cu costumul ei cu pantalon, cu părul prins într-un coc strâns, ţuguin-du-şi buzele, arată aproape sclivisită – opus felului în care ar vrea să fie percepută.

– Nu te luăm la mişto, spune Amber. Era despre Lydia?

– Nu tocmai, spune Tevis într-un mod foarte specific ei. Îşi făcu mâinile căuş desupra pietrei.

– Cari chestia aia cu tine peste tot? întreabă Suzie.

Are părul negru tăciune, cu irizaţii purpurii şi cu acea strălucire de păr proaspăt vopsit. Scoate un morcov din frigider şi-l curăţă direct pe masa aranjată cu veselă drăguţă, cu trandafiri roz şi roşii pictaţi de mână, cu ceşcuţe şi farfurioare fine de porţelan chinezesc, cu nişte tortiţe aşa de mititele, de-ţi vine să ţii degetul mic ridicat, ca la un tradiţional ceai englezesc de la ora cinci.

– Nu vă faceţi griji, o să fac curat.

– Chiar te rog, spune Amber, dar întinde mâna peste masă şi adună ea însăşi cojile.

Dacă Lydia ar intra în această clipă, totul ar trebui să arate perfect. Se simte vinovată că le-a trimis pe Serena şi pe Tyler la prieteni, căci ar fi vrut şi ele să rămână şi să-i ureze Lydiei la mulţi ani. Oare Lydia nu ar fi preferat, mai degrabă, să vadă copiii decât să găsească totul aranjat aşa? Amber îşi trece părul pe după urechi şi trage un fir de aţă ieşit din mânecă.

– Spune, te rog, că nu era despre ea.

– Of, Doamne, făcu Suzie. Face ore suplimentare. Ştii cât de mult iubeşte câinii ăia.

– De ce nu răspunde la telefon? întreabă Amber.

– Nu i-am împachetat cadoul. Credeţi c-o să se supere?

Suzie muşcă vârful morcovului cu incisivii. Sunt puternici şi albi, dar neregulaţi; au atitudine.

– Nu încerc să îngrijorez pe nimeni, spune Tevis.

Pune cristalul înapoi în buzunarul taiorului ei de comandă. Este agent imobiliar, aşa că trebuie să arate elegant. Nu este stilul ei. Asta-i e meseria. Aşa cum ea însăşi a spus-o de multe ori. Dar, acesta este un oraş plin de sceptici, oameni care preferă să cumpere toate prostiile din orice magazine le ies în cale în loc să-şi facă puţină ordine prin ceakre.

– Acum, pe bune, spune Suzie, nici n-o faci.

O iubeşte pe Tevis. Tevis nu are copii, aşa că nu abordai acest subiect cu ea. Suzie are patru copii, şi, odată ce vorbisei despre ei, după care mai vorbeai şi despre copiii altor mămici, era timpul s-o iei spre casă şi să-ţi pregăteşti echipamentul de sport pentru a doua zi. Tevis, neavând copii, era de părere că simţeai pentru ea un pic de milă şi niţică gelozie. Probabil la fel cum simţea şi ea faţă de tine. Putea fi visătoare sau putea fi plină de patos, sau o combinaţie bizară din ambele. Şi era mai mare râsul s-o iei peste picior.

– V-aduceţi aminte ce s-a întâmplat data trecută? întreabă Tevis.

– Ce anume? Ai avut o premoniţie? Este despre Lydia sau nu?

Amber este absolut sigură că o cunoaşte pe Lydia mai bine decât celelalte. Ea a fost prima care s-a împrietenit cu Lydia, în urmă cu aproape trei ani.

– Nu ştiu, spune Tevis. Am doar un sentiment neplăcut. A început azi-dimineaţă, imediat după ce am ieşit de sub duş.

– Şi eu am avut un sentiment neplăcut azi-dimineaţă sub duş, spune Suzie. Mi-a venit să mănânc o cutie întreagă de Pop-Tarts[1] la micul dejun.

– Cât a întârziat, de fapt? Dumnezeule, o oră jumate.

Amber priveşte melancolică la furculiţele de desert din argint, aranjate în evantai aproape de mijlocul mesei. Erau aproape negre când le-a găsit într-un magazin de antichităţi de pe Fairfax, dar s-au curăţat frumos.

– Şi vreţi să ştiţi ceva? continuă Suzie. Am şi făcut-o. Am mâncat toată nenorocita aia de cutie.

Tevis îşi scoate sacoul.

– Aerul e-ntotdeauna aşa înainte de o furtună.

– Ce? face Suzie. E o seară minunată. Nu mai eşti în Chicago.

– Zic şi eu, spune Tevis. O fixează pe Suzie cu privirea.

– Haide, Tevis, nu încerca să ne sperii.

Sendvişurile cu castraveţi încep să se înconvoaie pe margini. E o mare prostie, şi Amber ştie asta, să organizezi un ceai englezesc la ora şapte seara. Care s-a transformat deja în opt şi jumătate.

– Mda, hai s-auzim, fato, ultima oară când ai avut o premoniţie...

Suzie începe în ritmul ei sacadat obişnuit, dar se domoleşte deodată.

– Aşadar îţi aminteşti, spune Tevis. Se întoarce către Amber. Te rog, încearcă să nu te impacientezi. Dar ultima oară când am avut o premoniţie a fost în ziua în care băiatul cel mic al Jolindei a ieşit în fugă în stradă şi a fost lovit de autobuzul şcolii.

– Şi-ai văzut tu asta? Ai văzut tu asta înainte să se întâmple?

Tevis ezită o clipă, apoi clatină pedant din cap.

– Nu. A fost mai degrabă o premoniţie generală.

– Şi asta s-a întâmplat – când? – acum doi ani? Câte ai mai avut de atunci?

Amber, devenind tot mai anxioasă, se uită la prăjitura scoţiană Dundee, cu fructe şi migdale, care tronează pe un platou de sticlă în centrul mesei. Este maro-închis şi cântăreşte o tonă. Lydia a menţionat cândva această prăjitură, preferata ei în copilărie, iar Amber a găsit o reţetă pe internet.

– Nici una, spune Tevis, până azi.

– Nu ai niciodată sentimente neplăcute dimineaţa? întreabă Suzie. Frate, eu le am aproape în fiecare zi.

Amber se ridică şi începe să spele cele trei pahare de vin folosite. Trebuie să facă ceva, şi asta-i tot ce-i vine în minte, în afară, desigur, de a o suna din nou pe Lydia. Dar, când Lydia va intra cu paşi mari pe uşă, unduind din şoldurile alea ale ei, cu vocea ei aia voioasă, Amber nu ar vrea să se simtă prea stupid.

– La naiba, o sun din nou, spune, ştergându-şi mâinile.

– Nu văd nici un motiv pentru care să fie vorba despre Lydia, spune Tevis, dar, cu cât o spune mai insistent, cu atât este mai convinsă că, de fapt, despre ea e vorba.

În urmă cu doar câteva zile, Lydia a trecut pe la ea să-i ghicească în cărţile de Tarot, o chestie pe care o refuza, de obicei, de fiecare dată. Tevis a etalat cărţile pe masa cu sirene din mozaic, dar exact atunci Rufus a dat din coadă şi a dărâmat două dintre ele pe podea. Lydia le-a ridicat şi a spus:

– Hai mai bine să n-o facem, şi a amestecat cărţile şi le-a pus la loc în pachet.

Tevis i-a spus că nu are importanţă, că, dacă ar etala cărţile din nou, acestea ar fi la fel de elocvente.

– Ştiu, a spus Lydia, dar m-am răzgândit. Rufus m-a ajutat să mă răzgândesc. E foare înţelept, ştii.

A râs, şi, deşi râsul ei era, ca de obicei, ca un clinchet de argint, de data asta parcă mai avea o nuanţă. Lydia era intuitivă, ştia lucruri, le simţea, aşa că a refuzat cărţile.

– Absolut nici un motiv, repetă Tevis, iar Suzie spune:

– Probabil că nu e absolut nimic, şi asta sună mai degrabă a consolare, ceea ce le face pe toate trei să se simtă stânjenite că au nevoie de consolare.

Amber îşi aruncă mobilul pe o farfurie. La telefonul Lydiei a intrat din nou robotul, şi ce rost ar avea să lase încă un mesaj?

– Poate că l-a scos pe Rufus la o plimbare mai lungă, a pierdut noţiunea timpului, a uitat să-şi ia telefonul.

Ştie cât de neconvingător sună.

– Poate că a încurcat zilele, spune Suzie, fără să fie convinsă.

– Suzie, este ziua ei de naştere. Cum să fi încurcat zilele? Oricum, a sunat azi-dimineaţă şi a spus că ne vedem la şapte. Nu e nici o încurcătură, doar a... întârziat.

E drept că tonul Lydiei păruse absent. Dar, dacă Amber se gândea mai bine, în ultima vreme Lydia păruse cam des absentă.

– Ce nai...? face Suzie.

– Ţi-am spus eu, spune Tevis. Grindină.

– Ce nai...? face Suzie din nou, iar restul nu se mai aude de-atâta vuiet.

– Veniţi! strigă Amber, repezindu-se la uşa din faţă. Dacă vine chiar acum, n-o să auzim soneria.

Stau toate trei afară, pe prispa din faţă, şi se uită cum grindina zornăie pe acoperişul doamnei Gillot, se împrăştie în toate direcţiile de pe capota Toyotei Highlander a lui Amber, troncăne, căzând şi sărind din găleata de aluminiu de lângă garaj. Cerul şi-a schimbat culoarea într-un purpuriu murdar obscur, iar grindina cade cu o nepăsare extremă, năvălind, izbindu-se, rostogolindu-se, fascinantă în indecenţa ei. Curge şi curge. Nu e mare, doar deasă, curgând ca orezul din cerul care parcă s-a rupt.

– Doamne, Dumnezeule! ţipă Amber.

– Ia uitaţi-vă! ţipă şi Suzie.

Tevis coboară scările şi se postează pe peluză, cu braţele larg deschise, cu capul pe spate, privind spre cer.

– Se roagă? urlă Suzie, iar Amber, în ciuda încordării, sau poate că tocmai din cauza ei, se pune pe râs.

Încă mai râde când o maşină se opreşte pe marginea străzii; farurile parcă taie prin perdeaua de grindină, ridicând-o într-un nor dens şi alb deasupra asfaltului negru al aleii şi împrăştiind-o înspre casă. Tevis lasă braţele să-i cadă şi aleargă spre maşină, bluza ei din mătase crem, demnă de un agent imobiliar, lipindu-i-se de spatele costeliv. Celelalte coboară şi ele în fugă scările. Trebuie să fie Lydia, deşi maşina nu pare decât o umbră neagră în spatele luminilor.

Când Esther coboară din maşină, strângând la piept un cadou, o îmbrăţişează toate trei, făcând un cerc stângaci în jurul ei, ceea ce nu prea reuşeşte să le disimuleze dezamăgirea.

Revenite în bucătărie, Amber mai aranjează un loc la masă. Esther îşi scutură bobiţele de grindină de pe umeri, îşi desface părul lung şi grizonant, şi scutură din el alte câteva bobiţe de grindină.

– Aţi uitat că vin şi eu, nu-i aşa? întreabă pe un ton jumătate ironic, jumătate răutăcios.

– Nu! spune Amber. Ei bine, ba da.

– Aşa se-ntâmplă cu femeile, spune Esther. Ajungem la o vârstă la care lumea uită de noi.

Nu sună ca şi cum ar fi discret nedreptăţită.

Pe Amber, copleşită de jenă şi anxietate, o trece un fior la gândul viitorului, se teme, de fapt, că viitorul a şi început la vârsta ei, o divorţată pentru tot restul vieţii. Se adună şi revine la momentul de faţă.

– De fapt, eram toate un pic cam îngrijorate pentru Lydia. A rămas peste program? Nu răspunde la telefon.

– Lydia şi-a luat liber azi, spune Esther. Vreţi să spuneţi că n-a fost aici?

Nu răspunde nimeni când Esther se uită de la una la alta.

– Ar trebui să ne suim în maşină şi să ne ducem la ea acasă, spune Suzie.

– Aşteaptă să se potolească grindina, spune Tevis.

– Nu putem să stăm aşa, cu mâinile-n sân, spune Amber.

Se aşază toate şi se uită una la alta, aşteptând ca una dintre ele să ia frâiele în mână.

1 Produs dulce, foarte popular în SUA, constând din două straturi de aluat între care se află umplutură dulce, cea mai populară fiind cea de ciocolată; se pot consuma reci sau încălzite în prăjitorul de pâine (n.tr.)

CAPITOLUL 2

Cu o lună înainte, martie 2007

Pentru o aşezare cu doar opt mii de locuitori, Kensington avea cam totul: un magazin de bricolaj, două băcănii, o florărie, o brutărie, o drogherie cu o ofertă de cărţi peste măsură de generoasă, un magazin de antichităţi, o agenţie imobiliară şi un serviciu de pompe funebre. Când murea cineva în Abrams, Havering, Bloomfield, sau Gains, sau în oricare dintre celelalte aşezări care nu puteau fi numite oraşe, împrăştiate prin tot districtul, nu-i trecea nimănui prin minte să sune la pompele funebre din metropolă. Sunau la J.C. Dryden and Sons[2], o afacere datând din 1882, la doar patru ani după înfiinţarea Kensingtonului însuşi. Dacă, aşa cum se întâmpla uneori, acesta era atât de solicitat încât o înmormântare nu putea fi organizată în timp util, domnul Dryden suna respectiva familie îndoliată pentru a-i prezenta personal alternative. Prin urmare, Kensington era foarte căutat de cei morţi, şi, dacă nu era la fel de căutat şi de cei vii, cu siguranţă că de vină erau preţurile la imobiliare destul de piperate. Câteva magazine din Kensington erau plasate pe Fairfax, dar majoritatea erau înşirate pe Strada Albert sau după colţ, pe Strada Victoria. Din strada Albert, aşezarea se întindea precum un evantai, pe o pantă molcomă înspre nord, înspre sud îl mai despărţeau cinci mile de Interstatală, avantajos pentru cei care făceau naveta în metropolă, la est era mărginit de un râu tare secăţiu, iar la vest de verdele întreţinut cu irigaţii din belşug al terenului de golf care, în cele din urmă, făcea loc unei păduri de zadă americană, pini şi arbori de gumă.

Lydia trecea cu maşina pe lângă terenul de golf pe drumul ei înspre oraş. În zilele de miercuri lucra jumătate de normă la Kensington Canine Sanctuary, o adunătură dezordonată de coteţe şi ţarcuri pentru animale aflată chiar la ieşirea din oraş, care aduna maidanezi sau îi primea din „zona crepusculară“; aşa descria Esther districtul, care nu mai avea nici un alt adăpost pentru câini. Patru zile pe săptămână, Lydia lucra până la şase

seara, comandând provizii, curăţând cuştile, dresând şi tratând, cărând saci imenşi de hrană uscată pentru câini, mâncând salata de pui cu orez a lui Esther din cutiile ei Tupperware[3]. Dar, în zilele de miercuri, Lydia îl trezea la prânz pe Rufus, înghiontindu-l cu vârful pantofilor ei de sport. Acesta dormea în birou, cu urechile pleoştite peste ochi; îşi ridica fundul în aer şi se întindea, îşi bâţâia labele din faţă şi-şi scutura capul, ca şi cum nu ar fi ştiut ce-avea să urmeze, apoi o lua la fugă înaintea ei, ca să sară în spatele Fordului ei Sport Trac, albastru şi prăfuit.

De obicei, Lydia îl lua din remorcă şi-l aşeza pe scaunul din faţă al pasagerului, dar astăzi l-a lăsat în remorcă, vântul fluturându-i urechile, aşa că atunci când a spus: „Crezi că ar trebui să nu mă mai văd cu Carson?“ nu era nici o faţă nedumerită care să se uite spre ea, provocând-o să continue. Se uită, ridicând din umeri, la scaunul gol din dreapta ei, apoi porni radioul.

Urcă pe strada Fairfax, trecu de terenurile de sport, de locul de joacă, de şcoala elementară şi de pensiune, şi coti pe strada Albert, parcând în faţa brutăriei, de unde îşi cumpără două sendvişuri calde cu pastramă şi şvaiţer, după care o luă pe jos înspre magazinul lui Amber, cu Rufus mergând aşa de aproape de gleznele ei, încât cu greu reuşea să nu se împiedice de el.

Magazinul nu se închidea la prânz, iar miercurea, asistenta lui Amber se ducea la cursuri de coafat, aşa că Lydia îşi lua mereu sendvişuri la ea.

– Hei, făcu Amber, ridicându-şi ochii dintr-o revistă.

Ocoli tejgheaua, aranjându-şi fusta şi părul, atingân-du-şi cu degetul arcul buzelor, ca să fie sigură că nu i s-a întins rujul.

Primul lucru pe care Lydia îl învăţase, primul din multe alte lucruri, când acceptase funcţia pe care o deţinuse, sau care o deţinuse pe ea, pentru mare parte din viaţa ei de adult, a fost să nu lase la întâmplare nici un detaliu al hainelor sau al machiajului ei. Da, asta o învăţaseră ăia în mod explicit, deşi erau multe altele despre care n-o învăţaseră. Era o lecţie pe care i-o putea da mai departe lui Amber. Amber, care nu putea să treacă prin faţa vreunei oglinzi fără să-şi verifice ţinuta, care se folosea de o vitrină, dacă nu avea la îndemână o oglindă, care fie se temea că toată lumea se uită la ea, fie era îngrozită că nu se uită nimeni la ea. Dar poza, decisese Lydia, era supraevaluată. Doar proştilor şi ticăloşilor le păsa de asta.

– Arăţi grozav, spuse ea. Fustă nouă?

Amber spuse că da, şi-i ceru Lydiei părerea, explicându-i că făcea parte dintr-o gamă pe care se gândea să o aducă în magazin. Lydia purta aproape zilnic blugi şi un tricou, dar Amber era de părere că ea se pricepea foarte bine la haine şi la modă, o impresie pe care Lydia nu intenţionase niciodată s-o lase.

Se aşezară pe o reproducere după un recamier original, lângă vitrină. Amber îl cumpărase, spunea ea, pentru soţii pe care-i cam lua cu leşin după ce vedeau preţurile de pe etichete. „Deşi, nici un produs de-aici nu costă mai mult de patru sute de firfirei“, adăugase ea, uşor meditativă.

– Trebuie să-ţi arăt nişte fotografii, spuse Amber.

Luă tabloidul de pe tejghea.

– Asta a fost făcută săptămâna trecută. Şi uite-o aici, în anii nouăzeci. Nu-i aşa că este foarte schimbată?

– Nu ne schimbăm, oare, cu toţii? spuse Lydia, abia uitându-se peste revistă.

– Nările-i sunt inegale, spuse Amber, asta te dă întotdeauna de gol.

Lydia mai muşcă o dată din sendvişul ei, ca să nu trebuiască să spună nimic.

Amber începu să citească tare.

– „Se poate să-şi fi făcut un lifting al pleoapei inferioare şi, judecând după aspect, chirurgul ei se poate să fi folosit o nouă tehnică, intrând pe sub globul ocular – ceea ce reduce riscul cicatricilor, cu rezultate extraordinare.“

Lydia se strâmbă.

– De ce citeşti aşa ceva?

Arătă înspre teancul de reviste de pe măsuţa de cafea cu mâna în care ţinea sendvişul.

– Ştiu, ştiu, spuse Amber. E ridicol. Precis că a făcut şi Botox.

– Cui îi pasă? spuse Lydia. Ei şi fiecăreia din celelalte actriţe de vârsta ei.

Amber îşi trecu părul pe după urechi. Anul trecut îşi tăiase breton, pe care anul ăsta îl lăsase să crească iar, aşa că părul îi tot cădea peste ochi şi devenise o necesitate să şi-l tot dea după urechi, dar acesta devenise şi un

nou element din repertoriul ei de gesturi prin care îşi ajusta ţinuta, folosit ca gest apologetic. Râse.

– Nu ştiu de ce citesc toate chestiile astea. Dar toată lumea o face. Există chiar şi o profesoară de la colegiu, vine aici şi petrece mai mult timp frunzărind revistele decât hainele de pe umeraşe. Presupun că nu-i place să şi le cumpere pe ale ei, dar tu din ce crezi că citeşte ea la coafor? Precis nu din vreun manual.

Lydia îi întinse lui Rufus o fâşioară de pastramă.

– Ei bine, noi suntem de părere că e o prostie, nu-i aşa, băiete?

Rufus o linse pe degete drept consimţire.

– Of, Doamne, spuse Amber.

Lydiei îi plăcea cum spunea Amber „of, Doamne“. Suna aşa de american. Îi amintea de cât de englezoaică se simţea ea încă, după aproape zece ani în State, şi că, în vreme ce tot ce o mai reprezenta în rest nu mai era neapărat disimulat, cât, mai degrabă, uzat, englezitatea ei, cel puţin, dăinuia.

Aproape zece ani. Sosise în 1997 – nu numai în deceniul trecut, ci chiar în mileniul trecut.

– Of, Doamne, uitasem – am în spate nişte rochii pe care chiar vreau să le probezi. Or să arate fabulos. Abia aştept să văd.

Amber dădu fuga în depozit, iar Lydia o privi prin uşa deschisă cum dădea jos de pe şina turnantă rochii protejate de mantale de plastic şi le punea pe braţ.

Când sosise în Kensington, Tevis fusese cea care-i vânduse Lydiei casa, dar cu Amber se împrietenise mai întâi. Se aşezaseră la aceeaşi masă în brutărie, erau doar patru mese, aşa că, în mod normal, trebuia să împarţi masa cu încă cineva. La o ceaşcă de cappuccino, Amber, şi ceai Earl Grey, Lydia, s-au plăcut imediat, iar Lydia, care, şapte ani la rândul, nu îşi făcuse decât cunoştinţe, se simţise uşurată să se lase în mâinile ineluctabilului. A fost, desigur, precaută, dar, după câteva conversaţii, în care şi-au povestit una alteia trecutul, nu a prea mai fost nevoie de precauţie, iar Lydia se mira ea însăşi de ce, atâta timp, se ţinuse departe de toată lumea.

Amber îi povestise Lydiei încă din acea primă după-amiază despre căsnicia ei cu iubitul din copilărie, despre cum acesta o înşelase cu cea mai

bună prietenă a ei, des-pre cum îi iertase pe amândoi, deoarece „se mai întâmplă, ce să-i faci“, erau avocaţi la aceeaşi firmă de avocatură, iar ea era o mamă casnică, ce arăta cam jalnic în majoritatea zilelor, şi despre cum, atunci când se uita în oglindă, se simţea oarecum vinovată de toată povestea. Apoi se dichisise, desigur, şi s-au întâlnit „la ceas de seară“, şi au vorbit, şi au atacat tot felul de probleme, ca de exemplu cât de mult detesta el chiftelele ei, şi n-o putuse spune niciodată. Şi a fost totul drăguţ şi grozav o vreme, înainte ca ea să afle despre o altă aventură amoroasă de-a lui, cu o chelneriţă din restaurantul lor preferat în care se întâlneau, dar el a spus că n-a fost decât „o legătură fizică“, fără sentimente, iar ea l-a iertat din nou. Dar oricum plânsese, cum ar face oricine, şi Donna a fost cea care a consolat-o. Donna, cea mai bună prietenă a ei. Care încă se mai culca cu soţul ei, lucru cunoscut, probabil, de toată lumea, în afară de Amber, care, când a dat peste ei, în clipele de dinainte ca ei s-o observe, s-a luptat cu ea însăşi să nu se retragă în vârful picioarelor şi să se poarte de parcă n-ar fi văzut nimic. La treizeci şi nouă de ani, cu doi copii şi fără nici o carieră, i s-a părut mai de bun-simţ să o ia drept halucinaţie, decât să privească în ochi crudul adevăr.

– A trebuit să te muţi aici tocmai din Maine, spuse Lydia. Cred că ştiu de ce.

– Nu ştiu. Să plec de lângă el?

– Ţi-a fost teamă c-ai să-l ierţi iar. Lydia atinse braţul lui Amber.

– Of, Doamne, câtă dreptate ai. A fost aşa un ticălos. Dar... ridică uşor din umeri, apologetic... m-ar fi dus cu vorba. Şi nu neapărat cu vorba, ci cu felul cum se mişca, sau cum stăteau blugii pe el. Sunt aşa de proastă. De ce am rămas atâta timp? Pe bune? Pentru că îmi plăcea cum se mişca şi-mi plăcea cum mirosea.

Amber apăru din depozit, iar Lydia făcu loc să aşeze rochiile pe canapea, lucru pe care Amber îl făcu atât de prudent, cum nu se mai văzuse nici la vreun angajat al lui J.C. Dryden făcând-o cu un decedat.

– Zece rochii, trei mărimi... angro. Spune-mi că nu sunt nebună.

Lydia îşi şterse degetele de dosul blugilor înainte să scoată la iveală prima rochie. Closet, magazinul, câştiga frumuşel de pe urma rochiilor petrecute închise cu capse, a fustelor creion şi a cardiganurilor cu mărgeluţe, preferatele doamnelor din Kensington tot timpul anului, la care se adăugau produsele pentru perioada balurilor, exemplare glamuroase în fucsia, auriu şi alb, la preţuri cu amănuntul care se ridicau şi la 300 de dolari, şi altele durabile, lungi până-n pământ, care subliniau cum se cuvine valoarea şi sânii generoşi ai matroanelor de Kensington, care investeau într-o nuntă de argint şi se aşteptau, cu voia Domnului, să ajungă şi la cea de diamant. Dragele de cucoane din Kensington aveau buzunarele doldora, dar erau destul de înţelepte pentru a şti că banii nu cresc în copaci, şi-n plus, ocaziile pentru a te îmbrăca elegant erau puţine.

– Uau, făcu Lydia, superb.

Să întrebe dacă rochiile erau la reducere sau returnate? Nu voia să-şi necăjească prietena. Verificând lucrătura, ar fi avut timp să cumpănească, şi trecu degetul peste linia brodată a decolteului.

Întorcându-se la momentul când se cunoscuseră, Amber îşi spusese povestea la fel de natural precum era pentru Lydia a turna ceai în ceşti. Ea nu fusese capabilă să facă acelaşi lucru, dar vorbise despre mutarea în State, cu soţul ei, când nu împlinise încă patruzeci de ani, despre cât de palpitant fusese să plece din Anglia cea îmbâcsită, despre cum totul în State i se păruse neobişnuit, dar familiar în acelaşi timp, şi despre cum căsnicia nu funcţionase. Era expertă în a-şi spune povestea, şi, când vorbea, nu se simţea de parcă ar fi minţit. Fără nume, date, sau locuri, cel mai bine aşa, mai vag, doar câteva mici detalii – noutatea, pentru un cetăţean englez, de a avea un stindard flutu-rând deasupra propriei case, fiorul descoperirii borcănelelor cu Marmite[4] într-o băcănie, felul în care alegea cuvinte şi fraze pe care nu visase vreodată să le folosească – ass, hang it, darn[5].

De-a lungul săptămânilor şi lunilor ce au urmat, au existat întrebări, deoarece, când Amber nu era cu Lydia, povestea se reducea la un snop de iţe încâlcite, pe care Amber încerca să le pună cap la cap. Lydia i-a spus nişte lucruri, care nu erau adevărate – că nu avea copii, ăsta a fost cel mai rău, a nega existenţa lor a fost mai greu, nu mai uşor, cu timpul, ca şi cum,

de fiecare dată când spune asta, lucrurile chiar aşa stăteau. Unele lucruri pe care le-a spus erau destul de adevărate – de exemplu, că soţul ei fusese crud. Amber n-a insistat niciodată prea mult. Iar Lydia făcuse asta ca o profesionistă mare parte din viaţa ei de adult – oferise străinilor momente pe care ei le preţuiau drept oneste şi intime, necunoscând-o câtuşi de puţin. Nu fusese pregătită pentru asta, dar se dovedise că avea un talent înnăscut. Amber şi Tevis şi Suzie nu mai erau nişte străini, şi ştiau atât cât le putuse ea permite să ştie, însă la început, ceea ce le oferise Lydia fusese să li se destăinuie, iar ele înghiţiseră mare parte din poveste: pretinzând că soţul ei fusese violent, că avea oarecare influenţă, că nu voia să fie găsită.

Amber ţinu uşa cabinei de probă.

– Te rog, spuse. Încearc-o. Vreau să văd.

– De ce n-o îmbraci tu? întrebă Lydia. Verdele ăsta este, fără discuţie, o culoare care te prinde. Ar trebui să-ţi iei şi tu una.

– Of, le-am încercat deja pe toate. Dar sunt aşa o pitică, nu stau bine pe mine.

– Prostii, spuse Lydia, nu te mai autoumili atâta.

– Nu mai trage de timp şi mişcă-ţi fundu’ în cabină.

Amber o împinse în cabina de probă.

Rochia era dreaptă, de un verde pal, cu broderii argintii şi flori dantelate diafane montate în diagonală, ceea ce o duse pe Lydia cu gândul la Valentino, deşi, desigur, piesa de faţă nu era la fel de rafinată.

– Ieşi de-acolo odată, strigă Amber.

În cabina de probă nu era nici o oglindă, deoarece Amber spunea că doamnele din Kensington erau prea repezite şi predispuse la a face aprecieri greşite, fără să dea nici o şansă accesoriilor: câteva ace de jur împrejurul tivului, o altă bluză, o eşarfă la gât puteau să schimbe totul.

Lydia ieşi, mergând ţanţoşă precum un manechin pe podium, cu mâna în talie, expresia adecvată, întorcând capul în stânga şi-n dreapta. Amber aplaudă şi fluieră, apoi o apucă pe Lydia de umeri şi o răsuci ca să se vadă în oglindă.

– Frumos, murmură Amber, pur şi simplu frumos.

Lidya inspiră adânc. Zece ani de când nu a mai purtat o rochie lungă. Simţea o gaură fierbinte în stomac, căreia nu avea de gând să-i dea atenţie, concentrându-se în schimb la reglarea respiraţiei.

– Îţi vine mănuşă, spuse Amber. Ce zice de asta?

– Nu chiar, spuse Lydia. Aş lua-o un pic pe şolduri.

– Ştii ce? spuse Amber. Trebuie s-o iei. Este un cadou. Am ştiut eu că rochiile astea or să arate grozav pe tine, ai silueta potrivită, numai că n-am ştiut c-or să arate *atât* de grozav. Şi nici nu am ştiut dacă am să reuşesc să te conving să îmbraci vreuna. Deşi s-ar putea să fie nevoie de o intervenţie chirurgicală ca să-ţi scot blugii ăia de pe tine.

– Şi când anume am s-o port? întrebă Lydia, studiin-du-se din profil. Nu e prea practică pentru curăţat coteţele animalelor. Îţi dai seama dacă aş purta-o la unul dintre grătarele organizate de Suzie?

De îndată ce spuse asta, regretă c-o făcuse. Tocmai scosese în evidenţă motivul pentru care Amber greşise investind atât de mult în ele.

Prietena ei se holbă la ea fără să scoată un cuvânt, cu faţa împietrită pentru o clipă în expresia extazică de mai înainte, ca şi cum aceasta n-ar fi primit încă de la creier vestea proastă.

– Oh, făcu ea în cele din urmă, convinge-l pe Carson să te scoată la un local drăguţ.

– Aşa voi face, spuse Lydia. Aşa voi face. Pot să le încerc şi pe celelalte?

– Desigur, spuse Amber dezumflată. Alege-ţi-o pe cea mai bună. Fac cinste.

Au petrecut după-amiaza împreună, Lydia probând rochie după rochie, iar când s-a întâmplat să intre vreo clientă, au comentat rochiile, două dintre cucoane chiar probând-o pe cea albastră din tafta şi promiţând să revină a doua zi. Astfel, lui Amber i-a mai revenit buna dispoziţie. La ora cinci făcuseră ordine şi se aşezară să bea câte un latte.

– Ce mai face Serena? întrebă Lydia. Şi cum se mai descurcă Tyler cu lecţiile de vioară?

– Oh, îl tot bat la cap să exerseze, dar îmi bat gura de pomană. Serena speră să primească un rol în piesa pusă în scenă la şcoală – Dorothy din

Vrăjitorul din Oz.

– Îi ţin pumnii, spuse Lydia.

– Dacă nu-l obţine...

– Sunt convinsă c-o să-l obţină.

– Lecţii de step, de canto, de balet – dar asta fac toţi, ştii, e o competiţie de speriat.

– Aşteaptă până se ia decizia. Nu începe deja să te îngrijorezi.

Lydia arătă cu mâna înspre locul unde agăţaseră marfa nouă.

– Ai să păstrezi vreuna dintre ele pentru tine?

Amber îşi dădu părul după urechi.

– Of, nu ştiu. S-ar putea, până la urmă, să iau chiar mai multe de-atât.

Se uitară una la alta şi-ncepură să chicotească.

– Adică, spuse Amber între două izbucniri de râs, în afară de cazul în care rochiile de seară or să fie la modă pentru dusul şi luatul copiilor de la şcoală.

– Nu se ştie niciodată, spuse Lydia. S-au întâmplat lucruri şi mai bizare.

Sorbi din cafea şi se înecă.

– Nu pe la noi.

Amber o bătu pe Lydia pe spate.

– Când eram la şcoala secundară, spuse ea, cu mâna încă între omoplaţii Lydiei, eram aşa o visătoare. Pluteam într-un vis. Eram drăguţă, dar nu spectaculoasă, aveam note bunicele, aveam prieteni, dar nu eram chiar Miss Popularitate, nu am făcut parte din nici o echipă de conducere.

Făcu o pauză lungă, ca şi cum s-ar fi cufundat iar în vechiul vis.

– Dar era ca şi cum purtam în mine un secret uriaş, pe care nu aveam să-l spun nimănui, aveau doar să-l vadă cu toţii într-o zi, deoarece, în adâncul meu, eram aşa de deosebită, că lumea, când aveam să pornesc prin ea şi să-ncep să trăiesc, avea să facă din mine o vedetă. Nici măcar nu credeam că trebuia să mă străduiesc. Avea să se întâmple de la sine, aşa trebuia să fie, eram sigură. Aşa că nu am dat niciodată prea mare atenţie lucrurilor din jurul meu, aşteptam doar ca viaţa mea să înceapă. Iar când avea să înceapă, eu urma să port rochiile astea fantastice, iar oamenii aveau să fie un pic surprinşi la început, şi aveau să spună, desigur, Amber, ar fi trebuit să

bănuim. Totul avea să fie perfect. Rochiile, casele, maşinile, prinţul fermecător care avea să mă ceară în căsătorie.

Râse şi-o frecă pe Lydia pe spate, deşi aceasta nu mai tuşise.

– Ce prostuţă. Poate că încă sunt.

Lydia îndepărtă mâna lui Amber de pe spatele ei şi o ţinu într-a ei.

– Ascultă, nu eşti prostuţă. Toate fetele fac asta.

Amber zâmbi. Când zâmbea, era ceva mişcător în gestul ei. Felul în care îşi arăta gingia superioară o făcea să arate vulnerabilă.

– Of, eu am fost fără nici o speranţă în şcoală, spuse Lydia. Proastă făcută grămadă, asta-s eu.

Amber plecă în fugă în susul străzii, ca să ajungă la drogherie înainte să închidă, iar Lydia aşteptă câteva clipe după ce uşa se închise, înainte să extragă din vraful de reviste pe cele trei din săptămâna în curs. Le puse pe genunchi. Mai întâi îşi adună gândurile: nu se va necăji, oricare ar fi situaţia. Dacă găsea ceea ce căuta, va rupe pagina şi o va pune în geantă ca s-o studieze acasă. Dacă nu găsea nimic, nu o va lua ca pe o lovitură, ci va încerca şi săptămâna viitoare. Dădu paginile şi scăpă repede de prima revistă. Cum putea să nu fie?

Mobilul ei dădu un semnal şi citi mesajul de la Carson. Te iau la ora 7. OK? I-a răspuns da, apoi s-a întors Amber şi i-a spus că a dat nas în nas cu noul ei vecin, care a invitat-o să ia prânzul împreună cu el săptămâna viitoare.

– E o întâlnire? întrebă Lydia.

Amber îşi aranjă frizura ei bob blondă şi-şi îndrep-tă fusta.

– Aşa cred. Nu. Nu sunt sigură. Poate că este doar prietenos.

– Te duci?

– Masa de prânz probabil că nu e o întâlnire. Şi e vecin. Aşa că ar trebui să mă duc.

– Şi dacă e o întâlnire?

Amber îşi ţuguie buzele.

– Dacă e o întâlnire, a avut ghinion, e prea scund pentru mine.

– Tu ai unu şaizeci.

– Nu-mi trebuie cineva înalt, doar destul de înalt, înţelegi. Ca să fie o diferenţă sigură. De exemplu, dacă port tocuri să nu trebuiască să-mi fac griji, iar dacă ne sărutăm să ştiu că unghiul o să fie perfect.

– Of, făcu Lydia. Ei bine, Carson este cu doar câţiva centimetri mai înalt decât mine. Crezi că ar trebui să-i dau papucii?

– Nu! exclamă Amber. Nu asculta ce debitez eu. Ţi-am spus deja că sunt o prostuţă.

Lydia se ridică în picioare, luându-l pe Rufus de pe podea, apoi geanta şi mobilul. O îmbrăţişă pe Amber şi-i promise s-o sune a doua zi pentru a mai analiza invitaţia la masa de prânz, în speranţa că Amber poate devenea mai înţeleaptă între timp. Luă rochia verde, prima pe care o probase, hotărând că-i va lăsa banii asistentei lui Amber, ca să evite situaţia jenantă de a discuta despre asta pe moment.

Era şase fără un sfert în momentul în care ajunse acasă şi, deşi era cam recişor afară, Lydia simţi o nevoie disperată de a înota. Piscina era neîncălzită, prima tură o făcu înotând pe sub apă, îngheţându-şi astfel mintea. După aceea, înotă vreo treizeci de minute într-un stil crawl ritmic, nesimţind altceva decât întinderea braţelor, arcuirea spatelui, contractarea coapselor şi sentimentul de mulţumire care o cuprindea de fiecare dată după o astfel de eliberare. După ce terminase, rămase o clipă în zona mai puţin adâncă a piscinei, cu faţa către casă. Era primul loc cumpărat în State. Primul cumpărat de ea. Avusese în proprietate un apartament în Londra, înainte de căsătorie, dar acela îi fusese cumpărat de altcineva. Casa era un bungalow cu un etaj şi jumătate, cu un acoperiş jos şi streşini adânci. Avea coloane paralelipipedice în faţă şi în spate, ceea ce-i dădea aspect de casă solidă şi sigură, şi pereţi laterali din lemn, pe care îi vopsise cu un gri delicat. Făcuse asta cu mâna ei, refuzând politicos orice ajutor. O casă cochetă, modestă, într-un cartier bun din nordul oraşului, în mijlocul unui pogon de aproape patru mii de metri pătraţi, înconjurat de arţari şi tei, care-o făceau invizibilă din stradă şi de pe alte proprietăţi, iar Lydia spusese:

– O iau, înainte ca Tevis să-i fi arătat etajul.

Ieşi din piscină, îşi înfăşură prosopul în jurul corpului şi se duse în casă. În bucătărie se opri în faţa laptopului deschis, ştiind că ar fi putut căuta şi găsi pe internet ceea ce căutase în reviste. Dar, dacă începea, nu s-ar mai fi oprit niciodată. Trebuia să respecte înţelegerile făcute cu ea însăşi.

Lydia urcă în dormitor şi aprinse luminile. Îşi scoase costumul de baie şi făcu un duş, iar după ce îşi uscase părul şi scoase din garderob o pereche curată de blugi, observă rochia de seară întinsă pe pat.

O trase pe ea şi se aşeză lângă Rufus, care se cuibărise confortabil la capătul cuverturii. Lydia se folosi de o oglindă de buzunar ca să se machieze, apoi îşi ridică părul de pe umeri şi-l prinse într-un coc lejer.

Când se postă în faţa oglinzii mari, se înfioră. În ciuda părului negru, în ciuda bisturiului chirurgului, în ciuda ridurilor apărute odată cu anii şi a bronzului permanent, văzu o fantomă privind-o, o fantomă care fusese ferecată demult, undeva în trecut. Se răsuci uşor şi privi peste umăr. Rochia era decupată adânc spre talie. Carnea era lăsată, nu mult, doar un pic, sub omoplaţi. Cât de oribil ar arăta asta într-o fotografie, unde nici un cusur nu era iertat vreodată, unde erai la fel de puternică precum cea mai mare slăbiciune a ta.

După ce atârnă rochia în garderob şi se îmbrăcă aşa cum se cuvenea, cu blugi şi un tricou alb imaculat, Lydia deschise o cutie de mâncare pentru Rufus şi rămase cu castronul câinelui în aer.

– Vreau să te întreb ceva, spuse, în vreme ce câinele se sprijinea cu labele din faţă de piciorul ei. Crezi că ar trebui să nu mă mai văd cu Carson? Pune prea multe întrebări. Începe să devină deranjant.

Rufus gâfâi nerăbdător şi o trase de blugi cu o lăbuţă.

– O să-ţi primeşti cina. Dar mai întâi răspunde-mi la-ntrebare. Latră o dată pentru da şi de două ori pentru nu.

Rufus lătră de trei ori.

– Of, n-are nici un rost, spuse ea, punând castronul câinelui pe podea. Îl bătu pe spate. Eşti un Spaniel prostuţ. Iar eu vorbesc cu un câine.

2 J.D. Dryden şi Fiii

3 Brand de cutii pentru păstrarea alimentelor cu închidere ermetică, datând încă din 1946 (n.tr.)

4 Cremă 100% vegetariană de uns pe pâine, de origine britanică, având ca ingredient de bază extract de drojdie (n.tr.)
5 Cur, la dracu’, pe toţi dracii (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Grabowski tocmai se oprise pentru o Cola şi un hotdog la un bistrou de pe marginea autostrăzii, când mobilul sună din nou. De data asta răspunse.

Ascultă, zise el, cum aş putea să muncesc când tu nu-mi dai pace nici o secundă?

– Salut, amice, spuse Gareth. Şi eu te iubesc.

– Ce vrei?

– Ţi-am lăsat cam un milion de mesaje. Iar tu nu mă suni niciodată. Vreau doar să ştiu cum merge cartea. Ai toată liniştea şi pacea de care ai nevoie acolo în – unde naiba e? Pig Poke, Illinois?

– Arse Wipe, Arizona. Am plecat acum o săptămână.

– Nu ai avut destulă linişte în Arse Wipe? Unde eşti acum?

– Pe drum.

– Întoarce-te la Pig Poke, sau Arse Wipe sau cum naiba s-o numi, încuie-te în camera ta şi nu mai face altceva, nici măcar nu mai respira, până nu e gata. Te rog.

Grabowski bău pe nerăsuflate doza de Cola şi râgâi.

– Nu pot, zise. Locul ăla mă strică la stomac. Tre’ să caut altu’.

– Atunci nu bea apă de la canal, spuse Gareth, bea apă îmbuteliată. N-o mai freca plimbându-te toată ziua, că nu ai plecat în excursie.

– Nu mă mai întorc acolo. Mă îngrozeşte.

Gareth oftă.

– Uite care-i treaba, zise, ca agent al tău trebuie să te sfătuiesc să te întorci la Londra şi să te pui dracului pe treabă cu cartea aia. Lasă-le-ncolo de întinderi nesfârşite şi deşerturi şi contemplări şi toate balivernele astea artistice. Termină cartea aia odată.

– Mda, făcu Grabowski, uşor. Pur şi simplu.

Îi făcu semn chelneriţei să-i mai aducă o doză de Cola. Arizona acţionase ca o clismă asupra creierului lui, i-l curăţase complet. De atunci tot colindase, căutând locul perfect, oprindu-se din când în când să facă

fotografii, scriind atât de uşor în mintea sa, pierzând apoi din nou cuvintele, când se aşeza în faţa unei tastaturi în loc să învârtă din volan. Nu, nu voia ţinuturi nesfârşite şi deşerturi, voia un orăşel obişnuit, undeva unde să nu-i distragă nimic atenţia. Dar gama era atât de bogată, încât continua să bată coclaurile în maşina sa.

– Nu zice nimeni că-i uşor, amice, spuse Gareth linguşitor. Da' gândeşte-te. Această carte trebuie să iasă la a zecea aniversare. A unsprezecea aniversare e vax, unsprezece e zero pentru marketing.

Gareth continuă.

– Nu te crampona de scris, ştii bine ce se cere. Câteva anecdote, prima dată când a-i ochit-o, secretele meseriei, toate poveştile alea răsuflate pe care le spui la o băută. Ca să fiu sincer, n-o să dea nimeni doi bani pe textul ca atare. Toată lumea vrea fotografiile – „imagini ne-mai-publicate cu Prinţesa de Wales, făcute de bărbatul care a cunoscut-o cel mai bine".

Grabowski horcăi. Luă o scobitoare din suport şi o rupse în două.

– Mă rog, spuse Gareth, nu chiar aşa. O să mai aranjeze publicistul textul. „Fotografii ne-mai-publicate cu Prinţesa de Wales, din arhiva personală a fotografului care a tras primele fotografii din perioada de dinaintea logodnei şi care a consemnat pe marginea vieţii şi activităţii ei." Asta-i un pic cam lung.

Doi adolescenţi, fată şi băiat, intrară pe uşă şi se aşezară pe una dintre băncile de vinil roşu, unul lângă altul, de parcă erau lipiţi. La tejghea, un camionagiu scoase şase bancnote de un dolar şi încerca să le strecoare în bluza chelneriţei.

– Tre' să plec.

– Ai ceva să-mi trimiţi? întrebă Gareth. Trimite-mi orice ai.

– O să-ţi timit o vedere.

– Termenul de predare e într-o lună. Să nu mă dezamăgeşti. Să nu te autodezamăgeşti. Ai nevoie de banii pentru pensie alimentară, ai uitat? Divorţurile costă.

– Mersi că mi-ai amintit.

– Unde te duci? Vii acasă? Aveai nevoie de odihnă, e bine că ţi-ai luat o vacanţă, acum vino-napoi la treabă.

– Ce? făcu Grabowski. Nu te mai aud... Gareth, se-ntrerupe.

Camioanele care treceau cu viteza fulgerului pe autostradă făceau capota Pontiacului să vibreze, când Grabowski se opri într-o parcare şi desfăcu pe ea harta rutieră a locului. O studie, alunecând cu degetul de-a lungul liniilor dintre oraşe, ca şi când în faţa ochilori s-ar fi conturat o imagine, ca în desenele alea din puncte pe care trebuie să le uneşti. Un Harley tunat trase în parcare, motociclistul, un personaj aparte, într-o cămaşă de dril fără mâneci, tatuat de la umeri şi până la încheieturile mâinilor. Grabowski băgă mâna în maşină după aparatul de fotografiat de pe scaunul din dreapta şi trase câteva cadre. Motociclistul strică totul, începând să pozeze.

Grabowski îşi îndreptă din nou atenţia spre hartă. Abrams, apoi Havering, Gains, Bloomfield... nu reuşea să se decidă. Kensington, Littlefield... Îşi întoarse degetul din drum. Kensington. Zâmbi. Împături harta, îşi strânse aparatul de fotografiat şi se urcă în maşină.

CAPITOLUL 4

1 ianuarie 1998

Vederea la mare îşi are preţul ei, dar în zile ca asta, mă întreb de ce. Valurile astea anemice care spală pietrişul, spaţiul ăsta gol şi gri de deasupra. O placă de surf zdrobită, o mare învolburată te binedispun. Indiferenţa asta placidă este totdeauna cea mai rea.

2 ianuarie 1998

A venit Patricia ca să petrecem Anul Nou. Am încercat s-o conving să rămână la Londra cu John şi copiii, dar a fost de neînduplecat. Am deschis o sticlă de şampanie şi am stat pe balcon, înfofoliţi în pături, holbându-ne în beznă. Ea a spus:

– Brighton este adorabil, nu-i aşa? Aerul de mare cred că-ţi face bine.

Eu am replicat:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Pat.

Apoi ea a plâns. Eu mi-am cerut scuze, desigur.

Vrea să mă mut înapoi la Londra şi să stau la ea. John e de acord, se pare, aşa cum sunt şi nepoatele şi nepoţii mei. Am dat vina pe activitatea mea, am spus că noi, istoricii, scriitorii, avem nevoie de splendida noastră izolare, avem nevoie să fim singuri cu gândurile noastre. Asta a părut s-o înveselească.

Nu prea mai reuşesc să fac nimic.

4 ianuarie 1998

Ieri am muncit toată ziua de pomană. Două sute de cuvinte despre Clayton-Bulwer Treaty şi o revizie subţirică la paragrafele din Belgian Indemnities Controversy. Mintea mi-e cu sorcova.

5 ianuarie 1998

Illusions of Conflict: A History of Anglo-American Diplomacy, de Dr. Lawrence Arthur Seymour Standing. Cum sună? Suficient de pompos?

Capodopera mea. Moştenirea mea. Singurul copil zămislit de mine.

Nouă ani de gestaţie, iar copilul se va naşte, fără îndoială, mort. Dacă se va ajunge la naştere. Tom a trecut pe-aici în decembrie şi m-a scos la masa de prânz. I-am spus că manuscrisul a ajuns la pagina şapte sute şi continuă. N-a fost impresionat.

– O să fie grozav, a spus. O să dăm o petrecere la Carlton, nu, la Reform. Poate la Garrick, tu alegi.

Ticălosul. Speră să mor înainte să termin, pentru ca el să nu trebuiască să onoreze contractul.

6 ianuarie 1998

Am lucrat la autobiografie, „bio“, cum insistă Tom s-o numească.

Lawrence Standing s-a născut la Norfolk în 1944 şi a studiat la Marlborough College şi Trinity College, Oxford, unde a primit First Class Honours[6] în istorie. După ce a absolvit, a intrat în Ministerul de Externe şi a primit mandate pentru mai multe posturi în străinătate, inclusiv în Turcia, Brazilia, Germania şi Japonia. (Să condimentez oare puţin povestea, istorisind un pic despre scurtele mele misiuni de spion?) În 1980 a părăsit Ministerul de Externe şi a preluat postul de secretar personal al Prinţesei de Wales, poziţie pe care a ocupat-o până în 1986. A continuat să fie consilierul ei personal până la moartea prematură a prinţesei, în 1997. În 1987, Lawrence şi-a reluat studiile, definitivându-şi un doctorat în Istorie anglo-americană şi devenind conferenţiar principal la University College, Londra. Lawrence a fost un împătimit al sportului, fiind campion la cricket la Oxford şi alergând aproape în fiecare zi a vieţii, până ce a fost diagnosticat cu o tumoare inoperabilă pe creier, în martie 1997. A murit în 1998. A murit în 1999. (A se completa după caz.)

8 ianuarie 1998

Încă o zi pierdută. Am pierdut vremea cu biografia mea. Parcă mi-aş scrie propriul necrolog.

12 ianuarie 1998

Mi-am păstrat programarea la dr. Patel, deşi nu i-am putut înţelege rostul. Ea a spus:

– Apatia este un simptom normal în cazul tumorilor de pe lobul frontal. Simţiţi agresivitate, iritare, pierderea inhibiţiilor?

Am răspuns:

– Vezi-ţi de treburile tale, căţea nenorocită.

Bineînţeles că nu am spus aşa ceva. Nu sunt aşa de sigur că dr. Patel are simţul umorului.

I-am prezentat o situaţie completă a durerilor de cap, a stărilor de rău, a vederii înceţoşate la ochiul stâng. I-am spus că nu mai simt nici un miros. Şi-a notat ceva.

13 ianuarie 1998

Nu vreau să scriu decât despre...

Ce altceva mai contează?

Ce am făcut eu în viaţă care să conteze, în afară de asta?

14 ianuarie 1998

Ce mă împiedică oare? Dacă-i dau de capăt (să-i dau de cap şi-apoi să scap de ea imediat), poate aş putea să fiu în stare să mă concentrez iar. Haide, Lawrence, imbecilule.

16 ianuarie 1998

Am s-o văd pentru ultima oară în luna martie, înainte să fiu prea slab pentru a mai călători. E aranjat totul. Zbor la Washington „ca să-mi continui cercetările“, iar de acolo, cu maşina, sau am să angajez un şofer, dacă trebuie. Am spus: „Îţi promit că, dacă nu ajung în ziua stabilită, asta nu va însemna decât un singur lucru“. Ea a spus: „Of, Lawrence“. M-a luat de

mână. Are experienţă cu astfel de situaţii. Să-i ţină de mână pe muribunzi – asta n-a făcut din ea niciodată o sfântă, dar a făcut-o un înger pentru lumea asta.

Oare tumoarea mă face apatic? Nu ştiu. Ştiu că m-am simţit plin de viaţă scriind paragraful ăsta.

Haide, Lawrence, haide. Aici nu-i loc de înşelătorii.

17 ianuarie, 1998

Vine Cynthia la curăţenie. Nu s-ar atinge niciodată de hârtiile mele. A fost instruită. Mă văd cu prietenii doar la restaurant, la mesele de prânz sau, foarte rar zilele astea, cu ocazia vreunei cine organizate acasă la cine ştie cine. Mă întreabă de carte, într-aşa un mod imbecil, cu aşa un ton grav de o delicateţe linguşitoare, ca şi cum cartea ar fi cea care m-ar omorî cu zile. A venit şi Gail să mă vadă o dată. Nici nu-mi vine să cred că, la un moment dat, am fost aproape logodiţi. Cine mai vine? Doar Patricia, care, trebuie s-o spun, s-ar putea să fie tentată să-mi citească jurnalul, dac-ar găsi unul lăsat la întâmplare pe-aici. Să descopere dacă e adevărat ce se spune, ce spun unii, că nu am fost „publicat“ niciodată. Ea probabil că a auzit şi celălalt zvon care era cândva la modă, că, pe când lucram la Kensington Palace, a existat o perioadă când mă culcam cu şefa. Nu că Patricia ar discuta vreodată despre vreuna dintre variante, nici măcar în glumă.

S-ar putea să se uite pe furiş într-un jurnal, dar ar citi oare vreodată şapte sute de pagini de manuscris în timp ce eu aş fi la baie, sau pe closet, şi ar da din neatenţie peste această inserare? Nici o speranţă.

Acum te-ai convins? Ţi-ai autopermis? Ce mai aştepţi?

18 ianuarie 1998

Doctor Patel spune că mi-ar mai fi rămas între şase şi douăsprezece luni. Deşi, după cum spune ea de fiecare dată, este imposibil să faci o predicţie exactă, eu spunând de fiecare dată că înţeleg foarte bine. Asta vine peste cele zece luni în care m-am familiarizat destul de bine cu lumea tumorilor pe creier. Doar 30% dintre noi au parte de cinci luni întregi. Unii norocoşi

nenorociţi, clubul celor 10%, au parte de zece cap-coadă. Tumoarea mea e de un grad mai ridicat decât asta. I-am spus doctorului Patel:

– Un grad mai ridicat, asta înseamnă o calitate superioară a tumorii, corect?

Nu a râs.

Ce se va întâmpla, totuşi, cu acest manuscris după moartea mea? Chiar dacă ar fi ca aceste pagini să rămână aici din cauza cine ştie cărui eveniment dezastruos, simt că ar fi un fel de infatuare din partea mea să mă tem că vor fi citite. Tom, bunul Tom, una dintre năpârcile demne de a intra în club, şi-a conceput deja regretele, şi va regreta profund să nu poată publica ceea ce, din păcate, este doar un manuscris neterminat.

Patricia îl va pune într-o cutie, pe care o va duce în pod. Poate că se va duce cu el la Tom, i-l va trânti pe birou. Poate-l va arunca. Nu. N-o s-o facă.

Dar aceste pagini vor fi distruse până atunci. Am să am eu grijă de asta.

19 ianuarie 1998

O încurajam cândva să scrie. Scrisul poate fi o formă de terapie, dar era una dintre puţinele pe care nu dorea să le încerce. Avea propria ei metodă de a-şi pune povestea sub tipar, mult mai dramatică decât cea pe care o susţineam eu. Este genul de fată care joacă pe mize mari. Mi-amintesc că, odată, cineva a întrebat-o dacă a încercat vreodată jocurile de noroc. Ea a răspuns: „Nu cu cărţi de joc“.

Scria o mulţime de scrisori de mulţumire. De îndată ce ajungea acasă de la un eveniment, obişnuia să se aşeze la biroul ei din Kensington Palace, cu o carte de vizită în faţa ochilor, cu toate cuvintele alea pe care le găsea greu de pronunţat, şi scria una dintre amabilele ei scrisori de mulţumire. Oamenii erau întotdeauna surprinşi cum de găsea ea timp pentru asta. „Lawrence“, spunea, „ce-şi imaginează ei că fac eu, singură-singurică, în încăperile astea goale?“

20 ianuarie 1998

Ultima oară am văzut-o în noiembrie. În septembrie, când am părăsit-o, a apucat-o nebunia, isteria, de supărare şi de frică, iar unul dintre puţinele lucruri care au calmat-o a fost s-o implor să mă ierte pentru ce făcusem, pentru ce o sprijinisem pe ea să facă. A rămas aşa, şezând, fără să scoată o vorbă, până ce lacrimile i s-au uscat pe obraji. „Nu“, a spus, încet şi clar, „Nu aş putea continua. Ştim amândoi asta.“ Şi-ntr-adevăr, mă temusem pentru echilibrul ei mintal lunile precedente, când îşi pierduse „iubirea vieţii ei“, când comportamentul ei devenise aşa de straniu, că făcuse vâlvă prin tabloide, când păruse a fi în derivă în prea multe dintre conversaţiile noastre, ca-ntr-o semifugă muzicală. Cu timpul, de-a lungul anilor, răzbătuse prin perioada neagră a vieţii ei (trădarea soţului, bulimia, numeroasele scandaluri) şi-ncepuse să uluiască lumea. Pe cât de neagră fusese bezna, pe atât strălucea ea mai puternic. Imposibil de a rezista la nesfârşit, şi am văzut-o clătinându-se, în cele din urmă, pe marginea genunii.

Am spus, şi-acum ce facem? Poţi să mergi mai departe? Şi, deşi cu doar câteva momente în urmă suspinase de ziceai că-şi dă duhul, sugrumată la gândul că va fi imposibil să mai continue în vreun fel, îmi adresă zâmbetul acela al ei unic, sex pur, şi absolut cast, şi-mi zise: „Of, ai puţină încredere în mine, te rog.“

Dar, când m-am întors, revenise la aceeaşi stare. Aproape două luni de vieţuire într-o suburbie brazi-liană întru nimic remarcabilă, străduindu-se să capete un bronz perfect şi să-şi înăsprească accentul, îi oferiseră, probabil, prea mult din „normalitatea“ după care credea ea că jinduia.

Nu-i cinstit să spun aşa ceva.

Nu este prima persoană de pe planeta asta care să-şi fi abandonat viaţa de până la un moment dat şi s-o fi „luat de la capăt“, cum se spune în patria ei adoptivă. Nu e ea prima mamă care să-şi fi părăsit copiii. Chestii de genul ăsta se întâmplă, deşi ne şochează când aflăm despre ele.

Dar circumstanţele ei sunt extreme. Ce exprimare insipidă. Dac-aş putea scrie despre asta, despre ea, într-un limbaj poetic şi cu pasiune şi nu într-unul de jurnal banal. Dacă aş putea, nu aş scrie proză, aş compune o arie.

Deci, da, circumstanţele sunt extreme, iar depresia ei, tristeţea ei, sunt naturale şi inevitabile. Am mai vorbit despre asta şi-nainte, ca despre o etapă peste care va trece. Deşi, dată fiind starea delicată a psihicului ei, poate că nu înţelesese pe deplin finalitatea acţiunilor sale, nu acceptase pierderea fiilor săi ca permanentă. Nu, nu putea merge mai departe. Dar nu mă îndoiam, şi încă nu mă îndoiesc, că avea să supravieţuiască pierderilor. Este o supravieţuitoare. Este cea mai rezistentă femeie din câte am întâlnit vreodată.

Totuşi, „realitatea“ trebuie să fi fost oarecum un şoc. A dorit-o dintotdeauna, sau, cel puţin, aşa-şi imagina ea. Visa să meargă cu autobuzul cu etaj aşa cum alţii visează să meargă cu trăsura trasă de cai. Când urzeam „micul nostru plan“ (aşa-i spunea ea; este nostimă adesea, deşi arareori se crede despre prinţese că ar fi amuzante), ţinea adeseori să-mi amintească de câte ori se întâmplase „să reuşească“ să meargă pe vreo stradă din Londra. Nu de prea multe ori, le puteam număra, deoarece, de obicei, un fotograf, sau mai mulţi, o „demascau“. „Masca“ fiind faptul că ea nu credea că ar fi bănuit cineva că Prinţesa de Wales ar fi răsfoit printre revistele de la chioşc, îmbrăcată în blugi şi sveter. Alteori ieşea pe stradă deghizată, o perucă, ochelari negri, chiar şi într-o uniformă de poliţistă, ceva ce făcuse o dată sau de două ori, la începuturi, năzbâtii şi nebunii împreună cu cumnata ei, şi, mai târziu, în disperare, apeluri de la telefonul public către vreun iubit care n-o merita. Deghizarea, o ştia deja, putea funcţiona.

Dar neînduplecatele îndatoriri gospodăreşti cotidiene, cumpărături, bucătăreală, curăţenie, spălat, în ciuda complexului Cenuşăresei care i se ghicea în personalitate, cu siguranţă că au plictisit-o. Când am văzut-o eu nu angajase încă o menajeră. La sfârşitul lui noiembrie avea deja două luni de când se gospodărea singură. Este o manifestare de orgoliu, căreia îi va ceda, în cele din urmă.

Poartă o perucă şi-şi mai şi vopseşte părul; n-a făcut niciodată lucrurile pe jumătate. Este mai bronzată decât am văzut-o eu vreodată. Are ochii căprui-închis şi se plânge că e un chin să-şi pună şi să-și scoată lentilele de contact.

La sfârşitul lui septembrie, când am fost să-şi facă tratamentul de „umplere“ pentru buze, la o clinică locală din Belo Horizonte (oraşul unde s-a ascuns), în maşină, la dus, abia dacă a putut respira. Petrecuse ultimele două săptămâni ascunzându-se în casă, cu draperiile trase, raţionalizând mâncarea pe care i-o adusesem. „Of, Doamne“, repetase tot timpul drumului. „Of, Doamne.“

Am spus, îmi permiteţi câteva observaţii, doamnă? Mai întâi, că vom intra şi vom ieşi din clinică în patruzeci de minute, şi puteţi să lăsaţi ochelarii la ochi, dacă asta v-ar face să vă simţiţi mai bine. În al doilea rând, chiar nu vă caută absolut nimeni. Nu mai sunteţi vânată, s-a terminat, gata.

S-a adunat apoi şi s-a privit în oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că era acum o frumuseţe brunetă, cu ochi închişi la culoare. A spus: „Vrei, te rog, să nu-mi mai spui «doamnă»?“

Are buzele mai pline şi cred că a fost satisfăcută de rezultat, după ce s-au mai dezumflat şi şi-a dat seama că n-o să rămână pe veci cu ele inflamate. „Sunt destul de sexi, nu-i aşa, Lawrence?“ Poate să flirteze chiar şi-n plină agonie.

În luna noiembrie, şi-a făcut operaţie estetică la nas în Rio, deşi eu nu am fost de părere că ar fi fost nevoie. Dar, când ai fost femeia cea mai fotografiată din lume, este greu să crezi că nu vei fi dibuită. Iar în momentul în care am lăsat-o în Carolina de Nord, trei luni mai târziu (aranjasem casa complet dinainte, se-nţelege), am putut vedea că operaţia fusese realizată artistic. Chiar şi asta avusese perfectă dreptate s-o facă. Să adauge un nas nou la gura cea nouă, diferenţa părea nu incrementală, ci exponenţială, căci părea să modifice, aşa cum probabil că şi era cazul, înseşi proporţiile feţei.

21 ianuarie 1998

Dumnezeu mai ştie ce face ea acum. Încerc să-mi imaginez, şi nu pot. Ea şi-a imaginat-o de atâtea ori, „viaţa normală“, dar de fiecare dată alături de un bărbat, unul care s-o scape de toate. Nu avea să se întâmple niciodată, şi până şi ea şi-a dat seama de asta, în cele din urmă.

I-am dat nişte cărţi, *Bâlciul deşertăciunilor*, *Mândrie şi prejudecată*, *Doamna Bovary*, *Crimă şi pedeapsă*. A spus: „Este nemaipomenit de drăguţ

din partea ta, Lawrence, să te prefaci că tu crezi că sunt destul de inteligentă pentru astfel de lecturi.“

Ce-o face acum? Cum arată dimineţile ei? Poate că s-a apucat de grădinărit. Poate că are abonament la bibliotecă.

Este prea dificil să mi-o imaginez trăindu-şi viaţa precum muritorii de rând, şi nu ştiu dacă să scriu asta ca şi cum aş înălţa-o prea mult în slăvi sau ca şi cum aş ocroti-o prea mult. Când nu ieşea în public, stătea de obicei singură într-o cameră cu o sofa, o perniţă brodată, un televizor.

Nu-i plăcea să se uite la telenovele, dar n-a existat niciodată o poveste mai dramatică decât povestea propriei ei vieţi. Oricât de dificilă a fost aceasta (iar o exprimare seacă), nu se poate să nu-i simtă lipsa, şi când am fost cu ea ultima oară, părea aproape că regreta faptul că-şi putea vedea de viaţa ei liniştită. Când, de exemplu, am dus-o la spital pentru rinoplastie, n-a mai gâfâit tot drumul, cum făcuse cu ocazia primei vizite la clinică, deşi, conform broşurii, avea să fie sub observaţie medicală atentă tot timpul şederii acolo. De data asta a fost rezervată, chiar tăcută, iar când am întrebat-o dacă era îngrijorată, mi-a răspuns: „De ce-aş fi? Sunt doar unul dintre zecile de pacienţi.“

Era destul de adevărat. Rio este, probabil, capitala mondială a operaţiilor estetice. Cumpărarea unui nas nou a fost la fel de simplă precum cumpărarea unei noi rochii dintr-un catalog; poţi alege stilul preferat dintr-un maldăr de fotografii.

M-am îngălbenit, totuşi, de frică în momentul în care am ajuns la recepţie şi i-am văzut chipul împodobind coperţile multor reviste pe care le aveau acolo. Ea, însă, mi-a luat-o înainte. A luat una dintre reviste şi mi-a spus să n-o las din mână. Când a venit momentul „consultării“ cu chirurgul, o discuţie preliminară, când ea era deja în halatul de spital, cocoţată pe un pat mobil, eu ţineam revista în poală, cu coperta principală în jos, şi-o simţeam cum parcă îmi frigea genunchii. Ea era nemachiată, cu câteva şuviţe de păr negru ieşindu-i de sub casca de plastic. După măsurile pregătitoare, chirurgul, un tip de zahăr, un parazit social în uniformă de chirurg, începu să-i studieze profilul. Trecuseră două luni de când se presupusese că se înecase. Portretul ei încă mai umplea presa. Ştearsă, aşa

cum părea în halatul ăla de spital şi cu casca aia pe cap, exista oare vreo posibilitate ca el s-o recunoască? Mi-am ţinut respiraţia.

– Dragule, spuse ea, dă-mi revista. Nu-i aşa că a fost frumoasă? Aş dori să mă faci să semăn mai mult cu ea. Se poate?

Chirurgul abia dacă s-a sinchisit să se uite la revistă. A spus:

– Ce tragedie. O femeie aşa de frumoasă. Acum, ce-aş sugera eu pentru dumneavoastră, dacă-mi daţi voie, ar fi să ajustăm puţin aici, şi aici, şi să ducem nările aşa. Cred c-o să vă placă foarte mult rezultatul.

Ea a încuviinţat scoţând un sunet ceva mai tare decât un murmur, iar el a început să-i traseze pe faţă nişte marcaje cu o cariocă. Eu am stat alături de ea, în rolul soţului, presupun. Chirurgul trebuie că vede aşa ceva săptămânal. Un soţ care-şi duce soţia în Brazilia, într-o vacanţă de înfrumuseţare cu ajutorul bisturiului, vreo două săptămâni apoi pentru recuperare, înainte de a se întoarce acasă remarcabil de „împrospătată“.

Cu toate astea, eu eram agitat, trebuie să recunosc, într-un fel în care nu mai fusesem de când fusese ea declarată oficial moartă. Când am revenit s-o vizitez a doua zi dimineaţă, am stat cinci minute pline pe treptele spitalului, susţinându-mă de balustradă, în timp ce picioarele nu-mi erau de nici un fols. Mi-e şi ruşine să-mi amintesc că mă temeam la fel de mult pentru mine însumi cât şi pentru ea, şi că, în timp ce tremuram ca varga la gândul că am putea fi descoperiţi, mă frământa inevitabila mea dizgraţie mai mult decât orice altceva.

M-am adunat. Pentru o clipă, mi-am dorit să mă fi trăsnit chiar atunci şi acolo, un cheag subit de sânge din creier să-i joace o festă tumorii mele, gata cu laţul când strâns, când lejer, gata cu serviciile către el, către ea, către orice sau oricine. Şi pe urmă m-am adunat, am invocat dreptul dobândit prin naştere ca cetăţean englez, o amorţeală a buzei superioare s-a instalat de parcă s-ar fi mobilizat Garda Naţională ca să reprime o răscoală a emoţiilor.

Aproape că m-a bufnit râsul când am văzut-o, şezând în pat, vopsindu-şi unghiile de la picioare. Cu doi ochi vineţi, un nas bandajat şi o faţă umflată, abia dac-am putut-o recunoaşte eu însumi. „Arăt ca naiba“, a spus. „Iar asistentele cred că sunt una dintre soţiile astea bogate şi răsfăţate, care nu au

altceva mai bun de făcut decât să-şi ciopârţească nasul până devine perfect.“ Părea iritată.

Am luat-o acasă două zile mai târziu. Drumul a fost lung şi, din nou, liniştit. Am pregătit ceva pentru cină – de fapt, am încălzit două tăviţe de plastic la microunde, în timp ce ea stătea întinsă pe sofa, sub o pătură, de sub care i se vedeau doar creştetul capului şi ochii vineţi. Următoarele câteva zile, starea ei de spirit a fost mai cernită decât o văzusem eu vreodată. Nu aiurită, nu isterică şi nu străbătută de acele raze de lumină cu care străpungea până şi cele mai negre stări sufleteşti ale ei. Cred că digera ideea că nu avea să mai fie recunoscută; nici de vecini, nici de proprietarii de magazine, nici de asistentele medicale şi nici de nimeni altcineva. Acum, când iese afară, poate lua orice precauţii doreşte, în felul în care se îmbracă, în care vorbeşte, în ceea ce spune; dar drama se va limita la scenariile jucate în mintea ei. Ieşirile ei în public nu vor mai fi încărcate de adrenalină. Cortina a căzut. S-a pus capăt telenovelei. Şi astfel, de aici începe restul vieţii ei.

6 Cel mai înald grad academic (n.tr.)

CAPITOLUL 5

Deşi nu trebuia să lucreze în weekenduri, Lydiei îi plăcea să dea pe la serviciu în dimineţile de duminică, deoarece duminicile erau zilele în care veneau familii să-şi caute un nou animal de companie, ceea ce însemna că erau mai puţini membri ai personalului disponibili să dreseze şi să aibă grijă de câini. Parcă în faţa biroului din prefabricate şi deschise portiera din dreapta ca să-l lase pe Rufus să sară din maşină înaintea ei.

Esther era în clinică împreună cu Kerry, puiul de terier albastru pe care-l internaseră cu câteva zile în urmă.

– Ăsta, spuse ea, nu vrea să-şi ia tabletele antiparazitare. Eric le-a amestecat în mâncare, dar le găseşte şi le scuipă.

– Este un pungaş isteţ, spuse Lydia.

– Şi-o dovedeşte cu şezutul lui în pioneze.

Lydia mângâie blăniţa ondulată de pe spatele căţeluşului. Mai avea să dureze vreo câteva luni până să capete din nou nuanţa aceea minunată de albastru de ardezie. Îşi trecu mâna peste bărbiţa căţelului.

– Am să zdrobesc o tabletă, spuse, şi-am s-o amestec în puţin unt de arahide. E un truc care, de obicei, funcţionează.

– Îl las în grija ta, spuse Esther. Am o familie care trebuie să apară în câteva minute, şi dacă pot să-i conving să adopte unul dintre căţeii mai vârstnici în timp ce şmecherul ăsta mic e ascuns vederii, cu atât mai bine şi amin.

Lydia îi luă pe Tyson, Zeus şi Topper la plimbare prin pădure, împreună cu Rufus, care deschidea mândru calea. Erau câini bătrâni, care se aflau în adăpost de ani de zile şi care probabil că nu aveau niciodată să mai fie adoptaţi de cineva. Tyson îşi târâia un picior din spate, iar Zeus şi Topper se smiorcăiau unul la altul precum doi masculi bătrâni şi morocănoşi ce erau. I-a luat pe aceştia pentru că ceilalţi ar fi avut mai multe şanse, erau destul de drăguţi să-şi găsească familii care să arunce beţe şi mingi de cauciuc, în

timp ce Zeus şi Topper rodeau plasa de sârmă a ţarcurilor lor, iar Tyson se încovriga şi-şi rodea piciorul.

Seara trecută, Carson trecuse pe la ea, iar ea pregă-tise pui cu parmezan, iar când vasele erau deja strânse, el i-a spus:

– E minunat să locuieşti singură. Nu trebuie să faci voile nimănui.

Ea aşteptase.

– Dar nu te simţi cumva un pic prea singură? Uneori?

Lydia ştia ce e singurătatea.

– Nimic nu e perfect mereu, spuse ea.

– Nu mă înţelege greşit. Nu mă plâng. Mă întrebam numai dacă nu ar exista şi o altă variantă. Mă gândesc şi eu.

– Nu face pe romanticul cu mine, spuse Lydia.

Exista oare ceva ce ea să nu ştie despre singurătate? I-a experimentat toate faţetele.

– Ştii bine că nu eşti în pericol să se întâmple aşa ceva.

Îşi masă ceafa.

– Phiu, făcu Lydia. Sunt uşurată.

– A fi în compania altor oameni nu te împiedică să fii singur, spuse Carson. Nu neapărat. Iar a locui singur nu te face neapărat un singuratic. Dar, dacă nu petreci destul timp cu oamenii cu care vrei să-ţi petreci timpul, poate că abia atunci începe să devină totul mai greu.

– Carson, spuse Lydia, suntem împreună abia de patru luni.

A fost o vreme când Lydia crezuse – of, aroganţa, atotputernica aroganţă – că nimeni nu mai cunoscuse o singurătate ca a ei. Viaţa ei era atât de... deosebită, atât de aparte faţă de una obişnuită. Ce proastă fusese. Existau atâţia oameni singuri, iar ea era doar unul dintre ei. Lawrence, nu fusese şi el singur? Nu văzuse asta la momentul potrivit, dar oare nu asta fusese ceea ce-i legase?

– Am cumpărat bilete la balet, spuse Carson.

– Ador baletul, spuse Lydia.

– Ştiu. Mi-ai spus. Unul dintre puţinele lucruri pe care mi-e permis să le ştiu.

Lydia râse.

– Ce vedem?

– *Lacul lebedelor* la Lincoln Center.

– Mă duci la New York?

– Nu e ziua ta de naştere în curând? M-am gândit să plecăm într-un weekend. Să facem o plimbare în Central Park. O cină într-un loc drăguţ. Baletul.

Îl privea tăcând. Nu ştia dacă voia să se ducă în vreunul dintre locurile unde obişnuia să se ducă altădată. În urmă cu câţiva ani cu siguranţă că ar fi refuzat. Acum, pur şi simplu nu era sigură.

– Este foarte drăguţ din partea ta, spuse.

– Deci, vii? Am cumpărat deja bilete – weekendul de după ziua ta de naştere. Am vrut să fie o surpriză, dar pe urmă m-am gândit că poate nu ai fi apreciat foarte mult să fii răpită.

Trebuia neapărat să pună capăt poveştii ăsteia înainte să se transforme în ceva urât. Îşi încălca deja propriile reguli, permiţându-i lui Carson să rămână uneori peste noapte în casa ei.

A spus:

– Va trebui să fac rost de ceva de îmbrăcat.

După ce Lydia lăsă câinii, o privi pe Esther dresând-o pe Delilah în curte.

– Nu insist prea mult cu ea, spuse Esther. Un şezi de cinci secunde ajunge pentru azi. Bravo, fetiţă!

Îi dădu răsplata, şi labradorul sări în sus, un ghemotoc ţopăitor uriaş şi auriu, plin de voioşie.

– Nu strica totul acum, Delilah. Jos!

Lydia încă învăţa despre dresajul de obedienţă. Citise câteva cărţi. Lucrase cu câţiva câini, inclusiv cu al ei. Dar a o privi pe Esther încă era cel mai plăcut lucru.

– Deci, învaţă zilnic din ce în ce mai mult?

– Asta-i ideea, spuse Esther. Adăugăm cei trei D – durată, distanţă şi distragerea atenţiei. Nu încercăm să facem prea mult odată.

Făcură o pauză în camera pentru personal, cu câte o cană cu ceai din plante fiecare. Era o încăpere oribilă, cu un plafon plin de pete de infiltraţii

şi cu o chiuvetă în care apa picura neîncetat. În afară de o masă şi nişte scaune din plastic, mai existau două fotolii care miroseau a mucegai. Esther spunea tot timpul că o să le arunce. Mai spunea şi că o să facă ceva şi cu aspectul scârbos general al încăperii, însă de câte ori primeau nişte bani, Esther spunea că pe primul plan sunt câinii – pentru asta dădeau oamenii bani.

– Un puşti a venit azi cu mamă-sa şi a donat treizeci şi doi de dolari economisiţi de el însuşi.

– Ce scump, spuse Lydia.

– Scump, aşa e. I-am spus asta. Opt ani avea.

– A mai sosit ceva?

– Janice Lindstrom a trecut pe-aici cu puşculiţele. Am numărat optzeci şi nouă de dolari şi zece cenţi.

– Oh, făcu Lydia.

– Ai nimerit-o iar.

Esther îşi freca braţele goale în sus şi-n jos. Purta mereu tricouri fără mâneci şi pantaloni de camuflaj, cumpăraţi dintr-un magazin militar din oraş. Era un stil vestimentar pe care-l afişa cu îndrăzneală. Avea păr lung, de un gri metalic, pe care-l purta strâns la spate într-o coadă de cal, într-un coc sau împletit în două cozi groase.

Esther îşi examină o vânătaie de pe biceps. Nu-i păsa când, stând cu corpul jumate înăuntru, jumate afară din ţarcuri, ca să scoată un câine şi să-l ţină pe altul să nu iasă, portiţele i se loveau de braţe.

– Oh, şi patru noi adopţii pe website, asta înseamnă alţi o sută douăzeci de dolari în fiecare lună. Ar trebui să spunem aleluia pentru asta.

– Orice contribuţie contează, cât de mică, spuse Lydia.

– Îmi fac bagajele, spuse Esther. Îmi fac bagajele şi mă mut la Maui, să beau liniştită cocktailuri pe malul mării.

– Pot să vin şi eu?

– Desigur. Hai să ne facem bagajele.

Esther râse.

– De fapt, cum de-am ajuns noi în oraşul ăsta?

După toţi anii în care se tot mutase şi stătuse cu chirie, Lydia căutase să cumpere un loc numai al ei în Gains, la zece mile în josul autostrăzii. Când agentul imobiliar din Gains rămase fără variante, o puse pe Lydia în legătură cu Tevis, şi ideea stabilirii în Kensington o atrase imediat. Dacă-ţi păstrai cât de cât simţul umorului, însemna că nu pierdusei chiar totul.

– Nu-i chiar aşa de rău, spuse Lydia.

– Dacă mi-ai fi spus, când aveam douăzeci de ani, spuse Esther, că voi ajunge aici...

Scutură din cap, dar zâmbea.

– Dacă mi-ai fi spus că voi îmbătrâni vreodată. Şaizeci şi şase! O femeie bătrână. Eu? Niciodată.

– Când aveam douăzeci de ani, începu Lydia. Se opri.

Esther îi povestise Lydiei despre cum îşi petrecuse adolescenţa şi perioada de până-n douăzeci şi cinci de ani. („Ai auzit de *The Electric Kool-Aid Acid Test*? Am fost acolo, scumpo. Am fost în acel autobuz.“) Rămăsese o hipiotă mult timp după aceea, locuind în Haight-Ashbury, pregătind negrese cu haşiş dintr-acela rar, negru din Liban, culcându-se cu oricine nu era prea mangă ca s-o facă. Un prieten de-al ei a fost arestat la o demonstraţie pentru drepturile homosexualilor pentru că sărutase un ofiţer de poliţie, care l-a bătut şi pe urmă l-a săltat pentru atac. A primit optsprezece luni în penitenciarul de stat, iar Esther şi-a cumpărat nişte manuale juridice, deoarece avocaţii erau cu toţii prea dobitoci ca să lege două vorbe. Când a început să priceapă şi ea ce-i cu legile, prietenul ei a fost eliberat condiţionat, dar Esther s-a întors la şcoală. S-a îndreptat. Voia să se specializeze în dreptul internaţional al omului, să obţină o slujbă la Naţiunile Unite, în New York. A ajuns la Boise, Idaho, într-un birou corporatist de avocatură, unde a devenit partener în decurs de opt ani. BMW-ul ei era dintre cele mai scumpe. Peluzele ei erau îngrijite de mexicani. Picioarele o dureau de la tocurile înalte pe care le purta. Ziua în care şi-a înaintat demisia a fost cea mai fericită din viaţa ei.

– Când aveam douăzeci de ani, spuse Lydia, tocmai mă căsătorisem. Soţul meu făcea parte dintr-o familie foarte conservatoare. Totul era aşa de sufocant. Ani la rândul abia dacă am putut respira.

Ajunsese, încet-încet, să înţeleagă acum că avea câţiva prieteni, că nu era aşa de dificil pe cât presupusese să menţioneze câteva amănunte din trecut. Nu mai era nimeni pe urmele ei; nu mai aşteptau s-o prindă la înghesuială, s-o prindă pe picior greşit. Iar prietenii ei nu găseau foarte ieşit din comun că alesese să lase atâtea în urmă. În State, oamenii se mutau din loc în loc, trăiau departe de familiile lor. Reinventarea era în America la fel de comună precum sosul de mere.

– Biata de tine, spuse Esther. Ce ştim la douăzeci de ani? Eu credeam că ştiu totul. Crezi că te vei mai recăsători?

– Nici într-un milion de ani.

Îl plăcea pe Carson. Îl plăcea mult, dar nu avea să-şi permită sieşi să se îndrăgostească. Chiar şi când avea treizeci de ani se îndrăgostea aşa de tare, că era întotdeauna terifiant, necontrolat. O altă formă de dependenţă, desigur.

Esther părea c-o studiază. Spuse:

– Carson e un tip de treabă.

Se cunoscuseră cam cu un an în urmă, când el apăruse la Kensington Canine, adăpostul de câini, cu degetele mari de la mâini vârâte nonşalant în buzunarele blugilor. A completat un formular de înregistrare, s-a uitat la câţiva câini şi a făcut o programare pentru o inspectare a casei. Când a revenit, a ales un Setter irlandez roşcat pe nume Madeleine. Lydia fusese sigură că o să aleagă un buldog, un boxer sau un ciobănesc german. Îi plăcuse că se înşelase.

– Ascultă, spuse Esther, pleacă de aici. Nu te mărita. Nici cu locul ăsta. Nici cu câinii. Eşti încă prea tânără pentru asta. Şi ştiu că-ţi place când e nevoie de tine, dar eu chiar nu am nevoie de tine azi, am nişte voluntari care vin. Aşa că ieşi în lume şi fă nebunii, cât încă mai poţi.

Pe drum spre oraş pentru aprovizionare cu alimente, Lydia îi spuse lui Rufus:

– Nu e nici o problemă să te destăinui puţin, nu?

Rufus păstră tăcerea.

La semafor, Lydia se aplecă şi-l sărută pe creştetul capului. Mirosea a şampon de căţei, a prundiş şi a câine. Îşi împinse botul sub bărbia ei.

– Bineînţeles că nu, spuse ea.

Îşi îngădui câteva momente de reflectare asupra unei amintiri. Băieţii, la stânga şi la dreapta ei, pe sofa, uitându-se la un film, aruncând unu-ntr-altul cu floricele de porumb, râzând când o floricică i se prindea în păr. Era de-ajuns. Se trase înapoi. Trecutul era un ocean şi, deşi înota spre ţărm, ştia c-o putea trage în jos. Trucul era să înoţi înclinat, să nu ataci curenţii frontal, dar nici să nu le cedezi.

După ce terminase de cumpărat alimente, îşi aminti că-i promisese doamnei Jackson să-i împrumute o carte, care era în torpedou de câteva săptămâni, deoarece ea tot uita să i-o dea. Doamna Jackson era unul dintre stâlpii societăţii din Kensington, iar Esther tot bâiguia ceva despre intenţia de a o atrage în adunarea de fonduri. Se merita un ocol acum. Lydia se duse spre pensiunea de pe Faifax, o casă de cărămidă cu trei etaje, în aşa-numitul stil arhitectonic Colonial Revival, proprietate a familiei Jackson.

Doamna Jackson tocmai pleca de-acasă cu Otis, care, după doar câţiva paşi în faţa pensiunii, se încâlcise deja în lesă.

– Of, Doamne, făcu doamna Jackson. Căţelul ăsta rău.

Lydia scoase cartea din geantă.

– Noi, cei de la adăpost, am găsit această carte de mare ajutor, spuse.

– *When Pigs Fly!*[7] citi doamna Jackson. *Training Success with Impossible Dogs*[8]. Ai auzit asta, Otis? Ai auzit?

Lydia înghenunche, ridică basetul şi-i descurcă lesa dintre picioare.

– Noaptea trecută a tras toate pernele de pe canapele, şi când am intrat, camera era plină de fulgi.

– Of, Doamne, făcu Lydia.

Făcu mare caz de fapta lui Otis, care, în schimb, dădea din coadă, în vreme ce Lydia îl mângâia pe burtă şi pe spinare. Privi în sus spre doamna Jackson. Pe treptele pensiunii, peste umărul doamnei Jackson, văzu ceafa unui bărbat, lată şi grizonantă, dispărând înăuntru.

– Iar dânsul era acolo, lungit pe podea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, cu o pană prinsă îndărătul urechii.

Lydia râse. Îl puse pe Otis jos şi se ridică în picioare. Mai discută un timp cu doamna Jackson, apoi, când privi în sus spre fereastra boltită a

pensiunii, perdeaua se mişcă, de parcă ar fi fost legănată de o adiere.

7 Când porcii zboară! (n.tr.)
8 Dresarea cu succes a câinilor dificili (n.tr.)

CAPITOLUL 6

Grabowski stătea întins pe patul cu baldachin de la pensiunea doamnei Jackson. După ce-şi lepădase pantofii şi-şi slăbise cureaua, se gândise să se masturbeze şi-apoi un pui de somn scurt înainte de masa de prânz. Dar albul pedant a perdelelor dantelate şi camera supraîncărcată (mobilier în stil colonial – scăunele preţioase cu spătare arcuite, mescioare boiereşti cu picioare de forma unor labe de animale) îl deturnaseră complet de la intenţiile sale. Inspiră. Apoi închise ochii şi încercă din nou.

Frunzărind printre imaginile mentale, nu reuşi să se oprească la ceva care să-l excite. Se-ntrebă dacă zăvorâse uşa. Nu l-ar fi mirat dacă doamna Jackson ar fi dat năvală în cameră neanunţată. Era disperată să găsească pe cineva cu care să vorbească şi-l plictisise deja pe bărbatu-său, destul cât acesta să adoarmă în fotoliul lui. Femeia cu care era mai devreme era drăguţă. Păr lung şi negru, picioare lungi, ochi fermecător de albaştri, pe care-i ridicase spre doamna Jackson exact când el trecuse pe-acolo şi urcase treptele. Se dusese în salonaş şi-o privise de la fereastră, se gândise să coboare şi să încerce să lege o conversaţie. Se stăpânise, desigur. Numai gura era de el. Ciudat, înainte de a fi alungat de Cathy nu avusese niciodată probleme să intre în vorbă cu femeile. Acum i se părea mult mai dificil.

Renunţă şi se închise la pantalon, se duse bălăbă-nindu-se către masă şi-şi porni laptopul. Toate foto-grafiile, chiar şi cele de la începuturi, erau pe hard. Transformase toate filmele în fişiere electronice. Deschise unul la-ntâmplare, Necker Island. Aceea fusese o vacanţă „privată“, dar ea aranjase o şedinţă fotografică, inevitabil. Arăta fantastic în costumul ăla de baie roşu, venind de la surf. Mări imaginea. Zâmbea, aparent lipsită de griji şi bucurându-se de un pic de timp doar pentru ea. Doar ea şi un cârd de fotografi ascunşi vederii.

Trecu în revistă mai multe cadre. De ce nu se putea pune pe treabă? Nu făcuse o selecţie finală de fotografii, nici nu se sinchisise să se pună pe

scris. Cartea asta ar fi trebuit să fie fondul lui de pensionare. Deşi Cathy s-ar fi putut să-i vină de hac cu pretenţiile ei financiare nesăţioase. Nu-l incita. El era fotojurnalist, nu un nenorocit de arhivist. Îi plăcea fiorul vânătorii. Să se furişeze prin tufişurile de grozamă de la Balmoral, să fileze restaurantele ei preferate, să obţină indicii de la reţeaua lui de informatori, să intercepteze staţiile de emisie-recepţie ale poliţiei cu dispozitivul lui manual de baleiaj, în timp ce-şi mânca sendvişurile în maşină, la Kensington. Spărsese codul aproape instantaneu – 52 rolling, asta însemna că ea trecuse cu Audi-ul ei albastru-închis de punctul de control al securităţii din interior –, iar în minutul următor avea să iasă în traficul din vestul Londrei. Un minut, şi se punea şi el în mişcare.

Grabowski suspină. Îşi scoase mătăniile din buzunar şi începu să le treacă pe rând printre degete. Ei bine, nu se întorcea la Londra să mai facă fotografii cu vedete de mâna a doua. Se săturase de ele. Când ajungi în vârf, este foarte greu să mai cobori. Cântăreţi pop, dive de telenovele, găgăuţi de reality-show-uri de televiziune. Adevăratele stele hollywoodiene ocazionale. Dar chiar şi-atunci...

N-avea nici un rost să rămână blocat în trecut.

Îşi luă mobilul de pe birou şi tastă un număr.

– John Grabowski la telefon, spuse.

– Grabber, spuse Tinny, care-i treaba?

– Mă predau.

– În sfârşit îi vine mintea la cap. De ce-ai vrea să fii altundeva decât în LA? Eu sunt acum la piscină, beau un Bud Light[9], am cinci tipi pe urmele lui Britney, mamă ce bombă o să mai fie, am trei pe urmele lui Cameron, pune ea ceva la cale, am...

– Tinny, nu e nevoie să mă convingi.

– Încerc să te conving de ani de zile. Pleacă dracului din Londra aia. Hei, îmi pare rău de tine şi Cathy, am auzit de la... nu ştiu de la cine am auzit, umblă vorba, şi, ascultă, am o slujbă pentru tine aici, agenţia prosperă, prosperă al naibii, dar unii dintre ţărănoii ăştia clandestini pe care-i am la muncă mă scot din sărite.

– Ai mexicani care lucrează pentru tine?

– Nee, am francezi, spanioli, am italieni, englezi. Ăştia sunt ţărănoii mei clandestini europeni. Pot să bage teleobiectivul până sub nasul cuiva, dar n-au rafinament, mă-nţelegi?

Grabowski ştia. Arta începea să dispară din această afacere.

– Am părăsit Londra. Sunt în State. Sunt pe drum.

– Tare, spuse Tinny. Am pus berea la rece, gagicile sunt fierbinţi. Ce dracului te mai reţine?

– Ar trebui să termin o carte. Nu doar fotografii – o carte decisivă, ştii. Durează ceva.

– Ce? Zece ani? O faci aici. O să te pun la două, trei zile pe săptămână. Grabber, tre' să iau un apel. Ştii unde mă găseşti, da?

Mda, ştia unde să-l găsească pe Tinny. Se cunoscuseră în călătoria aia pe Necker Island, când Tinny lucrase pentru una dintre agenţiile de presă americane. La scurt timp după aceea, îşi pusese pe picioare propria-i afacere şi făcuse imediat nişte câştiguri grase. Păstraseră legătura. Tinny îi oferise o slujbă – plata, împărţirea onorabilă a profitului din vânzări –, iar Grabowski şi Cathy fuseseră acolo pentru o săptămână, ca să vadă la faţa locului cum stăteau lucrurile. Cathy a spus că nu putea suporta. Totul e aşa de fals, spunea ea. A zis că o să divorţeze dacă asta era ceea ce-şi dorea el. După care, a vrut oricum să divorţeze.

Bine că maică-sa era moartă. Divorţul, în viziunea ei, era un păcat. Ceva ce o protestantă precum Cathy nu ar înţelege niciodată. La nuntă, mama lui plânsese în batistă, şi nu erau lacrimi de fericire.

Deschise încă un fişier din laptop. O excursie la schi. Nu-i era de folos pentru imaginea de pe copertă, şi asta voia să caute azi. Dacă făcea asta, măcar ar fi realizat ceva. Încă un fişier, de la un meci de polo pe care ea îl urmărea de sub nişte copaci. Purta o pălărie oribilă. Nu ar fi mers.

Asta era ceva mai promiţător, un bal filantropic la Ritz. Purta salba ei preferată din perle şi o mică rochie neagră, care te dădea pe spate. Decupă pe lângă cap şi umeri. Apoi apropie din nou imaginea în zona capului şi-a gâtului. Se concentră asupra feţei. Fotografia era clară încă. Îşi fixă privirea asupra ochilor ei, care priveau direct în obiectiv.

– Cioc, cioc, zise doamna Jackson, deschizând uşa fără să bată de fapt.

– Dacă speraţi să mă găsiţi dezbrăcat, doamnă Jackson, mă tem că aţi ajuns cu câteva minute prea târziu.

Păru să nu se prindă.

– E totul în regulă? întrebă ea. Grozav. Am fost întrebată la telefon dacă mai am camere libere. Acum, doriţi camera şi pentru mâine? Când v-aţi cazat aţi spus că nu sunteţi sigur.

– O să... Se întoarse să închidă imaginea. Era timpul să mănânce de prânz. O să plec...

Se mai holbă o dată la ochii ăia. Câte ore petrecuse, de-a lungul a şaptesprezece ani, privindu-i, fie printr-un obiectiv, fie pe viu sau într-o fotografie? Mii şi mii, apre-cia el. Mult mai mult decât orice iubit pe care-l avusese ea vreodată.

– În zori? întrebă doamna Jackson. Oh, Otis, câine rău ce eşti. Ştii că nu ai voie aici. Marş!

De-a lungul anilor, gândea Grabowski, se schimbase aşa de mult. Devenise tot mai frumoasă după ce renunţase la imaginea răţuştii celei urâte din tinereţe. Fusese la început plinuţă şi stângace, după care devenise îngrijorător de slabă, înainte de a se mai împlini puţin. Şi-a schimbat coafura, şi când a făcut-o, a fost ştire de prima pagină. Hainele ei şi siguranţa cu care le purta s-au cizelat de la an de an. Dar ochii i-au rămas aceiaşi. Erau fermecător de frumoşi, iar el nu mai văzuse alţi doi ochi care să fie măcar pe jumătate la fel de frapanţi. Până azi.

– În câteva zile, spuse Grabowski. O să plec în câteva zile.

Doamna Jackson îl luă sub braţ pe Otis, care nu plecase. Câinele era disperat să scape, iar Grabowski se gândi că nu-l putea condamna pe bietul animal. Nu-şi dorea să fie în pielea lui.

– Ne bucurăm să fiţi oaspetele nostru, spuse doamna Jackson. Ne scuzaţi, cred că cineva are nevoie disperată să meargă la oliţă.

– Atunci, nu vă mai reţin, spuse Grabowski. Dar aş mai avea o întrebare.

Ar fi trebuit, cel puţin, să încerce s-o întâlnească pe femeia aia. Şi ce dacă avea să-l respingă? Nu aveai de unde să ştii până nu încercai şi poate, doar poate, că avea să fie norocos. Luase el puţin în greutate în ultimul timp, cu tot stresul ăla, dar era un tip care arăta destul de bine.

– O întrebare – cine era persoana cu care stăteaţi de vorbă azi-dimineaţă afară? Avea un mic cocker spaniel cu ea.

Doamna Jackson uită să-l mai ducă pe Otis la oliţă. Îi spuse ce ştia despre Lydia Snaresbrook – nu prea multe, dar se lăsă să cadă pe marginea patului şi lungi povestea cât putu de mult.

9 Budweiser – marcă americană de bere (n.tr.)

CAPITOLUL 7

23 ianuarie 1998

Ieri a trebuit să stau în pat. Nimic prea alarmant – am vomitat copios într-o găleată, o osteneală copleşitoare. E bine că nu simt nici un miros. Găleata a rămas lângă pat până azi-dimineaţă şi nu m-a deranjat deloc. Când am dispoziţia necesară pentru a număra blagosloveniile, ar trebui să mulţumesc că tumoarea nu e pe partea stângă a creierului, „emisfera dominantă“, cea care controlează vorbitul şi scrisul. Şi sunt, cu adevărat, patetic de recunoscător pentru asta.

M-am simţit atât de mult mai bine zilele astea din urmă, încât ziua de ieri chiar m-a răpus. Speranţa este o căţea bătrână şi vicleană; se târâie dând timid din coadă şi-ţi vâră botul în vintre, încercând să ţi se strecoare din nou în suflet. Eu ar trebui să ştiu asta cel mai bine. Dacă tumoarea nu a răspuns la chimio şi la radioterapie, nu va răspunse nicicum la „gândirea pozitivă“, cum e numită de brigada de autoajutorare. Toată prostia aia cu „lupta curajoasă“. Cu ce ar trebui să mă lupt? Să înving cancerul cu un zâmbet?

Sora Macmillan a trecut să mă vadă şi va reveni mai târziu. E grozavă, Gloria. Are mâini mari şi pătrăţoase, o rochie fără formă şi păr grizonant, care arată de parcă ar fi numai bun de lustruit cratiţe. E caldă, şi meticuloasă, şi competentă, şi ştie să spună o glumă porcoasă. Nu mi-a sugerat niciodată să înving boala cu puterea voinţei şi cu o personalitate de învingător. În schimb, îmi verifică şi îmi numără medicamentele, se interesează despre cum îmi controlez durerea.

Ieri m-a întrebat despre carte, iar eu i-am mărturisit că am devenit un pic cam prea absorbit de un articol de importanţă secundară dintr-un număr din 1898 al New York Times, care tratează despre discursul lui Chamberlain în Birmigham din perspectiva diplomaţilor şi jurnaliştilor germani.

Era o confesiune oarecum falsă. Comparativ cu timpul alocat perioadei de la Belo Horizonte, mâzgăliturile mele pe marginea istoriei de fin de siècle au fost de proporţii microscopice. Nu am trecut cu vederea ironia

situaţiei. Un istoric care se străduie să ascundă un moment istoric. Asta pare să-mi fie soarta.

24 ianuarie 1998

Când am pregătit casa de la Belo Horizonte, sau Beaga, aşa cum este cunoscut acum, am făcut mare tărăboi şi m-am necăjit legat de cât de sterp părea locul. Desigur că nu era un palat, dar nu asta mă îngrijora. Salonul şi dormitorul informal de la Kensington Palace (sau KP, cum îl numea ea) nu erau mari, erau îmbietoare, pline de perniţe şi suvenire, de opere de artă de-ale copiilor şi de fotografii. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Era, poate, ceea ce în terminologia psihologiei populare se numeşte „activitate de substituţie“. M-am dus să cumpăr obiecte de decoraţiune interioară, vaze, şi – la pièce de résistance – o menajerie de animăluţe de pluş. Le-am aliniat la capul patului, aşa cum făcea ea la KP, şi cât de lugubru arătau, mai ales elefantul – a trebuit să-l întorc cu spatele, ca să nu-i văd ochişorii ăia mici şi trişti, fruntea aia ridată.

Am ales o suburbie „sigură“, cum altfel, iar în cadrul acesteia, o enclavă îngrădită şi păzită. Sunt, chiar dacă asta o spun eu însumi, un cercetător sârguincios şi un planificator meticulos. Era mai bine să nu fie o reşedinţă prea grandioasă (şi din motive financiare), şi mi-am dorit să fie într-un loc cu afluenţă de populaţie atât străină, cât şi locală, unde un nou-venit să atragă cât mai puţin atenţia. Belo Horizonte are un număr semnificativ de afacerişti printre cei aproape cinci milioane de locuitori din regiunea metropolitană, aşa că nu a fost prea dificil.

Îi cumpărasem haine, cât şi celelalte elemente esenţiale vieţii, cosmeticale, şi aşa mai departe. La început, când elaboram micul nostru plan, ea obişnuia să spună: „Of, Lawrence, o să aduci cel puţin un album foto, nu-i aşa?“ Sau: „Cele două lucruri pe care trebuie neapărat să te conving să le iei sunt mica sculptură în lemn din salon şi pictura din rama albastră de pe poliţa căminului. Două capodopere!“ Am dus multă muncă de lămurire ca s-o conving că nu era înţelept să lipsească ceva (fie şi „capodoperele“ artistice ale copiilor) la momentul dispariţiei ei. Acum nu mai sunt la fel de sigur de asta. Multe dintre lucrurile ei personale nu mai

ştie nimeni în prezent pe unde zac prin gospodăria regală, sau cel puţin ştiu doar anumiţi membri ai personalului, care se poate să le fi făcut să dispară din „locul sigur“ unde erau păstrate.

Aş fi putut oare să mă străduiesc mai mult s-o conving că planurile ei de a-şi revedea copiii nu erau nici fezabile şi nici recomandabile? Chiar am încercat. Dar nu m-a lăsat inima să insist prea tare.

Am luat, totuşi, un lucru pe care-l ceruse, o casetă audio înregistrată de fostul ei profesor de dicţie (ce groază-i era de discursuri), una dintre multele, care nu a fost niciodată catalogată sau notată în vreun fel. Profesorul o filma în timpul şedinţelor. Am fost şi eu prezent o dată sau de două ori. Mi-o amintesc şezând pe canapea, purta pantaloni trei sferturi negri şi helancă neagră pe gât, deasupra căreia părul ei scurt şi blond arăta băieţos dar frumos, şi-şi strânse picioarele sub ea, avea în picioare o pereche dintr-aceea de balerini fără toc care-i plac ei, iar profesorul se prefăcea c-o intervievează ca şi când ar fi fost un prezentator de televiziune. I-a spus: „Sunteţi bine-cunoscută pentru operele dumneavoastră caritabile. Ce vă determină să faceţi atâta muncă de caritate?“ Iar ea a schiţat ceea ce nu ar putea fi descris decât ca un zâmbet ştrengăresc şi a spus: „Faptul că nu am altceva de făcut.“ S-a prăpădit de râs. Poate să chicotească nespus de degajat.

Cât va trece oare, mă întreb, până ce una din acele casete video va ajunge la televiziune, vândută celui care va oferi cel mai mult? Poate fi fenomenal, naiv de încrezătoare, aşa cum a fost cu bărbatul acela, căruia i-a dat voie să păstreze filmele în care ea vorbea atât de candid. Şi poate să fie suspicioasă până la graniţa paranoiei. Doar una dintre multele ei discrepanţe.

25 ianuarie 1998

Nu era adevărat, se-nţelege, ce spusese despre a nu avea altceva de făcut. Poate că doar o parte din asta să fi fost – a nu fi vrut să fie doar un ştender pentru haine. Dar este fantastică, uneori, cum se umileşte. Una dintre replicile ei preferate, pe care o tot repeta, era: „Of, n-am de unde să ştiu eu asta, nu am fost niciodată prea silitoare în şcoală – singurul premiu pe care l-am câştigat vreodată a fost pentru cel mai îngrijit porcuşor de Guineea.“

Dar era genială în munca pe care o făcea, şi cred că secretul era că ea nu-şi îndeplinea niciodată pur şi simplu îndatoririle ei publice, rolul oficial ce-i revenea; ea chiar se dedica muncii pe care o făcea, iar oamenii simţeau asta, şi asta-i era răsplata. Soţul ei nu putea suferi aşa ceva – faptul că ei îi făcea o reală plăcere ceea ce el considera drept îndatoriri cumplit de plictisitoare şi destin.

Profesorul de dicţie pregătise o casetă audio despre care spunea că avea s-o ajute să se „conecteze“ mai mult la public prin ajustarea accentului ei demodat. N-a luat-o în seamă. Vorbitul în public nu a fost niciodată punctul ei forte, dar este destul de perceptivă ca să ştie că nu era o chestiune de diviziune a claselor, şi că e mai bine să fii filfizon decât prefăcut. În ciuda pedigriului aristocrat şi în ciuda muncii depuse alături de profesorul ei, vocea i-a rămas mai degrabă banală şi relativ obscură. Asta reprezintă un avantaj acum, dar ea nu crede, şi presupun că a uzat caseta aia tot ascultând-o, cel puţin aşa făcea ultima oară când am văzut-o eu, hotărâtă să scape de diftogii ăia scorţoşi şi de vocalele pure. M-am gândit să-i spun că natura îşi va urma cursul şi că se vor atenua cu timpul, dar m-am abţinut, pentru că acum chiar că nu are altceva de făcut.

Am avut nişte îndoieli, cum am spus, legate de banalitatea casei pe care am închiriat-o, dar mi-am dat silinţa, deşi decoraţiunile interioare nu fac parte din natura mea. Când privesc acum în juru-mi, pot vedea că măsuţa de cafea ar avea de câştigat dacă aş plasa pe ea strategic un bol, că un pled ar putea îndulci puţin aspectul sofalei, că ordinea militărească de pe acest birou voluminos ar putea fi îndulcită de un flecuşteţ sau două. Dar majoritatea timpului rămân într-o stare de serenitate, acceptându-mi spaţiul înconjurător personal, ca şi cum ar fi fost dictat de Cel de Sus.

La cea de-a treia, nu, a patra vizită a mea, adusese nişte accente feminine şi – m-am bucurat să văd asta – păstrase menajeria de pluş. Am stat de patru ori în acea casă. Prima a fost când am stabilit chiria, a doua, când am dus-o acolo, a treia, când am revenit după înmormântare, iar a patra, când m-am întors în noiembrie şi am dus-o pe Tărâmul Făgăduinţei, după ce şi-a revenit în urma operaţiei. A treia oară a fost cea mai plină, deşi nici o vizită nu a fost lipsită de provocări.

Făcusem tot ce putusem pentru a o proteja, eliminând televizorul din casă. Deşi este un trop preferat al scriitorilor de romane de groază, a-ţi privi propria înmormântare nu poate fi sănătos pentru psihic; a-ţi privi propriii copii, în cortegiu ar fi de ajuns ca s-o iei razna. Îşi imaginase oare acea scenă pe când puneam la cale planul de evadare? Sunt aproape sigur că nu? Spre final era atât de vânată, şi de bântuită, şi de disperată, dar era o părticică din conştiinţa ei – în care băieţii erau păstraţi la adăpost şi sacrosancţi – care era, pur şi simplu, de neatins.

După înmormântare, am sunat-o pe telefonul mobil cu minute prepaid, cumpărat de mine pentru ea. M-a implorat să-i aduc cât mai multe extrase posibile din presa londoneză. Nu am fost de acord. M-a sunat din nou mai târziu, deşi convenisem să reducem convorbirile telefonice la strictul necesar, şi de data ata mi-a ordonat să fac ce mi s-a spus. Pentru o persoană sensibilă la existenţa oamenilor de rând, poate fi înspăimântător de imperativă când e cazul. „Lawrence“, mi-a spus, „eu nu sunt prizoniera ta. Nu mă poţi ţine în întuneric“. I-am spus că nici nu încăpea vreo îndoială că nu era prizoniera mea, că era liberă să facă ce poftea. Mi-a spus: „Am să fac cum poftesc, Lawrence, şi-mi face plăcere să-ţi spun să-mi aduci acele extrase, cât de multe îţi încap în valiză“.

Fusese totdeauna dependentă de presă, mai ales de tabloide, încă de la începuturi, şi acesta era un punct forte, dar şi o slăbiciune. I-aş fi respins accesul la cântecul ei de lebădă dacă ea nu ar fi venit cu un contraordin, dar ar fi fost oare corect? În orice caz, articolele ajunseseră până şi în cel mai ascuns cotlon al junglei din Borneo, iar protecţia mea ar fi funcţionat doar parţial. Am luat cât am putut să car alături de hainele mele.

Reacţia ei iniţială, după ce a frunzărit ziarele şi revistele, a fost exact cea la care mă aşteptam. Poate că o „salvasem“ de la a vedea totul la televizor, dar fotografiile erau acolo, clare şi colorate, pe câte două pagini. Băieţii, palizi, mergând bravi în urma carului mortuar; sicriul, despre care se spunea (deşi nici un oficial de la palat n-o confirmase) că ar fi conţinut una dintre ţinutele ei alese de băieţi înşişi; iar pe capac, un singur cuvânt, clar, printre flori albe – Mummy.

Se poate oare să mori de durere? Se pare că nu. Dacă s-ar putea, ea ar fi murit în acea zi.

26 ianuarie 1998

Durerea ei copleşitoare. O menţionez de dragul acestei operaţiuni. Iar această operaţiune chiar îmi pare astăzi absolut necesară, acest document efemer, mai esenţial şi mai adeveritor decât muntele de tablete de pe noptiera mea. O menţionez, dar nu ar trebui să insist asupra ei, la fel cum, atunci când a putut să mă audă din nou, am tot insistat în a-i repeta cât de important era să treacă peste durerea lor. Tinerii se vindecă şi-şi revin repede. Am spus: „Nu trebuie să le urmăreşti încontinuu evoluţia, nu trebuie să-i urmăreşti de la distanţă. Dacă o faci, i-am spus, să nu încerci sentimente de revoltă când îi vei vedea fericiţi, zâmbind şi înflorind în plinătatea vieţii lor.“ Şi-a ieşit din fire, aşa cum ştiam că o să se întâmple, că-mi imaginam că putea fi atât de egoistă; dar eu puteam vedea, de asemenea, că lovisem în plin: aveau să se descurce de minune fără ea.

Lucrurile nu au luat sfârşit aici, desigur. Au continuat, ciclic. Aş fi putut reenumera, în stilul meu birocratic, motivele care au condus la decizia ei cataclismică şi m-au făcut pe mine să sprijin şi să încurajez această decizie. Dar nu era momentul. De ce să încerc să închid o rană ce nu putea fi închisă? Am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul, şi când am simţit că s-au potolit, am intervenit şi eu stângaci şi deplasat, cum am putut.

Mi-am cerut scuze. M-a ajutat, cât de cât. Mai mult decât aş fi putut anticipa. Am vorbit cu vivacitate despre viitorul băieţilor. Asta a mai înviorat-o puţin. Mai mult decât orice, am încercat să-mi păstrez calmul şi să-mi amintesc momentele când era aparent atât de scăpată de sub control, încât mi-a fost teamă că n-o s-o mai readucă nimic cu picioarele pe pământ – urletele, azvârlirea amintirilor de familie, beţiile şi vomele de după, hăcuirea braţelor şi picioarelor. Există foarte puţine aspecte ale vieţii care rămân ascunse secretarului personal.

A supravieţuit acelei perioade. Ce nu ne omoară ne face mai puternici, se spune. Asta e puţin cam superficial pentru gusturile mele. Da, este

puternică, cea mai puternică. Dar anumite materiale, pe măsură ce devin mai dure, sunt tot mai mult în pericol de a se sfărâma. Ea ştia asta, şi o ştiam şi eu. Trecuse prin destule, mai mult decât s-ar aştepta oricine să trebuiască să îndure, şi era datoria mea, şi privilegiul meu, s-o ajut să evadeze – dacă mi-e permis să folosesc un clişeu – din acea colivie aurită.

În mijlocul acelui chin cumplit, cu viaţa ei prinsă în coloanele articolelor de presă răspândite pe podea, trebuie spus că şi-a găsit oarece alinare şi forţă. Eu trebuia să fiu în Washington, continuându-mi cercetarea pentru carte. Am petrecut două săptămâni cu ea, şi, zi de zi, ea şedea, sau se întindea uneori, şi citea articolele plângând. În cele din urmă, a început să se mai consoleze puţin: era iubită.

Oricine o iubise anterior nu o iubise destul. Erau mulţi. Eu sunt unul dintre ei. Deşi am scăpat de a fi surghiunit, chiar şi temporar, din cercul ei (unul dintre puţinii aleşi), îmi amintesc unele momente dificile, când înverşunarea afecţiunii mele, devotamentul meu, loialitatea mea neclintită, dispoziţia mea de a vorbi la telefon la ora trei dimineaţa, au fost puse la îndoială, supuse controlului ei obsesiv. Mulţi angajaţi au fost trimişi la ghilotină (poate nu chiar aşa de mulţi pe cât a insinuat presa), decapitaţi nu atât de mult pentru vreun delict, cât pentru a nu fi reuşit s-o iubească pe deplin. Cauzele, vădite, erau multe şi diverse – o umbră de trădare, constatarea unei neglijenţe, instalarea plictiselii –, dar cauza principală era întotdeauna aceeaşi. Lipsa, aşa cum o vedea ea, iubirii lor sincere şi eterne.

Cât despre iubiţi. Ei bine, ce să zic despre ei. Nu s-au ridicat totdeauna la cele mai înalte standarde. Cred că pot să spun asta fără să greşesc, fără ca gelozia să-mi înceţoşeze raţiunea. Nu încerc nici să-i scuz, nici să-i acuz, ci numai să observ nemaipomenita dificultate a misiunii lor. Nevoia ei de iubire este mare cât cerul şi imposibil de acoperit de către un muritor de rând.

Să fie oare de ajuns iubirea unei naţiuni întregi în schimb? „Lawrence, spunea, „toţi oamenii ăştia. Toţi oamenii ăştia...“ şi nu mai putea continua. Abia dacă-mi venea şi mie a crede, deşi fusesem martor la acele scene. Marea de flori, poeziile şi scrisorile, priveghiul la lumina lumânărilor la Kensington Palace. I-am văzut, copii şi adulţi, din toate clasele sociale, de

toate culorile, de toate credinţele. Am văzut un poliţist ştergându-şi o lacrimă. Am văzut un bărbat mai în vârstă într-un scaun cu rotile îngânând o rugăciune. Am văzut o femeie în sari depunând o coroană de flori. Am văzut un bărbat într-o haină Burberry sprijinindu-se de un altul, total străin, şi plângând în hohote.

Nu pot spune ce am simţit eu în acea seară, după declaraţia oficială a morţii, după ce mă întorsesem la Londra. Noaptea aceea am stat treaz alături de cei îndoliaţi, m-am plimbat printre ei, am împărţit cu ei băutura din termosuri şi suferinţa din inimi şi am ascultat, din când în când, poveştile pe care le aveau de spus – ale vizitelor ei la spitale, la aziluri, la adăposturile pentru oamenii străzii, la clinica pentru anorexici. Nu mă puteam gândi decât la un lucru: cum le-o răpisem eu tuturor acelor oameni. Şi m-am descoperit rugându-mă, la un Dumnezeu în care eu nu cred – să nu fiu judecat prea aspru pentru păcatul meu.

27 ianuarie 1998

Bineînţeles că aptitudinile mele decisive erau oarecum defectuoase. Eram epuizat de eforturile din zilele precedente şi terminat de emoţii şi nervi. La oarecare distanţă acum, percepeam lucrurile diferit. Ca şi cum ea nu le-ar fi fost răpită oamenilor, ci dată lor. Căci, în noaptea aceea, ea a devenit un adevărat simbol al bunătăţii şi al suferinţei. Un popor poate îndrăgi un simbol mult mai mult decât o fiinţă în carne şi oase.

„Moartea“ ei a schimbat naţiunea, aşa cum au subliniat scriitori de vârf şi columnişti. A trimis atitudinea distantă şi rigidă în analele istoriei. Prim-ministrul a vorbit despre ea cu un nod în gât. Regina a încălcat protocolul şi şi-a înclinat capul în faţa sicriului.

„Regina a încălcat protocolul.“ Cât de extraordinar este pentru mine să scriu aceste cuvinte.

A urmat o vânătoare de vrăjitoare, desigur. Presa şi publicul au identificat vinovaţii. A fost urmărită de fotografi, paparazzi, şi ei sunt vinovaţi. Ei au fost motivul comportamentului ei straniu şi primejdios, care a culminat, inevitabil, cu moartea ei.

Nu i-a luat mult să înţeleagă ironia: „Presa se acuză pe ea însăşi?“ s-a mirat.

Dar i-a dat putere efuziunea care a cuprins teritorii mult dincolo de graniţele noastre. Două miliarde de oameni, aşa s-a estimat, au privit înmormântarea.

28 ianuarie 1998

Am făcut bine? Am desfăcut nodul acela moral de atâtea ori, iar el se tot înnoadă la loc. Tot ce pot să spun la final este că sper că am făcut bine. Sper că nu am greşit. Răspunsul este, în cele din urmă, la ea. Dacă reuşeşte să-şi clădească o viaţă a ei, înseamnă că nu am greşit să-i înlesnesc asta. Dar eu nu voi mai fi aici ca să văd. Pe de altă parte, dacă nu aş fi fost condamnat la moarte, nu aş fi putut face ce am făcut. Să duc povara tainei şi a responsabilităţii atâţia zeci de ani ar fi fost imposibil pentru mine şi prea riscant pentru ea.

Aşa se leagă lucrurile. S-ar putea spune că apropierea de moarte te face mai înţelept. Poate că, atunci când o să încep să mă simt foarte înţelept, am să ştiu că sfârşitul mi-e aproape.

Sunt momente când mă trezesc noaptea ca dintr-un coşmar. Nu-mi mai pot aminti nici măcar un vis. Dacă chiar visez ceva, cu siguranţă că o visez pe ea. Cad câteodată în reverie în plină zi. Simt câteodată o dorinţă nebună s-o sun. Am convenit că nu ne vom suna, cu excepţia cazurilor de forţă majoră.

– Chiar dacă am o urgenţă, Lawrence, a spus ea, ştiu că trebuie să găsesc o modalitate s-o rezolv singură. La urma urmei...

Nu şi-a dus gândul până la capăt, dar am ştiut amândoi ce voia să zică. Nu că ar fi fost stânjenită de perspectiva decesului meu – sau al oricăruia dintre noi. Moartea era considerată un fel de perversiune şi era izolată corespunzător de înalta societate. Dar nu şi de ea.

– Mi-ai fost deja de cel mai grozav sprijin, ştii asta.

M-a sărutat pe scăfârlia mea cheală şi rozalie şi a chicotit neajutorată.

– Of, Doamne, Lawrence, ce pot să spun? Orice aş spune pentru a-ţi mulţumi ar suna atât de ridicol.

De fapt chiar sunase de parcă aş fi fost teribil de folositor la împachetarea coşului de picnic şi la adusul maşinii.

Nu avea lentilele de contact căprui. Şedeam pe canapea amândoi, în căsuţa albă de lemn din Carolina de Nord, iar eu eram învăluit complet în albastrul ultramarin al irişilor ei. Ochii ei sunt demni de un sonet. Sunt cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut eu vreodată.

– Ţi-e teamă? m-a întrebat.

Eu am ridicat din umeri. Am fost prea preocupat de alte lucruri pentru a mă gândi la asta, i-am spus.

– Mie mi-ar fi teamă, a spus. De câte ori mă gândeam să mă sinucid, ştiam că n-o s-o duc niciodată până la capăt, deoarece mi-ar fi fost prea frică.

Poate fi sinceră precum un copil.

– Dar ţie trebuie să-ţi fie teamă, a spus.

I-am admis punctul de vedere. Da, când îmi permit să mă gândesc la asta.

Mi-a vorbit apoi despre vremurile de altădată cu atâta o duioşie, de parcă era un rămas-bun. Am spus fiecare povestea lui legată de prima noastră întâlnire, când eu îmi plecasem capul în faţa ei, ea îmi răspunsese cu acelaşi gest, sclipirea aceea splendidă din ochii ei.

După un timp, a devenit din nou serioasă.

– Mie mi-ar fi prea frică să mor, Lawrence. Acum nu vreau să-mi fie prea frică să trăiesc.

29 ianuarie 1998

Era naturală, sălbatică, magnifică în noaptea în care a înotat către noua ei viaţă. Aşteptasem în barcă aproape o oră până s-o observ, întrebându-mă dac-ar fi putut fi posibil să se fi răzgândit, întrebându-mă, după aceea, dacă tot acel „mic plan“ existase doar ca un fel de manifestare delirantă a creierului meu defect. Apoi linişte, apele întunecate s-au despicat, şi din ele a răsărit braţul ei fluturând. Înota constant către barcă, în timp ce eu priveam agitat în jur, verificând pentru a milioana oară ca nu cumva să fim văzuţi. Ramesses era singurul iaht care se îndepărtase aşa de mult de port,

menţinând distanţa aceea cerută de protocolul regal pentru a-i respecta intimitatea.

Am întins mâna ca s-o ajut să se urce în barca cu vâsle. Aproape că m-a tras ea pe mine în apă; era puternică precum o tigroaică – dacă ar fi scos şi un răget, mi s-ar fi părut absolut normal.

Am întrebat-o dacă era sigură.

– Vâsleşte, mi-a spus.

Dar era prea nerăbdătoare, nu-i plăcea stilul meu de vâslit, alunecarea aproape fără zgomot a apei pe lângă barcă, tehnica pe care mi-o şlefuisem, şi, după ce şi-a tras pe ea, cu chiu cu vai, blugii şi sveterul pe care i le adusesem, m-a dat la o parte.

Am întrebat-o dacă exista posibilitatea ca cineva s-o fi observat trezindu-se (mă refeream, desigur, la amorezul ei, deşi discutasem despre cum obişnuiau adesea să ia cabine alăturate din cauza înclinaţiei lui spre sforăit). Mi-a spus că nu. Am întrebat-o dacă exista vreo şansă ca vreunul dintre membrii echipei de securitate aflat în tură de noapte să fi observat ceva.

– Bietul mocofan, a spus. Dormea. Am verificat.

Chiar şi în lumina lunii i-am putut vedea bujorii din obraji.

Renunţase la protecţie regală de mult, temându-se – şi bine făcea – că ofiţerii obişnuiau s-o spioneze. Familia iubitului ei avea un sistem de pază costisitor şi foarte sofisticat, cu tehnică de ultimă generaţie, dar implementat de mântuială. Acesta era un avantaj. Camerele de supraveghere de pe Ramesses nu erau niciodată pornite, iubitul ei ordonase astfel, pentru situaţiile în care i-ar fi trecut prin minte să încuie uşa, să zicem, zonei unde se lua masa şi să-şi gâdile prinţesa (sau pe una dintre predecesoarele ei) pe masă sau pe podea.

S-a ridicat brusc în picioare, iar barca a început să se legene.

– Am făcut-o, a spus, aşa de tare că am şâşâit imediat la ea ca să tacă. A râs de gestul meu. Probabil că trecuseră mulţi ani de când altcineva decât soţul ei îi ordonase să-nchidă gura.

– Îţi vine să crezi? m-a întrebat. Am făcut-o. Chiar am făcut-o.

30 ianuarie 1998

Am zburat în Brazilia cu câteva săptămâni înainte, în „misiune de recunoaştere“. Dificil a fost să aflu care dintre plajele din Pernambuco avea să fie cea mai apropiată de Ramesses. După câteva zile petrecute cu nişte prieteni în Buenos Aires, ea şi iubitul ei zburaseră către Montevideo pentru a se îmbarca pe iaht şi a-şi porni croaziera în susul coastei Uruguay-ului. Superbogaţii nu-şi planifică vacanţele asemeni muritorilor de rând, studiind o pagină dintr-un catalog. Era imposibil să fii sigur de programul lor exact. Aşa că am cercetat câteva dintre plaje, am închiriat bărci cu ziua, pentru trei folosind date personale false – nu poţi fi niciodată îndeajuns de precaut. Am sunat-o pe mobil când am revenit la Washington şi i-am spus care era locul pe care-l preferam, nu plaja principală, se-nţelege. I-am prezentat – sau am încercat s-o fac – raţionamentele mele, atât cele strategice, cât şi cele tactice, referitoare la retragerea mai întâi de pe iaht pe barcă, apoi de pe barcă pe uscat, iar din locul debarcării, înspre interiorul teritoriului. Le-a respins pe toate.

– Şi eu ce să fac dacă-mi cere mâna? a întrebat.

I-am spus că nu ştiam, dar că s-ar putea să trebuiască să accepte.

– Of, Doamne, a spus.

I-am explicat că, în mod normal, trebuie să spună ceea ce-i dictează inima, dar că, dacă-l refuza, punând astfel capăt vacanţei prematur, asta ar fi adus cu sine şi finalul acţiunii noastre.

– Păi, a spus, nu ar fi cinstit să-i accept propunerea.

Se părea că nu-i trecea prin minte că o făcuse deja.

– Nu-ţi face griji, a spus. Am să mă asigur că n-o să mă ceară.

Am întrebat cum avea de gând să facă asta.

– Folosindu-mă de şiretlicurile mele feminine, desigur. Ştii tu, apropouri despre cel mai potrivit mod de-a o face, cel mai potrivit loc pentru a face o astfel de propunere, doar ca să ţin, deocamdată, la distanţă un astfel de moment.

Toate romanele alea de doi bani ale ei se poate să-i fi fost de folos, până la urmă.

Era sigură că putea organiza acostarea în exact locul pe care eu îl consideram cel mai nimerit.

– Am să acţionez... care-i termenul... subliminal. N-am să fac mare tam-tam.

M-am aventurat să cred că dorinţa ei era ordin pentru iubitul ei sau ceva de genul ăsta. A spus:

– Lawrence, ştii că problema mea cu bărbaţii este că...

A renunţat. E un subiect prea complicat.

Am plecat nu mult după ora trei, iar ea a apreciat că, deşi era o persoană care se trezea de obicei devreme, nu le va trece prin minte să-i verifice cabina înainte de ora opt, gândindu-se că s-a decis să doarmă şi ea măcar o dată „acasă“. Asta ne dădea cinci ore şi o distanţă de 300 de kilometri. După aceea, căutările vor fi concentrate în regiunea apei; plajele, recifurile. În maşină, şi-a cocoţat picioarele pe torpedou şi şi-a dat scaunul pe spate. Am crezut că o să se culce, dar nu a făcut-o. A vorbit. Nici nu mai ştiu exact ce a spus, şi poate că nici ea nu ştia. Abia dacă îşi trăgea răsuflarea. Eu eram mai în formă decât sunt acum, aşa că vâslitul nu a fost o solicitare fizică, ci a fost uşor de gestionat, chiar dacă ea nu ar fi insistat să preia comanda. În schimb, a conduce pe străzi străine şi întunecate, cu încărcătura mea bizară, strângând volanul aşa de tare de mă dureau mâinile, asta m-a solicitat. După câteva ore a insistat să facem schimb. Conducea şi vorbea, informaţii mărunte şi bârfe despre prietenii cu care se văzuse în Buenos Aires, printre care şi o prietenă ce avea nişte greţuri de dimineaţă groaznice, un film despre care citise. Când s-au ivit primele raze ale dimineţii, a vrut să se oprească şi să ia micul dejun şi chiar să se plimbe pe la standurile de pe marginea drumului.

– Ce zici de mărgelele alea? a întrebat, încetinind maşina. Standul ăla de acolo. Or fi din vreun soi de seminţe?

Poate că proporţiile situaţiei erau prea mult pentru puterea ei de comprehensiune. Poate că ăsta era singurul mod în care-i putea face faţă. Nu ştiu pe seama a ce să pun calmul ei nenatural. Am preluat eu din nou volanul pentru distanţa scurtă care mai rămăsese până la motelul unde planificasem să facem o pauză. Era perfect. „Motelul“ brazilian este diferit de tizul lui nord-american. Seamănă mai mult cu „hotelurile iubirii“ din

Japonia. Este un loc pe care-l poţi închiria pentru vreo două ore sau mai mult, şi unde secretul şi discreţia domnesc. În acest stabiliment, pe care-l cercetasem în prealabil, mergi cu maşina până în dreptul unui fel de gheretă de pază, unde se fac formalităţile de check-in, aşa cum sunt ele. Trebuie, desigur, să plăteşti, dar nu ţi se cer acte de identitate. Mergi apoi mai departe pe terenul motelului înconjurat de un zid înalt, şi-ţi cauţi numărul apartamentului la exteriorul unor garaje înşiruite, fiecare dintre ele având pe post de uşă câte o folie groasă şi opacă din vinil atârnată din tavan şi până-n podea.

A început să aplaude şi să strige când a văzut cum era amenajat locul.

– Dumnezeule, a spus, ia te uită, Lawrence, un adevărat loc de rendez-vous!

Am dus maşina în garajul nostru, am coborât geamul şi am apucat frânghia cu scripete care cobora folia în spatele maşinii. I-am explicat că genul ăsta de motel se găseşte pe tot teritoriul Braziliei, o ţară în care nu e ceva neobişnuit pentru oameni să locuiască cu părinţii până se căsătoresc, şi unde legăturile extraconjugale se consumă adesea într-un astfel de cadru. Mă tem că limbuţia mea în acel moment era mai mult o tentativă de a-mi camufla stinghereala mult prea evidentă.

– Ce fantastic, a spus, când eu am localizat uşa din fundul garajului care ducea spre apartament.

– Chiar s-au gândit la toate. Nimeni nu te vede coborând din maşină, nimeni nu poate vedea maşina – cât de ingenios.

Înainte să trecem prin anticameră spre dormitor, am ezitat, deoarece doream să explic mai multe şi să mă scuz. Rămăsesem, totuşi, fără cuvinte şi tot ce am putut face a fost să grăbesc pasul.

Patul mare şi rotund era, cum altfel, piesa centrală a camerei. Lângă fereastră se afla un fotoliu cu nişte etriere ajustabile, reglate de parcă ar fi fost pregătite pentru un control ginecologic. Două monitoare de televizor rulau canale „pentru adulţi“, pe care m-am grăbit să le opresc. Nu mai pridideam cu scuzele, desigur.

– De ce, Lawrence, a spus ea, călcând apăsat prin încăpere. Nu te-am văzut niciodată aşa de ruşinat.

A cercetat minibarul, suportul de şerveţele din perete, pliculeţele cu lubrifiant, şi a făcut o faţă încurcată când a studiat ceea ce părea să semene un pic cu o trambulină, poziţionată ca o ieşitură la marginea patului.

– Măcar eu înţeleg asta, a spus, dând la o parte cearşaful ca să descopere husa de plastic a saltelei.

Am spus că puteam să închiriez un alt apartament pentru mine, dacă prefera, şi că nu mă gândisem dacă asta ar fi fost mai bine pentru ea.

– Bineînţeles că nu ar fi mai bine, a spus. N-ai să mă laşi singură.

Mama nu şi-a revenit niciodată din dezamăgirea provocată de faptul că nu am fost niciodată onorat cu rangul de cavaler care, credea ea, mi s-ar fi cuvenit. Ea nu a putut înţelege că mă aflam, pur şi simplu, în tabăra regală greşită. Acea zi, însă, a reprezentat pentru mine toată răsplata de care aveam nevoie. Am dormit, sau am încercat, pe fotoliu şi, în ciuda aspectului ridicol al cadrului, am fost teribil de onorat că eu eram cel care se afla acolo.

CAPITOLUL 8

Duminică dimineaţa, Lydia fu trezită de mirosul cafe-lei şi de huruitul unei drujbe. Când privi pe fereastră, îl văzu pe Carson tăind stejarul uscat. Acesta se dădu înapoi şi-şi ridică viziera. Copacul îşi ţinu pentru o clipă sau două răsuflarea, apoi căzu cu o mişcare lentă de-a curmezişul pajiştii.

Lydia deschise fereastra şi scoase capul afară.

– Ai uitat să strigi „cade“, ţipă.

– Te-am trezit? întrebă Carson. Bine. E ora micului dejun.

Pregătise deja aluatul pentru clătite, pe care le-au mâncat cu coacăze şi sirop pe blatul din bucătărie.

– Cine te-a învăţat să găteşti? întrebă Lydia.

– Televizorul, răspunse Carson. Ce? Vorbesc serios. Dar pe tine cine te-a învăţat? Mama?

– Nu, ea nu... Am urmat un curs de gătit la şcoala Cordon Bleu când eram tânără, după care, ani la rândul, nu am gătit. Nu ştiu. Am învăţat singură.

– OK, asta se pune la dosar. Cursuri la Cordon Bleu.

– Ce dosar?

– Cel pe care îl întocmesc. Abia dacă-mi spui câte ceva despre tine, aşa că e un dosar foarte subţire.

– Ce vrei să ştii?

Îşi încrucişă braţele.

– Ce zici dacă ai începe cu începutul şi n-ai omite nimic?

– Te-ai plictisi de moarte, spuse Lydia. Ai de gând să mărunţeşti copacul ăla?

– Da, şi-am să-l stivuiesc, şi după ce se va usca îl vei putea folosi pentru foc. Foloseşti căminul iarna, corect?

– Chiar că eşti folositor la casa omului.

– Mulţumesc. Acum, frumoasă încercare de a schimba subiectul, dar nu ţine.

Lydia începu să strângă farfuriile. El îi puse o mână pe braţ. Ea spuse:

– Nu cred că pot face asta.

– Odată ce încetezi să mai ai reţineri, o să fie din ce în ce mai uşor. N-o să fie chiar aşa de rău, ai să vezi. Ştiu al naibii de bine să ascult.

– Nu, vreau să spun, toată povestea asta. Noi.

– Hei, spuse el, haide, haide.

– Sincer, spuse Lydia, surprinsă de cât de repede i se adunaseră lacrimile în ochi. Nu cred că pot.

El îşi retrase mâna şi rămase pe loc cu o expresie năucă.

– OK.

Ea ar fi vrut ca el s-o contrazică, dar n-o făcu. Ar fi vrut să-i spună să nu mai fie ridicolă.

– Ei bine, spuse el în cele din urmă. Am făcut ceva greşit? Am spus ceva greşit?

– Nu, nu eşti tu de vină...

El râse.

– Nu eşti tu de vină, eu sunt. Nu crezi că merit ceva mai bun de-atât? Presupun că nu.

Ea încercă să nu plângă. El se ridică în picioare, iar peste câteva momente avea să plece şi avea să fie cel mai bine aşa. Nu era cinstit faţă de el să mai treneze lucrurile. Iar ea nu avea de gând să se bage într-o situaţie care ar fi făcut-o vulnerabilă. Îi plăcea viaţa ei aşa cum era.

– Am să tai lemnele, spuse el, şi-am să le stivuiesc, apoi n-am să-ţi mai stau în cale.

– Nu trebuie să faci asta.

El clătină din cap.

– Nu-mi place să-mi las treaba neterminată.

*

Îl putea vedea prin uşa întredeschisă din dos. Rufus alerga în cerc în jurul Madeleinei, care ocupase o poziţie în apropierea stăpânului ei şi a cărei

blăniţă lungă şi roşcată se umplea de rumeguş. Avea să fie muncă nu glumă îndepărtarea lui.

Carson opri drujba pentru o clipă şi-şi trecu antebraţul peste frunte. Lydia simţi cum i se strânge stomacul de dorinţă. Ar trebui măcar să se ducă la el şi să-i vorbească, nu să-l lase să plece fără să-şi ia rămas-bun cum se cuvine.

Când venise la adăpost prima oară, fusese îmbrăcat în aceiaşi blugi, cu cizme şi cămaşă cadrilată. Ea presupusese că avea ceva de meşterit pe-afară. Arăta ca un tâmplar. I-a spus că era constatator de daune la o companie de asigurări din oraş. Aşadar, cine va plimba câinele, soţia? a întrebat ea, deşi nu văzu vreo verighetă la mâna lui. El i-a răspuns că nu, nu avea nici o soţie. Dacă eşti la birou toată ziua, l-a lămurit ea, n-o să fii un candidat bun pentru un câine. Sunt creaturi sociabile, devin anxioase dacă sunt lăsate prea mult singure. El a surprins-o din nou spunând că lucra de acasă. Ăsta este miracolul email-ului, spuse. Iar când pleca să investigheze o reclamaţie, socotea că, în majoritatea situaţiilor, câinele ar fi putut să-l însoţească într-o plimbare cu maşina.

Îi duse un pahar cu apă.

– Pari însetat, îi spuse când drujba se oprise.

– Sper că n-ai venit să-mi ţii discursul ăla cu „am putea să rămânem prieteni“.

– Nu.

– Aveam de gând să-ţi spun ceva, zise el.

Bău apa, iar ea îl aşteptă să termine.

– Am voie? întrebă el. OK. Când aveam douăzeci şi doi de ani, tocmai terminasem facultatea, am pornit într-o călătorie prin Asia. Am cunoscut o fată.

Privi într-o parte, la şirul de arţari de la capătul curţii.

– Era australiancă, umbla prin lume cu rucsacul în spinare.

– Nu trebuie să-mi povesteşti, spuse Lydia. Indiferent ce s-a întâmplat, a fost demult.

– Ne-am îndrăgostit, spuse Carson, iar ea ştia că-i va lipsi sunetul vocii lui, felul în care părea că izvorăşte din interiorul pieptului lui şi rezonează

în pieptul ei. Am luat-o cu mine în Oakland, oraşul meu natal, şi în şase luni a rămas însărcinată, aşa că ne-am căsătorit. Am renunţat la studiile postuniversitare şi mi-am luat o slujbă. Am avut o fetiţă minunată, pe nume Ava, şi era absolut perfectă, ştii, aşa cum sunt bebeluşii.

– Sunt convinsă, spuse Lydia încetişor.

– Când împlinise abia câteva luni, eu şi mama ei nu ne mai înţelegeam. A continuat aşa cam doi ani. N-ar fi trebuit să mă surprindă, dar, într-o zi, când m-am întors de la muncă, mi-a spus că mă părăseşte şi c-o ia pe Ava cu ea. Am spus: nu, rămâi, plec eu. Ea a spus: o iau pe Ava acasă. Cum adică, acasă? am întrebat eu. Încă nu pricepusem. Părinţii ei trimiseseră biletele de avion. Se întorceau la Sydney şi basta.

– Carson, spuse Lydia.

El privea la paharul gol din mână.

– Am păstrat legătura, spuse el. Am sunat, am trimis scrisori, şi cărţi poştale, şi cadouri. Sarah mi-a trimis şi ea câteva fotografii cu Ava, i-a acoperit cu vopsea pălmuţa ei cea mititică şi a imprimat-o pe o bucată de hârtie şi mi-a trimis-o cu poşta. Apoi, vreo optsprezece luni mai târziu, când în sfârşit economisisem destul pentru un bilet de avion, m-a sunta Sarah. Să-mi spună că a cunoscut pe cineva şi că voia să se mărite cu el. Divorţul nostru aproape că se terminase. Am spus: felicitări, poate că am să reuşesc să ajung la nuntă. Nu m-a deranjat. Încetasem să mai simt ceva pentru ea. A tăcut mult timp, apoi a spus-o deodată. Credea că ar fi derutant pentru Ava să aibă doi taţi. Voia să întrerup orice legătură cu ele. Iar Gary voia s-o adopte pe Ava, o iubea deja cu-adevărat, ca pe propria lui fiică.

– Ai renunţat la ea, spuse Lydia.

Ea renunţase la fiii ei. Cine altcineva ar fi putut înţelege mai bine asta? Dar nici măcar Lawrence nu o înţelesese cu adevărat.

– Am cugetat. Am sunat-o pe Sarah săptămâna următoare. Am spus: dă-mi-o pe Ava la telefon. Am vorbit cu ea un pic, nu împlinise încă patru ani, şi ba îmi gângurea mie ceva, ba vorbea cu păpuşa. Am făcut zgomote prosteşti ca s-o fac să râdă. Apoi i-am spus că o iubeam şi-am trimis-o s-o cheme pe mami. I-am spus lui Sarah că aveam de gând să fac ce era mai bine pentru Ava, să renunţ la drepturile mele legale.

Lydia îi întinse mâna, dar el o ignoră. Se aplecă să pună paharul jos. Înainte să se îndrepte din nou, rămase o clipă aşa, cu palmele pe genunchi, ca şi când ar fi fost sfârşit de oboseală.

– Astăzi e ziua Avei, spuse. Împlineşte douăzeci şi cinci de ani.

Lydia vru să-i spună că ştia prin ce trecea. Tot ce putu rosti însă fu o banalitate.

– Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

– E în regulă, spuse Carson. Am vrut doar să-ţi spun, atâta tot. Am să termin ce-am început aici.

Porni drujba şi-şi coborî viziera, iar ea nu mai putu să-i spună nimic cu tot acel zgomot.

Lydia făcu o salată de cartofi şi o luă cu ea la Suzie. Bucătăria avea aerul unui târg de vechituri în pregătire, jucăriile copiilor, cărţi, haine, maldăre peste tot. Tevis sosise deja şi se lăuda cu nişte semne pe care le-avea pe spate.

– Se numesc ventuze, este o practică străveche.

– La fel ca şi aplicarea de lipitori, spuse Suzie. Şi probabil că şi la fel de folositoare.

– Suzie, eşti cea mai mărginită persoană pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Tevis.

– Am o minte deschisă, spuse Suzie. Doar că nu mi-o umplu cu mizerii.

– Nu, zise Tevis, cu asta îţi umpli în schimb stomacul.

– Ooooh, făcu Suzie, eşti afurisită azi. Ventuzele alea nu trebuiau cumva să sugă toată energia negativă din tine?

– Ce-am ratat? întrebă Amber, intrând pe uşa din dos. Am adus o tartă cu mere. Copiii sunt afară, în curte, cu ai tăi. Au adus o broască.

Suzie o îmbrăţişă pe Amber.

– Discutăm despre terapia cu ventuze.

– Oh, ceva de genu’ degustare de cafea? întrebă Amber.

– Nu, ceva de genu’ ritualuri voodoo. Tevis, arată-i spinarea.

Tevis îşi ridică bluza.

– Doamne, Dumnezeule, ţipă Amber. Ce-ai păţit?

Tevis explică încă o dată totul, cum era încălzit aerul din ventuza de sticlă cu o minifăclie ca să se creeze vacuum la contatul cu pielea, când ventuza era presată ferm în carne. Semnele aveau să dispară în câteva zile, iar foloasele, respectiv starea de relaxare şi de vitalitate, aveau să dureze săptămâni întregi.

– Ei bine, arăţi relaxată, spuse Amber.

Era adevărat. Tevis şedea pe o sofa veche şi murdară de bucătărie, cu picioarele sus, în blugi tăiaţi şi tricou, cu părul ei castaniu revărsându-i-se pe umeri.

– Asta pentru că nu face nimic, spuse Suzie. Eu şi Lydia am muncit ca nişte sclave.

– Hai să v-ajut, zise Amber. Ce pot să fac?

– Poţi să-ncepi prin a ne prepara ceva de băut, după care poţi să ne povesteşti totul despre întâlnirea ta.

– Nu ştiu dacă a fost o întâlnire, zise Amber. A fost o masă de prânz.

– Prânzul poate fi o întâlnire, spuse Suzie.

– Bineînţeles că da, spuse Tevis.

Suzie zise:

– Hei, să desfacă cineva şampania. Eu şi Tevis tocmai am făcut o înţelegere.

– Văd Pinot Grigio, zise Amber. Nu văd nici o şampanie.

Scoase o sticlă din frigider.

– Hai să ne aşezăm şi să ne concentrăm, zise Suzie, abandonându-şi cuţitul. Lydia, poţi lăsa să fiarbă, vino, stai jos.

Se aşezară toate în jurul mesei.

– Acum, făcu Suzie, toarnă.

– Am fost la Dino’s, începu Amber. Îşi dădu părul pe după urechi, deşi era deja dat. Eu am luat supa de mazăre pentru început, iar el a luat salata de roşii cu mozzarella.

– Nu ne spune meniul, Amber, zise Suzie. Treci direct la dezmăţ. Cum e?

– E destul de drăguţ, răspunse Amber.

– Deci, ai făcut sex cu el?

Te puteai oricând baza pe Suzie că trecea direct la subiect. Şi pe Amber că se ruşina.

– Nu! Suzie, te rog!

– V-aţi sărutat? întrebă Tevis.

– Nu, v-am spus, nici măcar nu ştiu dacă a fost o întâlnire. Îmi e vecin, poate că doar se comportă ca un vecin amabil.

– Pentru-atâta lucru ne-am aşezat? zise Suzie. N-ai de gând să ne spui nici o picanterie?

Tevis zise:

– Ştiţi ce-am citit mai zilele trecute? Dacă inelarul unui bărbat e mai lung decât arătătorul, asta înseamnă că are mult testosteron. Practic a fost demonstrat ştiinţific.

– Pe bune? Un inelar lung înseamnă că are organe sexuale babane? Amber, tipul ăsta al tău, cum îl cheamă, are un inelar mic-mititel, sau e bine dotat?

– Suzie, eşti aşa de scârnavă, zise Amber. Afişase zâmbetul ei uşor nătâng, care-i lăsa niţel la vedere gingiile. Şi-l cheamă Phil, apropo.

– Am fost măritată cincisprezece ani, zise Suzie, cu iubitul meu din liceu. Îmi găsesc şi eu stimulente pe unde pot.

– Ei bine, data viitoare am să-mi iau rigla cu mine şi-am să-i măsor toate mădularele şi degetele, zise Amber.

– Aha, deci o să fie o dată viitoare.

Amber oftă. Era îmbrăcată cu o rochie petrecută albastră din bumbac, imprimată cu crenguţe de flori albe. Suzie purta pantaloni bej din doc, iar Tevis, blugi tăiaţi, în timp ce Lydia era, ca de obicei, în blugi. Dar Amber obişnuia să spună mereu că trebuia să facă reclamă magazinului ei străduindu-se să se îmbrace frumos.

– Da, aşa cred. Cel puţin el a spus că ar trebui să mai facem asta.

– Nu pari prea încântată.

– Eu m-aş duce, fără discuţie, zise Amber. Dar, ştiţi, a trecut atâta vreme de când am făcut, îşi coborî vocea, sex. Probabil că mi s-au stafidit toate organele.

– Ascultă, zise Suzie. Eşti o femeie foarte atrăgătoare. Ar fi cel mai mare norocos să te aibă, tipul ăsta, cum îl cheamă.

– Am ieşit să alerg mai deunăzi, zise Amber. Ştiţi voi, mă duc după ce las copiii la şcoală şi-nainte să deschid magazinul. Şi alerg eu aşa, şi trec de o femeie care venea din sens opus, apoi de încă una, aproape că ne-am salutat, aşa cum faci când vezi unul care face ce faci şi tu. Începe să mă frământe ceva prin adâncul creierului, se nasc nişte gânduri, dar nu ştiu exact ce. Şi trec şi de a treia femeie şi, bum! mă trăsneşte. Sânii acelor femei nu se mişcau. Şi vorbesc de femei cu sâni, nu glumă, care pur şi simplu nu se mişcă, iar eu port două nenorocite de sutiene şi cu toate astea mi se bălăngăne ca două clopote.

– Sunt implanturi, spuse Tevis.

– Aici în Kensington, zise Amber, femeile îşi implantează sâni. Ce-o să zică Phil dacă – deci, dacă – îi vede pe-ai mei? N-au sfârcurile îndreptate spre tavan. Când stau pe spate îmi alunecă sub braţe!

S-au întors la gătit. Erau zece, inclusiv copiii, la prânz. Mike era de rond şi sunase să spună că va ajunge acasă pe la patru şi să-i oprească şi lui nişte pui prăjit. Lydia tăie salată, castraveţi şi roşii, Amber curăţă mazărea, iar Suzie bătu ouăle, jumate-jumate, şi brânză rasă pentru quiche[10]. Tevis şedea în poziţia lotus pe canapea.

– Eram în baie mai deunăzi, spuse Suzie, când intră Oscar.

Oscar era fiul de cinci ani al lui Suzie.

– Face pipi şi trăncăneşte. Spune: mami, îl ştii pe Dumnezeu? Eu îi răspund: da, puiule, îl ştiu. Zice: cât de mare e? E mare, mare de tot? Eu mă pornesc să-i dau un răspuns lung, dar el nici nu mă ascultă, se uită la ţâţele mele. Zice: mami, da’ pe ţiţi le ştii? Zic: da, puiule, le ştiu şi pe ele. Zice: păi, de ce atârnă până la buric?

– I-ai spus că aşa arată o femeie adevărată? întrebă Amber.

– Ce nu i-am spus, zise Suzie, ce-am vrut să-i spun şi nu i-am spus a fost că sunt aşa pentru că te-am hrănit la sân pe tine şi pe fratele tău şi pe surorile tale, şi uite ce le-aţi făcut.

– Ha! Da’ te-ai abţinut.

Lydia se gândea la Carson tăind lemne, la muscu-latura ce se întrevedea prin cămaşa deschisă, încor-dându-se când îşi mişca braţul înainte şi-napoi. Lawrence l-ar plăcea. Dintre toţi bărbaţii cu care se întâlnise vreodată, precis că pe Carson l-ar plăcea. „Dar, doamnă“, ar spune, „ca de obicei, v-aş sfătui că ar fi de preferat, într-o astfel de situaţie, să fiţi mai bine precaută“. Ea nu asculta niciodată. Sau asculta, după care se arunca cu capul înainte.

– Hrănitul la sân nu-ţi face sânii să se lase aşa, zise Tevis. Nu există nici o dovadă.

– Nu ştiu ce te face pe tine o expertă, spuse Suzie. Eu am toate dovezile necesare. Am să iau o prăjitură. Mai vrea cineva?

Clătinară toate din cap.

– Frate, cât autocontrol, zise Suzie. Eu încep cura de mâine. O nouă săptămână, o nouă pagină, o nouă Suzie.

Suzie începea mereu diete, de fiecare dată dorind să mai piardă câteva kilograme, doar câteva. Lydia ridică privirea de pe blatul pe care tăia legume şi-şi cântări prietena. Era îndesată, un pic rotunjoară în talie, dar arăta natural. În pantalonii ei de doc şi cu tricoul ăla alb, cu părul negru tuns scurt, era atrăgătoare, poznaşă şi plină de energie.

– De data asta care e, întrebă Tevis, aia cu supă de varză?

– Ai rămas blocată în anii nouăzeci, zise Suzie. Ştiu că vi se pare că ţin altă cură în fiecare săptămână, dar tre’ să-ncerci lucruri noi. Dar tu, Lydia? Pun pariu că nu ai fost la cură nici măcar o zi din viaţa ta. Eşti aşa de norocoasă cu aşa un corp ca al tău.

Nu forma corpului era secretul, măcar atâta ştia şi Lydia. Îi veniră în minte castroanele cu cremă de vanilie pe care bucătarul, la ordinele ei, le lăsa în frigider înainte să plece acasă, noaptea.

– Nu mai ţin diete. Suzie, eşti bine aşa cum eşti.

Petrecea aproximativ câte o oră beţivindu-se. Crema de vanilie o ajuta să dea totul afară mai uşor. Îngheţata, de asemenea, era bună pentru aşa ceva. Era mult mai uşor să-ţi cureţi stomacul decât viaţa-ntreagă.

– Eşti bine? întrebă Suzie. Eşti cam tăcută azi.

– Sunt foarte bine, pe cuvânt.

Suzie o privi sceptică.

– E totul în regulă cu Carson?

– Da, răspunse ea, a rămas peste noapte, a tăiat un copac uscat azi-dimineaţă.

Nu voia încă să vorbească despre asta, nu voia să aibă ochii roşii când aveau să intre copiii din curte.

– Hei, făcu Suzie, el cred că are inelarul lung. Dar Steve? o întrebă ea pe Tevis. Cum stă cu dimensiunile?

– Este perfect echilibrat, răspunse Tevis. Are o latură feminină. Personal, nu-mi doresc un om de grotă.

Amber începu să pună masa.

– Vrei să pun şervete individuale, Suzie? Tevis, când o să faceţi pasul următor tu şi cu Steve? De când sunteţi împreună, de patru ani?

Tevis îşi întinse picioarele din poziţia lotus şi-ncepu să-şi rotească labele picioarelor pentru a-şi dezmorţi gleznele.

– Suntem împreună de patru ani, şi-mi place să-mi dau întâlniri cu el. Eu nu mă mut cu el, el nu se mută cu mine. Nu-mi trebuie ca un bărbat să fie centrul vieţii mele pentru a mă simţi împlinită.

– Eu da, îi scăpă lui Amber porumbelul din gură. Chicoti. Nu, nu-i adevărat. Bine, poate. Ar fi drăguţ.

Patru ani împreună, se gândea Lydia. Nu trebuia schimbat nimic. Suna perfect. Dac-ar fi fost şi Carson acolo să audă.

– Am veşti, zise Tevis.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o broşură tipărită.

– Caut de ani de zile să cumpăr un locşor unde să mă retrag şi am găsit unul lângă lac.

– O, ce drăguţ, făcu Amber. L-ai luat? E al tău? O cabană din lemn, ce romantic, şi uite ce sălbaticie e-n jur, asta e o căprioară, cred.

– Vezi să nu te înhaţe urşii, zise Suzie, aruncând o privire. Uau, chiar că e fain. Când venim şi noi?

– M-am gândit că am putea merge de ziua Lydiei, în weekendul imediat după. Amber, crezi că găseşti o bonă pentru copii?

Amber zise că da. E sfârşitul de săptămână cu spectacolul de balet, gândi Lydia. Poate că ar trebui să-i dea lui Carson banii pe bilete. Sau ar putea să meargă ca prieteni. Nu, el n-ar vrea asta.

Rufus intră de pe verandă şi se agită până ce Lydia îl luă în braţe. Îl alintă. Îi mângâie urechile catifelate. El îi strănută în nas, apoi o privi ca şi când ar fi vrut să zică: nu-i aşa că sunt adorabil? Începuse să-l lase să doarmă pe pat. În toate cărţile scria că nu ar fi fost bine, iar el obişnuia să doarmă în propriul lui culcuş, în bucătărie, dar reuşise cumva să se strecoare sus. Când a început să facă asta, ea fusese foarte severă cu el, dar pe urmă se întindea aşa de aproape de marginea patului, că mai avea puţin şi cădea, ca şi cum ea ar fi fost complet absurdă, când era atâta spaţiu pentru un biet animăluţ ca el, care nu ar deranja-o câtuşi de puţin.

Un câine nu era pretenţios. Câinii erau mult mai simpli decât oamenii. Când îi povestea Lydiei cum ajunsese să pună bazele unui adăpost, Esther spusese:

– Nu e atât de altruist pe cât pare. Uneori nici nu ştiu dacă ofer eu adăpost câinilor, sau dacă nu cumva câinii îmi oferă mie. Vezi toate personalităţile astea care nu-şi mai pot îndura viaţa – ce fac ele? Se duc şi lucrează cu animale. E mai eficient decât orice terapie. Asta cred că fac eu.

Râse.

– Eu şi Brigitte Bardot.

Lydia înţelegea ce spunea Esther, şi-şi iubea activitatea de la adăpostul de câini din Kensington, dar Esther era o singuratică, avea nevoie de asta, pe când Lydia încă avea nevoie să fie înconjurată de oameni. Îi plăceau căldura şi forfota din casa lui Suzie, era recunoscătoare pentru aceste femei, pentru râsetele lor şi pentru că nu o făceau niciodată să se simtă ca o clandestină ce era.

Suzie strigă la copii că masa era gata. Făceau zarvă mare sus, aşa că probabil plecaseră din curte mai devreme, ocoliseră casa şi se strecuraseră în casă prin uşa din faţă. Oscar şedea pe genunchii Lydiei şi vorbea cu gura plină. Fiul lui Amber, Tyler, şedea vizavi, prostindu-se pe ascuns cu telefonul mobil din poală. Maya, copilul cel mai mare al lui Suzie, spuse că

nu-i era foame, iar Serena (cea mică a lui Amber şi cu un an mai mică decât Maya la şcoală) spuse şi ea acelaşi lucru, deşi îşi umpluse farfuria cu câte puţin din fiecare fel de mâncare.

– Fetelor, tre’ să mâncaţi, spuse Suzie. O să vă uscaţi de tot.

– Serena a obţinut rolul principal în piesa de la şcoală, spuse Amber. O aveţi în faţa voastră pe noua Dorothy!

– Grozav, spuse Lydia. Să-mi rezervi un loc în pri-mul rând.

– Am fundu’ tot mai mare, spuse Maya. Am să mănânc doar salată.

– S-o crezi tu! spuse Suzie. Mănâncă. Şi tu, Serena. Şi, felicitări, scumpo. O să fiu şi eu în primul rând.

– Credeţi că ar fi în regulă să mai deschid încă o sticlă? întrebă Tevis.

– Salata asta de cartofi e delicioasă, zise Amber. Ce-ai pus în ea, fetică în loc de arpagic?

– Ştii că arunc jumătate din ce-mi dai la pachet în fiecare zi? întrebă Maya. Îmi dai mult prea multă mâncare grasă la mine.

– Nu răspund la provocări, Maya, zise Suzie. V-aţi spălat cu toţii pe mâini?

Toţi copiii bălmăjiră ceva neconvingător.

– Ţ-e dor de Miami? o întrebă Tevis pe Suzie.

Lydia auzise povestea despre motivul pentru care Suzie şi Mike trebuiseră să plece. Erau în Kensington de zece ani. „Jumate dintre poliţiştii din Miami sunt corupţi, spusese Suzie, şi Mike e singurul cercetat.“ Mike, spunea ea, era un băiat de-a dreptul cumsecade. Mai încălca şi el regulile din când în când, dar numai în interesul dreptăţii, aşa că o lepădătură nenorocită n-a fost prea încântată de un detaliu tehnic. Ea se simţea ca şi cum ar fi fost alungaţi din oraş. „Ne place acolo, spusese. Dar Mike se cam plictiseşte – toată ziua nimic altceva decât amenzi pentru parcări ilegale şi amenzi de treizeci de dolari pentru aruncarea gunoiului pe jos.“

– Nu chiar. Nu mi-e dor, spuse ea acum, răspunzându-i lui Tevis. Mă simt ca acasă în Kensington. Mi-e dor de San Francisco uneori. Unde mai găseşti aşa o ceaţă? O să mă duc acolo în septembrie, pentru o întâlnire de liceu. Douăzeci şi cinci de ani de la absolvire. Sunt aşa de emoţionată.

– Ţii legătura cu cineva? întrebă Tevis.

– Bineînţeles. Suntem o gaşcă. Ne sunăm, ne scriem pe e-mail, ne adunăm la nunţi, înmormântări, bar mitzva şi divorţuri.

– Aşa, deci, zise Tevis. Tare mi-ar plăcea o excursie la San Fran. Sunt acolo nişte cabinete de terapie care-mi plac la nebunie.

– Vino, propuse Suzie. Mergem la toate tâmpeniile tale de cabinete. Mi-ar plăcea mult să vii.

– În septembrie vine frate-meu cu familia în vizită, zise Tevis. Dacă nu se suprapune cu ei...

Îi luase ceva timp Lydiei să-şi dea seama că se înşelase referitor la ţara asta. Oamenii se mişcau, locuiau departe de familiile lor, inventau vieţi noi, dar nu-şi uitau trecutul. Era o societate pasageră, dar exista un adeziv invizibil care-i ţinea uniţi în moduri pe care nu le ghicise la început, când ea însăşi se tot mutase din oraş în oraş. Suzie avea întâlnirea de liceu. Lydia ştia că era în stare să mute munţii din loc ca să fie prezentă. Îi provoca un sentiment cald şi trist în capul pieptului. Se uită la Oscar, care tot pe genunchii ei şedea, iar acesta scoase limba plină de quiche.

– Hei, ia ascultă, zise Amber. Ce s-a-ntâmplat cu broasca aia cu care te jucai?

– Oops, făcu Oscar.

Ceilalţi copii traseră adânc aer în piept şi se uitară unii la alţii.

– Maya? rosti Suzie.

– Serena? rosti şi Amber.

Oscar se prelinse din poalele Lydiei şi o luă la fugă spre scări.

– Nu-şi aminteşte nici unul dintre voi, băieţi? strigă el. Am lăsat-o în dormitorul mamei.

Întoarsă acasă, Lydia se privi în oglinda din dormitor. Îşi aplecă în faţă capul ca să-şi examineze rădăcinile părului. Erau maro, dar nu la fel de închise la culoare ca restul părului. Dacă l-ar fi lăsat pe tot să crească, aşa l-ar fi avut până la urmă, ca de şoricel, nu blond. Înainte, şi-l vopsea şi-şi făcea şuviţe tot timpul. Îşi studie nasul. Avea cumva nările inegale? Amber spunea că ăsta e un semn care te dă de gol c-ai făcut operaţie estetică. Desigur că şi natura era uneori asimetrică. Avea riduri în jurul ochilor, nu

chiar laba gâştii, mai degrabă „laba“ vrăbiuţei sau a pitulicei. Pleoapele superioare, care erau umflate dimineaţa, îşi reveneau până după-amiază şi arătau în regulă. Era grozav că-şi recăpătase ochii ei dintotdeauna. Când se mutase în Kensington, decisese să nu mai poarte lentilele de contact căprui. Era ridicol cât de mult insistase cu ele. Poate că era timpul să redevină blondă.

Dar nu ar fi trebuit să devină prea neglijentă. Se apropia aniversarea de zece ani. Încă nu văzuse nimic în reviste, dar nici nu căutase prea atent. Doar atunci, în magazinul lui Amber. Cu siguranţă că se vor organiza comemorări şi cu siguranţă că se vor implica şi băieţii ei. Încercase din răsputeri să facă ce-i spusese Lawrence şi să nu-i urmărească obsesiv. (Dragul meu, scumpul meu Lawrence, sfatul tău a supravieţuit lungii decade!) Le verificase evoluţia, ştia toate momentele cruciale, fotografii de pe terenul de sport, ultima zi de şcoală, prima zi la universitate, absolvirea, cât de chipeşi erau în uniformele lor militare. An după an văzuse cum înfloriseră băieţii aceia orfani de mamă.

Avea o fantezie. O retrăia iar şi iar. Se făcea că erau aici, în casa ei, iar ea le culegea hainele de pe podea, intervenea în încăierările lor, îi dojenea să nu mai bea lapte direct din cutie. Fără valet. Fără cameristă. Fără şcoală cu internat. Fără Balmoral care să-i ţină departe de ea în vacanţe. Veneau târziu acasă seara şi dădeau iama în frigider şi o luau în braţe şi o ridicau de nu mai atingea podeaua cu picioarele. Ea dădea ochii peste cap şi spunea: „Să pornească unul dintre voi maşina de spălat vase după ce terminaţi. Eu mă duc la culcare“. Era doar o închipuire. Când a plecat, şi în vremurile de început, crezuse că va fi capabilă să o transforme, până la urmă, în realitate. Acum ştia că nu putea, deşi, uneori, se prefăcea că nu ştie, era mai suportabil aşa.

Lydia ieşi din dormitor, coborî în bucătărie şi rămase fixând cu privirea calculatorul, care nu era pornit. Cu ajutorul lui ar găsi ce dorea. Nu s-ar mai opri niciodată. Convenţia făcută cu ea însăşi era că va primi comunicatele când aveau să-i vină ele în întâmpinare, ca o mătuşă îndepărtată care primeşte buletinul informativ de două ori pe an. A începe să-i urmărească pe internet ar fi fost nesănătos, iar lor nu le-ar fi fost de nici un folos. Totuşi,

poate că era o regulă stupidă, la fel de fără rost ca şi lentilele de contact căprui pe care le purtase ani la rândul, mult mai mult decât ar fi fost necesar.

Când se simţea aşa, ştia că trebuia să se ducă să înoate. Verifică ora. Cinci. Mai era o jumătate de oră până închidea la drogherie. Putea să ajungă la timp ca să cumpere un teanc de reviste. Nu se putea să nu fie vreo fotografie, două.

Luă cheile de la maşină, iar Rufus, când le auzi zăngănitul, se şi duse la uşa din faţă.

– Ce băiat isteţ, zise ea.

Un sentiment de groază o copleşi, de parcă o gheară ar fi prins-o de nas şi de gură. Trebui să se aşeze pe un taburet. Cum de-a putut să-i părăsească? A fost o barbarie, o mârşăvie.

Ziua Judecăţii. Din nou.

Rufus veni repede înapoi şi o privi, de parcă-ar fi vrut să spună că nu era deloc amuzant.

Mamele nu-şi părăsesc copiii. Era un fel de diformitate ce avea ea. O anormalitate a sufletului. Poate că era genetic. Doar şi mama ei o părăsise pe ea, nu? Nu fusese în stare să ia copiii, nu din vina ei. Dar Mami oricum era o fugară.

Opreşte-te, îşi spuse, opreşte-te.

– Rufus, zise, plecăm imediat.

De ce cumpărase maşina asta? Era prea mare. Crezuse că-i va folosi la transportul proviziilor pentru adăpost, dar majoritatea le erau livrate, aşa că asta fusese încă o decizie proastă pe care o luase. Dacă ea nu era în stare să-şi facă ordine în lucrurile mărunte, cum să fi putut să judece corect lucrurile de proporţii din viaţa ei?

Rufus se întinse peste frâna de mână şi-şi aşează capul pe genunchiul ei.

ăzii Albert, către drogherie, încercând să reflecteze asupra lucrurilor pentru care ar fi trebuit să fie recunoscătoare, deşi ştia că asta nu funcţiona niciodată. Nici în vremurile de altădată nu funcţionase, atunci când avea totul, lumea la picioarele ei, după cum se presupunea. Căută printre cărţile

de deasupra rafturilor cu reviste, ca să vadă dacă era vreo noutate. Majoritatea erau nişte mizerii – romane de groază, de aventuri, poliţiste şi serii de romane de dragoste de doi bani. Oricum avea de gând să cumpere una, şi alese una broşată, cu fotografia unei tinere cu o floare pe după ureche. Avea litere aurii ştanţate pe copertă, ceea ce, constatase ea, era un semn rău. Dar era ca şi când ai fi fost ahtiat după dulciuri. Mergea să mai cedezi poftelor, din când în când. Urma s-o citească în noaptea aceea, n-avea cum să fie mai rău decât să înfuleci dintr-un baton uriaş de ciocolată.

Erau douăsprezece reviste pe care le putea cumpăra, şi le luă pe toate. Casiera zise:

– Te răsfeţi azi?

– Aşa s-ar părea, doamnă Deaver, răspunse Lydia.

Doamna Deaver purta ochelari cu rame din corn şi fustă şi bluză tricotate. Arăta mai degrabă ca o învăţătoare ieşită la pensie decât ca o funcţionară de magazin.

– În seara asta mă cuibăresc în pat şi citesc, spuse Lydia.

– Aşa să faci, drăguţă. Face şaptezeci de dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi. Eşti sigură că le vrei pe toate? O să vezi că sunt aceleaşi poveşti în toate.

Lydia achită şi ieşi. Carson trecea pe trotuarul celălalt. Dac-ar vedea-o, s-ar opri? O s-o vadă? Inima începu să-i bată tot mai iute. Ce patetic. Se va duce direct la maşină şi va pleca acasă.

Rufus o luă la fugă peste stradă înainte ca ea să-l poată opri.

Carson îl ridică, iar Rufus îl linse de toată frumuseţea pe nas.

– Am ceva ce-ţi aparţine, spuse el după ce traversă şi veni la ea.

– Mulţumesc, spuse Lydia. Te place mult.

– Ştiu. Am crezut că şi tu mă placi.

– Poate că te plac, zise ea.

– Ţi-a spus cineva vreodată cât de uluitor de frumoşi sunt ochii tăi?

Îl lăsă jos pe Rufus.

– Asta-i o întrebare la care ştiu deja răspunsul.

Îşi masă ceafa. Lydiei i-ar fi plăcut să i-o maseze şi pe-a ei. Carson zise:

– Cred că am exagerat azi-dimineaţă. Îmi pare rău.

Ea se purtase oribil cu el de dimineaţă, şi acum el îşi cerea scuze.

– A fost greşeala mea, spuse ea. Am vrut să-mi retrag cuvintele de îndată ce le-am rostit.

– Am fi putut sta de vorbă dacă nu m-aş fi comportat eu aşa de imatur... Ce de reviste ţi-ai cumpărat. Am crezut că nu-ţi place genul ăsta de lectură.

Lydia se uită la teancul de reviste din braţe.

– Mă gândeam să-mi schimb coafura. Aş putea să găsesc inspiraţie.

Carson întinse mâna şi-i mângâie părul.

– Da? Eu cred că ţi se potriveşte cea de-acum.

O trase uşor către el, iar ea îşi puse capul pe umărul lui. Nu era o problemă că îi punea întrebări. Problema era că ea voia să le răspundă.

10 Preparat de origine franceză, pe bază de ouă, smântână şi brânză, într-o crustă subţire de aluat (n.tr.)

CAPITOLUL 9

31 ianuarie 1998

Iată o enigmă. Zilele-mi sunt numărate. Îmi doresc să treacă odată. Ele trenează. Ştiu că asta se-ntâmplă pentru că aştept s-o revăd. M-am gândit de multe ori să plec în călătorie mai devreme, dar nu cred că ar fi bine să dau ascultare nevoilor şi dorinţelor mele şi nu alor ei.

Ce ar trebui să fac e să muncesc. Dar nu am suficient chef pentru asta şi ce-ar pierde omenirea făr' de elaboratele mele dogme despre trucurile şi manevrele diplomatice de peste baltă[11]? Mi-amintesc că, odată, când am început să ţin prelegeri, un student a ridicat mâna la sfârşitul seminarului.

– Care este, în opinia dumneavoastră, rostul istoriei? Vreau să zic, care e părerea dumneavoastră personală? Învăţăm, să zicem, din ea pentru a nu mai repeta aceleaşi greşeli?

Am zâmbit ascultându-l. Fără îndoială că i-am dat un răspuns infatuat despre prezentarea adevărului şi despre rolul istoricului ca simplu observator imparţial. Întrebările naive sunt adeseori cele mai grăitoare, motiv pentru care le ignorăm. Rostul cărţii mele? Mulţumesc lui Dumnezeu, nimeni n-o să-mi pună această întrebare.

Când l-am început, mă gândisem că acest jurnal mă va ajuta să-mi limpezesc capul, astfel încât să mă pot reapuca de lucrul la capodopera mea. Scriu aceste pagini, şi-apoi reflectez, şi iar reflectez. Martie pare atât de departe. Dar numai pentru mine. Trebuie să-mi reamintesc că ea nu stă acolo, în Carolina de Nord, aşteptându-mă nerăbdătoare să sosesc.

1 februarie 1998

Am rămas cam vreo zece ore în motelul acela. Tot locul era proiectat astfel încât clienţii să nu dea nicidecum ochii cu personalul hotelului. După-amiaza am comandat ceva de mâncare, pui şi salată, şi ne-a fost adusă şi lăsată în spatele unei trape. După aceea, am pornit din nou la drum, pe

întuneric. Mă aşteptam, într-o oarecare măsură, la baraje rutiere şi să văd panouri mari de afişaj pe care să scrie Prinţesa de Wales răpită. Bineînţeles că nu exista aşa ceva. Am pornit radioul –, portugheza mea e accep-tabilă – şi tocmai se transmiteau ştirile.

– Vorbesc despre mine, a spus ea, nu-i aşa?

I-am răspuns c-o să-l opresc de îndată ce voi afla cum stau lucrurile. A întors capul spre geam.

I-am surprins expresia feţei, totuşi, şi nu lacrimi am văzut în ochii ei, ci sfidare.

Cea mai grea hotărâre a vieţii mele a fost dacă să pun în aplicare acest „mic plan“ al nostru sau nu. Să fie oare cea mai dusă la extrem expresie a inconştienţei ei, una din care ar fi imposibil să se mai redreseze? În ce moment anume urma să fie depăşită limita? Chiar şi când eram în maşină mi-a trecut prin minte să întoarcem şi să mergem înapoi. Să spunem că se întâlnise cu mine, dorind să exploreze un pic din acea ţară, departe de ochii presei. S-ar face, desigur, mare zarvă, s-ar pune şi mai multe întrebări despre sănătatea ei mintală, un potop de comentarii şi de venin cu privire la comportamentul mamei viitorului monarh şi al celor cu care alege ea să se-nhaite. Dar încă nu era prea târziu. Am spus asta cu voce tare.

A scuturat din cap.

– Asta n-a fost o joacă.

Este absolut cea mai extraordinară femeie. Constrângerile monarhiei, ale maternităţii, ale celebrităţii arogante – acele lucruri care ar fi trebuit să-i menţină comportamentul sub control – au făcut-o, treptat, tot mai nesăbuită. Îmi amintesc când, în urmă cu câţiva ani, ea se afla la schi în Austria (la Lech, cred), am primit un telefon de la garda ei de corp. A stăruit pe lângă mine s-o fac să fie raţională. Cum putea el să-şi facă datoria? Prinţesa dispăruse din hotel sărind în zăpadă de pe un balcon de la primul etaj, de la o înălţime de aproape un metru. Colindase pe-afară toată noaptea, cu iubitul ei, se presupune. Cred că şi ea însăşi s-a temut de cât de departe ar fi putut merge, de cât de extremă ar fi putut deveni, dacă nu s-ar fi salvat de acea viaţă.

2 februarie 1998

Am fost obligat s-o las în Belo Horizonte după două zile – în ciuda faptului că începuse să se lămurească oarecum. A trebuit să mă întorc la Pernambuco, pe barca pe care o închiriasem, ca un turist oarecare, pentru o săptămână. Nu e bine să laşi lucrurile neterminate. De acolo, m-am întors la Washington, unde ar fi trebuit să mă îngrop în Biblioteca Congresului SUA şi să muncesc din greu. Am primit, aşa cum ştiam c-o să se-ntâmple, peste o duzină de mesaje.

Mă durea capul de muream. Am petrecut ziua zăcând întins pe întuneric. Schimbarea de presiune din timpul zborului era doar parţial motivul. Prima dată când am zburat după diagnostic – un drum scurt până la Roma – am crezut c-o să mor în avion, nu alta. La urma urmei, medicul meu îmi spusese că n-ar fi fost recomandabil. Deşi nu m-a sfătuit nici să nu fac călătoria. Ar putea agrava tumoarea? am întrebat. „Nu există dovezi“, mi-a răspuns, „cum că zborul cu avionul ar provoca mărirea sau sângerarea unor astfel de tumori. Riscul este unul de izolare medicală. Eu aş înclina să rămân la sol.“ Aşa e ea, totdeauna se asigură. Doamna doctor Patel are cunoştinţe enciclopedice despre creier şi escrescenţele maligne ale acestuia. Atunci când reuşeşte să vorbească la modul abstract, aşa cum o încurajez uneori s-o facă, poate deveni foarte însufleţită – bucuria de a vorbi cu un coleg deţinător al titlului de doctor, deşi sunt lumi întregi distanţă între domeniile noastre de activitate. Dar întreab-o ceva practic, legat de situaţia mea concretă, şi-o să devină mai degrabă rezervată, ca şi când aş încerca s-o prind pe picior greşit.

M-am gândit că ar fi mai corect să nu le menţionez oligodendrogliomul meu anaplastic (ce frumuseţe anagramatică!) celor de la compania aeriană când mi-am rezervat biletul. Bineînţeles că aş fi umilit dacă aş pro-voca vreo neplăcere clacând în plin zbor, dar, nevoia te-mpinge, ştiţi cum e vorba. Citisem despre litigii civile cu pasageri care făcuseră dezvăluiri similare şi, drept urmare, nu li se permisese să se îmbarce.

Aşadar, zac întins într-o cameră întunecată din Washington, după ce-am făcut ce-am făcut, întrebân-du-mă dac-o să-mi explodeze capul. Nu a

explodat. Nu am întors apelurile telefonice încă o zi, moment la care toţi păreau să fi uitat deja că mă sunaseră. În afară de draga de Patricia, care a presupus că fusesem prea tulburat ca să vorbesc. Nu fusese dată încă nici o declaraţie oficială.

– Dar nu mai vorbesc despre acţiuni de căutare şi salvare, acum vorbesc despre recuperarea cadavrului, dac-or găsi vreunul.

Era o urmă de surescitare în vocea ei, care merge mână-n mână cu relatarea doar de la distanţă a unor calamităţi înrudite.

I-am spus c-o să plec cu primul avion existent.

A tras adânc aer în piept, surioara mea cea mică.

– Crezi că e înţelept? m-a întrebat.

Deşi reuşeşte într-un mod admirabil să-şi păstreze părerile pentru ea, ştiu că se teme că-mi scurtez viaţa de fiecare dată când urc într-un avion. S-ar putea să aibă dreptate. Cine ştie? Cu siguranţă nu doctor Patel.

– Toată lumea este aşa de... perplexă, a spus. Nu-mi iese din minte atunci când ai adus-o la ceai, cât de minunată a fost, cât de naturală, a întrebat de copii, a admirat grădina. După care a mai spălat şi vasele! Povestesc tuturor asta. Şi să te gândeşti la ea... Tu chiar crezi... crezi că, într-adevăr, a fost...?

Era copleşită; fie de emoţie, fie de situaţia critică. Deşi speculaţiile interminabile din media mizau pe rechini, Patricia nu a putut rosti cuvântul.

3 februarie 1998

A fost aşa cum am plănuit. Dacă aş fi ales plaja principală din Boa Viagem, unde sunt avertismente de genul „nu faceţi baie în această zonă, puteţi fi atacaţi de rechini“, s-ar fi iscat o adevărată furtună în media când ea a insistat să înoate cum făcea zilnic. Surferii sunt mâncaţi aici cu regularitate, dar o prinţesă este cu totul şi cu totul altă poveste. Plaja aleasă de mine era destul de departe de Recife/Boa Viagem şi era considerată, în general, sigură şi cu ape liniştite. Ceea ce a cântărit mai greu în calculele mele a fost faptul că, în urmă cu vreo cinci sau şase ani, nu prea se auzea de atacuri ale rechinilor în Boa Viagem. Uşor pentru presă, pe atunci, să facă speculaţii că nu ştiu ce modificări ale ecosistemului submarin mânaseră din nou rechinii taur tot mai departe de-a lungul coastei.

Îmi făcusem temele atât de conştiincios, că într-una din cele patru întâlniri am fost poate prea zelos cu împărtăşirea informaţiilor.

– Oh, te rog să încetezi, mi-a spus. N-am nevoie să ascult poveştile astea sângeroase. Va trebui să intru în apă, ştii bine.

Ideea fundamentală fusese a ei. Vorbise despre ea vreun an întreg.

– Nu există oare vreo modalitate, Lawrence, să mă faci să dispar? Oamenii îşi înscenează propriile morţi, nu-i aşa, intră aşa, în mare, şi dispar? Fă-mă să dispar, Lawrence. Fă-mă să mă transform într-un nor de fum. Pun pariu că ai făcut asta la Ministerul de Externe, nu-i aşa? Spioni şi toate alea. Ştii tu cum. Ai putea-o face. Eşti cea mai isteaţă persoană pe care o cunosc. Eşti singura persoană în care am încredere.

Au fost variaţiuni pe această temă – unele în glumă, altele seminonşalante, altele prezentate cu o seriozitate sfâşietoare. Trebuie să recunosc că am fost mai mult flatat decât alarmat. Cel puţin la început. Devenea din ce în ce mai disperată.

Când, în cele din urmă, am început să realizez cât de serios vorbea, i-am spus că se putea face, dar nu fără riscuri. A rămas tăcută. Eram în salonul ei privat. O vază mare cu florile ei preferate, trandafiri albi, se afla pe masă, lângă mine, dar, fie nu miroseau, fie toate simţurile mele se concentrau numai asupra ei. Îmi amintesc parfumul ei, 24 Faubourg, cred.

– Da, a spus, te rog să mă ajuţi.

Şi, cu acele incredibil de simple cuvinte, am fost completamente la dispoziţia ei.

4 februarie 1998

Spioni şi toate alea. A fost o replică pe care a rostit-o cu acel melanj al ei deosebit de vanitate atotcunoscătoare şi naivitate dezarmantă. Era un sâmbure de adevăr. Ştiu cum să fac lucrurile să se rezolve. Ceea ce trebuia să cercetez de la zero era locul şi să fac să fie credibil faptul că nu avea să fie găsit nici un cadavru (sau rămăşiţe). Dacă e să vorbim strict pe cifre, Florida şi Australia au mai multe atacuri ale rechinilor, dar în Pernambuco proporţia cazurilor dezastruoase este mai mare. Am preferat Brazilia şi pentru că este o ţară nonanglofonă, ceea ce făcea mai uşor pentru ea să se

ascundă în primele săptămâni. Astfel, locul era hotărât. Apoi m-am informat despre cazuri de oameni care au dispărut în larg.

Cum era de aşteptat, media s-a simţit datoare să toarne tocmai acele poveşti despre care eu simţeam că ofereau un precedent destul de solid. Pe 17 decembrie 1967, prim-ministrul australian Harold Holt a plecat să înoate de pe Cheviot Beach, lângă Melbourne, şi a dispărut. După o operaţiune de proporţii de căutare şi salvare, care însă nu s-a finalizat cu găsirea unui cadavru, s-a presupus că fusese devorat de rechini, aşa că s-a organizat o înmormântare. Insistau, de asemenea, şi pe tentativele de evadare din Alcatraz, cum ar fi cele ale lui Frank Morris şi Clarence şi John Anglin. Asta le-a furnizat material consistent şi şansa unor speculaţii macabre. Toţi cei care înotau sărind de pe stâncile închisorii de-a lungul anilor erau declaraţi oficial ca înecaţi, deşi nu s-au descoperit niciodată cadavrele lor, care constituiseră, mai degrabă, mese copioase pentru rechinii leopard. Mai exista o multitudine de alte poveşti, vestite sau legendare, şi rapoartele colaterale ale dispariţiilor obişnuite din Florida, Hawaii, Australia, Brazilia şi tot aşa. Lista era lungă. Adăuga balast serios poveştii aşa cum o voiam eu spusă.

5 februarie 1998

Teoreticienii conspiraţiei au ieşit la joacă, aşa cum şi era de aşteptat. Fantezişti erau de părere că Harold Holt fusese răpit de un submarin rusesc (sau de unul chinez, alteori). Morris şi fraţii Anglin fuseseră „zăriţi“ de cetăţeni cu ochi de şoim după ce se înecaseră. Probail aceiaşi indivizi inteligenţi care-l reperaseră şi pe Elvis după ce murise. Ţin sub observaţie conspiraţiile curente. Ea a fost asasinată – asta e câştigătoarea. Există diferite variante, inclusiv, cea mai ridicolă, că asasinatul ar fi fost ordonat de socrul ei, Ducele de Edinburgh, şi executat de serviciile de securitate. Se fac presiuni pentru o anchetă publică, ce nu pare să se demareze în viitorul apropiat. S-a afirmat şi că s-ar fi sinucis, cu un detaliu nostim, cum că ar fi fost însărcinată şi că nu şi-ar fi dorit să aducă pe lume un copil de rasă amestecată. Mai există şi câteva teorii conform cărora s-ar ascunde şi că ar

fi fost chiar „zărită“ în Geneva, sau învăluită într-o burka într-o mulţime de ţări musulmane. Din fericire, totul se limitează la lunaticii de pe net.

11 Denumire informală a Oceanului Atlantic (n.tr.)

CAPITOLUL 10

Noaptea trecută chiar s-a rugat, rotind mărgelele mătăniilor printre degete. De obicei doar le număra sau le pocnea unele de altele, căci găsea zgomotul lor liniştitor. Se părea că-şi primea răsplata – Lydia se afla chiar acolo, în faţa lui, mergând cu paşi mari în josul străzii Albert, cu spanielul trepădând atât de aproape, de-ai fi jurat că e lipit de glezna ei. Avu nevoie de o clipă ca să se adune şi să găsească un capăt de unde să înceapă. Se retrase din stradă, lângă cafenea, unde putea să-şi aranjeze puţin hainele fără să-l vadă cineva. Îşi băgă repede cămaşa în pantaloni. Îşi trecu degetele prin păr. Poate că ar trebui să folosească aparatul de fotografiat. Să spună: mă întrebam dacă mi-aţi permite cumva să vă fac câteva fotografii. Sunteţi absolut răvăşitoare. Tipelor le plăcea asta. Nu, doar tinerelor le plăcea asta. O femeie de vârsta ei ar crede că e ciudat.

Urma să treacă în câteva clipe. Nu se putea decide.

Acum trecea pe lângă el şi, dacă ar fi întors capul, el ar fi arătat ca un pervers pândind din umbră.

Grabowski, îşi spuse în sinea lui, eşti un idiot. Ridică automat aparatul şi pregăti un cadru. Nu trase. De ce să tragă un cadru cu ceafa ei?

O urmări de la distanţă de-a lungul străzii. Încă nu avea un plan.

Avea un spate frumos. Arăta destul de drăguţ în blugii ăia cu talie joasă.

Când intră în drogherie, el ezită, întrebându-se dacă ar fi trebuit s-o urmeze înăuntru. Ce-ai de gând să faci, Grabowski, să-i ceri părerea despre ce pastă de dinţi să cumperi?

Privi împrejur, apoi traversă. Puţin mai la stânga era parcat un camion mare. Dacă ar fi stat în spatele lui, ar fi putut să ţină sub observaţie magazinul şi să se decidă, între timp, cum s-o abordeze.

Doamna Jackson îi spusese că Lydia era englezoaică şi că locuia în Kensington de trei ani.

– Lucrează cu câinii, ştiţi, adăpostul din vest, de lângă pădure.

– Nu sunt din oraş, doamnă Jackson, spuse Grabowski, deşi îşi dădea deja seama că-şi irosea de pomană sarcasmul cu ea.

Proprietăreasa îşi suflă nasul într-un şerveţel.

– Alergie, explică. Sunt o martiră a acestui câine. L-am luat de la adăpost, locul de care tocmai vă spuneam. Sunteţi cu treabă pe-aici, nu? Cu serviciile funerare? Domnul Dryden n-o să vândă niciodată. Au fost câţiva care au încercat să-l convingă de-a lungul anilor, unii care-au venit din oraş. Dar, desigur, accentul dumneavoastră, sunteţi de peste ocean. Nu că asta ar avea vreo importanţă. Noi, cei de pe-aici, suntem destul de cos-mopoliţi.

Grabber privi mărgelele şi cureaua şi pantofii de lac ai doamnei Jackson, optimismul hotărât al mâinilor ei pline de vene, cu manichiura făcută.

– Sunt convins că sunteţi, replică el. Lydia, de exemplu, ea e străină, nu-i aşa?

– Oh, Lydia, făcu doamna Jackson, nu e o străină pentru noi. Este una dintre fete. A cumpărat casa aia de la familia Merrywick când aceasta s-a mutat în Florida, o căsuţă superbă, strada Cedar, m-a invitat pe la ea, ei bine, mă mai opresc când am drum pe-acolo. Nu eşti niciodată prea ocupat pentru un prieten, aşa-i obiceiul pe-aici. Ce fel de afaceri spuneaţi că faceţi?

– Sunt... scriitor, răspunse Grabowski. Scriu o carte. M-am gândid că ăsta ar fi un loc drăguţ unde să mă ascund pentru câteva zile şi să lucrez.

N-avea de gând să-i povestească despre toată cariera lui. Oamenii puteau reacţiona bizar, mai ales în preajma celei de-a zecea aniversări, când toată povestea aia cu hărţuirea şi cu intruziunea presei şi iresponsabilitatea era adusă din nou în prim-plan. Ipocrizia îi întorcea stomacul pe dos. Oamenii ăia cumpărau ziarele şi revistele care cumpărau fotografiile. Nu era cerere, nu erau nici bani şi nici fotografii. Simplu ca bună ziua.

– Ooo, făcu doamna Jackson. Un scriitor. Despre ce e cartea, sau n-ar trebui să întreb? Scriitorilor nu le prea place să fie întrebaţi, adevărat? Păi, sunteţi bine-venit să rămâneţi cât poftiţi. Doriţi să vi se servească masa în cameră? Nu servesc alte mese decât micul dejun, dar aş putea face o excepţie. Am citit odată despre plăcerea scriitorilor de a se izola, cereau să le fie aduse în cameră toate mesele, astfel încât să nu trebuiască să-şi bată capul cu altceva decât cu munca lor.

Grabowski spuse că ar fi fost foarte amabil din partea ei, dar că şi-ar fi dorit să iasă şi pe urmă să lase adrenalina să curgă, creativ vorbind. Se gândea acum să meargă să-şi cumpere un sendviş de undeva.

Doamna Jackson îşi flutura mâinile indicându-i drumul către brutărie. El putea jura că-şi flutura şi pleoapele. Scriitorul din el avea parte de un prilej de satisfacţie. Înainte să-şi dea seama, ea avea să spună; presupun c-o să mă menţionaţi în următoarea dumneavoastră carte.

Când coborî, doamna Jackson se afla în spatele recepţiei din hol (căruia ea îi spunea „vestibul“) şi-şi pusese un pic de ruj pe buze.

– Domnule Grabowski, zise, acesta s-ar putea să fie un orăşel mic, dar avem cultură, să ştiţi. Nu mai departe de anul trecut, domnul Deaver a susţinut o expoziţie de artă în holul şcolii. Soţul meu era indispus în seara vernisajului, dar bineînţeles că a fost prezent. Acuarelele domnului Deaver sunt foarte apreciate. Da, veţi descoperi că artiştii, în general, sunt foarte respectaţi. Şi dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, ca să v-ajut cu adrenalina aceea, vă rog să nu vă sfiiţi să-mi spuneţi. Vedeţi clopoţelul acesta mic de-aici, de pe tejghea?

Îl ridică în mână şi-l agită.

– Cling, cling, cling şi voià, sunt la dispoziţia dumneavoastră pe dată.

Era ceva ce doamna Jackson ar fi putut face pentru el, se gândea Grabowski, în timp ce privea atent peste stradă prin geamurile camionului. Ar fi putut să-l pre-zinte Lydiei.

Cling, cling, cling, Lydia vă este servită pe farfurie.

Se îndoia. N-avea nici un rost să ceară asta, doar dacă nu ar fi făcut să pară ideea ei. Doamna Jackson nu ar fi fost prea încântată să fie vioara a doua în propria ei orchestră.

Când Lydia ieşea, avea să traverseze şi... să spună... Bună, arăţi foarte bine şi a trecut ceva vreme de când n-am mai avut parte de o partidă de sex, ce zici, frumosule? La tine sau la mine?

La dracu’, se ducea la L.A. O să plece de dimineaţă. Dar în L.A., adio sex. Era un coşmar. Cel mai prost loc de pe pământ. Avusese odată o

întâlnire acolo. N-a fost o întâlnire adevărată, a fost mai degrabă un interviu pentru o slujbă. Şi nu a fost angajat.

Nu se grăbea să iasă din magazin. Ce făcea oare acolo?

Grabowski îşi aranjă cureaua aparatului de fotografiat. Ridică aparatul şi trase câteva cadre cu strada. Era o stradă drăguţă, avea personalitate, magazine adecvate, nu centrele alea comerciale imense pe care le vedea aproape peste tot. Un copil trecu pe lângă el pe o bicicletă, şi Grabber trase o serie de cadre. Aveau să fie frumoase, oarecum artistice, cu spiţele blurate, lumina era şi ea bună, cu soarele coborât peste primărie. Dar arta nu vindea, indiferent ce credea doamna Jackson.

Era evident ce ar fi trebuit să facă. Se va duce şi va mângâia câinele.

Acum ieşea din magazin. Grabowski îşi supse stomacul. Făcu un pas în faţă. Un bărbat venea pe stradă în direcţia lui, şi-n clipa aceea spanielul ei traversă strada şi-ncepu să scheaune lângă picioarele tipului ăluia.

Tipul se aplecă şi luă câinele în braţe. Asta a fost ideea mea, nenorocitule, gândi Grabowski. Pune câinele jos imediat.

Dar el n-o făcu. Se duse la Lydia.

Se cunoşteau, era clar. Poate că aveau să schimbe nişte cuvinte şi-apoi să plece fiecare pe drumul lui.

Sau poate că aranjaseră să se întâlnească.

De la acea distanţă era dificil de văzut expresia de pe faţa ei. Grabowski scoase din geantă un teleobiectiv lung. Să nu pleci niciodată de-acasă fără geanta aparatului de fotografiat. Chiar dacă zici că ieşi să faci doar câteva fotografii în care să surprinzi viaţa unui orăşel neînsemnat, deoarece aparatul este singura modalitate de a vedea ce-i în faţa ta, şi nu ştii niciodată de ce vei avea nevoie.

Focaliză pe ea. Avea o vedere clară, chiar prin laterala umărului hoţului câinelui. O nimica toată pentru el, făcea fotografiile din reflex. Putea vedea felul în care ea îl privea pe tipul ăla.

Mulţumesc, doamnă Jackson, gândi Grabowski. Un lucru ai uitat să-mi spui despre Lydia, un amănunt care ar fi fost folositor.

Grabber se întoarse la pensiune. Îşi trânti aparatul şi geanta pe pat. Apoi se trânti şi el.

Se gândi să coboare în „vestibul“ şi să sune din clopoţelul ăla stupid de alamă. Când doamna Jackson ar apărea în fugă, întrebând ce-ar putea face pentru el, ar spune: o sticlă de Jack Daniel’s, un gram de coca şi câteva târfe adolescente. M-ar ajuta să-mi dea un pic de adrenalină scriitoricească, dacă sunteţi o adevărată prietenă a artei.

Îşi luă aparatul şi trecu în revistă imaginile trase, rămânând întins pe spate. Erau mediocre. Nici urmă de calităţile picturale pe care le sperase. Ajunse la cele cu Lydia. Prima era nefocalizată, a doua era încadrată prost, în a treia clipea, iar a patra era frumoasă.

Dădu înapoi şi le şterse pe primele trei, cu un oftat era cât pe ce s-o şteargă şi pe a patra. Apoi se mai uită o dată. Apropie şi mai mult imaginea. Avea buzele uşor depărtate, era pe punctul să spună ceva sau să râdă. Ochii ăia era uluitori – ultramarin. Nu puteai condamna un bărbat că încerca.

Asta era exact ceea ce el nu făcuse. Stătuse doar la pândă.

Grabowski apropie şi mai mult ochii. Se holbă la ei. Se ridică în şezut.

Se ridică în picioare şi căută cablul care lega aparatul de laptop, apoi descărcă fotografia pe hard. O deschise pe monitor.

Era straniu. Ar fi putut jura. Aproape că se şi îngrozi puţin.

Deschise fotografia pe care intenţiona s-o folosească pentru coperta cărţii. Aranjă cele două fotografii una lângă alta. Nu era ea, dar ochii erau absolut identici. Absolut.

Trebuia să bea ceva.

Şi dacă era ea? Dacă povestea pe care o căuta era chiar acolo? Cea mai tare poveste a vieţii lui.

Nu fusese oare zărită în Abu Dhabi şi în Elveţia? Dacă toţi psihopaţii ăia care au spus că-şi înscenase pro-pria moarte nu erau, de fapt, deloc psihopaţi? Era posibil. Nu a fost găsit nici un cadavru. Au mai fost persoane care şi-au înscenat moartea. Şi cei despre care se ştia erau doar cei ce fuseseră prinşi. Lord Lucan, de exemplu. Cu el ce s-a întâmplat? Declarat mort, în cele din urmă, dar dispăruse imediat după ce cineva, probabil simpaticul lord însuşi, o ucisese pe bona copiilor. Poate că încă trăia

undeva, la Rio sau oriunde fugise. Ar fi bătrân acum, dar băftos. Lucan băftosul, asta-i era porecla.

Îi sună mobilul, iar el sări de parcă ar fi tras cineva în el.

– Tinny, zise, pot să te sun eu? Tocmai făceam ceva.

– Grabber, am una tare de tot, marfă, nu glumă, ies parai mişto. Nu pot să-ţi zic la telefon.

– Bine, grozav. Nu-mi spune. Ne vedem cât pot de repede.

– Nu-ţi zic la telefon, Grabber. N-ai să mă păcăleşti.

– Mă bag, mă bag, zise Grabowski. M-ai convins. Hai că vin.

Închise şi se holbă la fotografiile de pe monitor.

Era foarte posibil s-o ia razna. Ce făcuse el altceva în toate săptămânile astea din urmă în afară să colinde prin oraşe umile şi să se zgâiască la tavane de pensiuni? A muncit. Asta era o glumă. Nu se apucase de nimic. Cugetase. Se pregătise. Se calmase cu prea multe băuturi. Abia dacă vorbise cu cineva.

În mod evident nu era ea. Ea murise. Nu se prefăcuse. Nu fusese asasinată de serviciile secrete. Nu fusese răpită de extratereştri.

Poţi transforma multe cu ajutorul chirurgiei plastice. Criminalii fugari o făceau.

Ea nu era o criminală.

Înecată, devorată, nu mai contează. Toate adevăratele simboluri mor tinere. James Dean, Marilyn Monroe, Grace Kelly, oricare. Asta este.

Se uită din nou la monitor. Era bizar. Ochii, exceptând cele câteva riduri superficiale din jurul lor, erau identici, până şi cerculeţul verde infim, abia vizibil, din jurul pupilei drepte. Verifică ochiul stâng – albastru pur, strălucitor. Şi din nou dreptul. Trebuia să te uiţi foarte de aproape ca să vezi. Grabowski îl văzu limpede, aşa cum o făcuse de mii de ori înainte.

CAPITOLUL 11

6 februarie 1998

Ieri am făcut o plimbare lungă pe faleză. Piciorul meu stâng n-a mai fost aşa de şubred ca săptămâna trecută. Mai mult sau mai puţin. M-am mai folosit din când în când de câte o bancă. M-am întâlnit cu Alan la masa de prânz, plăcintă şi piure la Crown and Anchor. Tre-buie să mă forţez literalmente, interesant cum mân-carea îşi pierde farmecul atunci când nu mai poţi simţi nici un miros.

Alan mi-a împărtăşit toate bârfele din departament, deşi nu-i mai ştiu chiar pe toţi protagoniştii, mişcările de personal au fost intense în anii din urmă. Ciorovăielile legate de spaţiul de birou, idile despre care umblă vorba, scandaluri neînsemnate pe marginea subvenţiilor discreţionare. Inevitabile întrebări despre carte, invitabile întrebări neliniştite despre starea de sănătate, inevitabila fâţâire stânjenită în scaun. Am fost brusc cuprins de tentaţia de a spune că doctor Patel îşi revizuise opinia şi se decisese să opereze, şi că mă vindecasem miraculos. Impulsul era foarte puternic. S-o iau ca pe un semn al „schimbării de personalitate“ de care am fost avertizat? Sau faptul că am rezistat este un semn că nu m-am schimbat deloc?

Inutil să cuget asupra imprevizibilului, deşi asta nu mă împiedică de obicei s-o fac.

A fost bine să mă văd cu Alan. Mă întreb dac-ar putea fi convins să ţină el discursul funebru. Cum se face asta? Persoana în cauză ar trebui să organizeze ea însăşi totul? Ar putea fi de-ajuns să discut asta cu Patricia, deşi ea preferă să se eschiveze când încerc genul ăsta de planificări.

7 februarie 1998

De câte ori am trecut peste „micul nostru plan“, în timp ce sorbeam din ceaiurile noastre Earl Grey, Darjeeling sau Lapsang Souchong? Voiam ca fiecare amănunt să fie clar, fiecare obstacol subliniat, fiecare tactică de

trecere peste ele înţeleasă. M-am repetat ad nauseam[12], deşi, în final, ştiam că am trecut de punctul în care mai puteam oferi vreo informaţie utilă şi deveneam mai degrabă pisălog. Hai să reluăm de la cap la coadă, spuneam. Încă de la început vă veţi face un obicei din a ieşi în zori să înotaţi. La început, vă veţi lăsa fotografiată făcând asta. Veţi comenta apoi în particular că găsiţi acest lucru deranjant şi că intenţionaţi să-i păcăliţi pe paparazzi, ieşind să înotaţi mai devreme. Mutaţi mai devreme orele de înot şi avertizaţi echipajul să stea de pază pentru dumneavoastră. Înotaţi tot mai departe de iaht, până la limita unde ei încep să se simtă încurcaţi. Ce veţi face dacă vor încerca să vă oprească?

Îşi dădea ochii peste cap:

– Îi voi seduce.

Îmi place mereu să-mi imaginez că, atunci când mă tachinează aşa, eu voi trece peste asta cu uşurinţă.

Râde.

– Chiar crezi c-am s-o fac? Ce părere proastă trebuie să ai despre mine.

În orice caz, planul fusese deja întocmit. Conform lui, ea avea să continue să iasă să înoate devreme şi, în ultimele zile, s-o facă înainte ca ceilalţi să se trezească, asigurân-du-se însă că ei ştiau, de îndată ce se trezeau, că ea fusese deja plecată. Iubitul ei avea s-o dojenească, dar ea ştia în ce direcţie înclina balanţa puterii în acea relaţie. El n-avea să rişte să i se împotrivească. Ca o asigurare suplimentară, în penultima zi sări într-o şalupă alături de o gardă de corp şi se îndreptă spre barca cu motor pe care erau reporteri de la Mirror, Sun şi Daily Mail. Timp de aproximativ zece minute a stat la taclale cu ei despre viaţa la bordul ambarcaţiunii Ramesses, după care a aruncat informaţia că, a doua zi, intenţiona să se dea puţin cu skijetul, chiar înainte de masa de prânz. Cu această promisiune a unei oportunităţi ideale de a o fotografia (povestea avea să circule şi pe la celelalte ambarcaţiuni ale presei), puteam fi siguri că reporterii şi fotografii n-aveau să-şi mai bată capul a doua zi să-şi părăsească hotelurile şi să roiască în jurul lui Ramesses din zori de zi, doar ca să facă nişte fotografii plictisitoare cu ea înotând bras.

Toate aceastea, aşa cum se intenţionase, au fost publicate în presă. La început, iubitul ei îşi dădu osteneala să oprească informaţia despre sesiunile ei de înot nesupravegheate din zori de zi. Echipajul şi gărzile de corp au fost instruite să nu vorbească, însă totul s-a năruit când Scotland Yard-ul a descins la faţa locului. Chiar înainte de asta, cineva dăduse informaţii presei. Cu atât mai bine pentru noi. Asta ne oferea o trecere lină la următoarea etapă a poveştii.

8 februarie 1998

Contextul, din punct de vedere comportamental, era mult mai vast, şi se ducea considerabil cu mult înapoi în istorie. Dar, vara trecută, ea păruse într-adevăr că-şi pierduse controlul.

– Lawrence, îmi spusese (eram la KP, imediat după ce dispusese o a doua acţiune de verificare a palatului de microfoane), ştiu cum trebuie să mă comport în aceste din urmă luni. Trebuie să fiu foarte calmă şi adunată. Fără giumbuşlucuri, fără ieşiri. Nimic care-ar putea să-i facă pe oameni să suspecteze că aş fi avut un colaps şi aş fi fugit.

I-am spus că eram de părere că aşa ar fi rezonabil şi am trecut la revizuirea, încă o dată, a mecanicii finanţelor. Era un subiect care o plictisea, în ciuda faptului că era vital întregii operaţiuni. Suma era tot ce o interesa şi, deşi încercam să-i explic de ce puţin sub un milion era maximum ce puteam să fac să se volatilizeze fără să las urme, ea suspina, pur şi simplu, şi spunea:

– Mai încearcă, dacă poţi. N-o să accept nici cea mai mică pată pe numele meu. Măcar o să am vreun nume?

Am liniştit-o încă o dată, explicându-i despre construirea unei identităţi şi despre cum aveau paşaportul şi actele să fie legale. Lucrurile astea se pot face dacă ai câteva informaţii din interior. Paşapoartele false pot fi, desigur, achiziţionate (şi sunt, de către fiinţele nefericite care sunt disperate să intre la noi în ţară), dar eu nu intenţionam să urmez acea cale.

În orice caz, înţelegea că trebuia să se poarte exemplar înaintea dispariţiei. Nu pot spune că a reuşit.

Presiunile sub care acţiona erau aproape incalificabile. O confidentă de încredere (o şarlatancă, o combinaţie de terapeută cu ocultistă, cum de se lăsa păcălită de chestii din astea?) s-a dovedit a fi o persoană plătită de tabloide. Propria ei mamă dăduse un interviu plătit unei reviste de scandal. Ai fi putut da vina pe băutură, care o doborâse pe draga de mamă, dar, când fiica ta este o prinţesă, nici o scuză nu e destul de bună. Comunicaţiile întrerupte. „Iubirea vieţii ei“ (au fost câteva) îi spusese foarte clar, mai pe la începutul anului, că nu se va căsători cu ea, aşa că toate speranţele îi fuseseră, încă o dată, spulberate. Fostul ei soţ începuse, aşa cum vedea ea, „să se împăuneze“ în public cu iubita lui dintotdeauna, şi nu exista nici o îndoială că maşinăria de PR de la palat începuse să o promoveze, cu o viclenie flagrantă, ca pe „femeia care a aşteptat“. Câtă neobrăzare.

Peste toate astea se afla munca ei caritabilă şi campania ei împotriva minelor antipersonal. Nu există îndoială că asta a aprins-o (atunci şi-a simţit ea puterea, ca forţă a binelui), însă discordanţa dintre a sta de vorbă azi cu amputaţii din Sarajevo şi a fi urmărită mâine de paparazzi, în timp ce porţi un costum de baie cu imprimeu tigrat, nu prea e reţeta ideală a echilibrului emoţional.

9 februarie 1998

M-a sunat din deplasare în acele luni estivale, dar nu mai des ca de obicei. Îi băgasem în cap că, după ce avea să „moară“, înregistrările convorbirilor ei telefonice aveau să fie verificate, şi orice ar fi ieşit din comun ar fi fost luat la cercetat. Cum trecuse cu puţin timp înainte prin „scandalul convorbirilor telefonice“, aceasta a fost o lecţie pe care şi-a însuşit-o repede. Acea poveste anume apărută pe prima pagină o tulburase enorm. Era adevărat că-şi sunase iubitul acasă în puterea nopţii de la telefoane publice, închizând dacă se întâmpla să răspundă soţia lui. Dar o făcuse din singurătate, nu din maliţiozitate. Şi o duruse sufletul că el nu făcuse nimic s-o apere.

Chiar şi fără telefoanele ei, mulţumită potopului zilnic de fotografii şi articole din media şi de pe internet, i-am putut urmări fiecare mişcare. Asta era folositor pentru întâlnirea de la Pernambuco – nu puteam fi sigur

dinainte asupra datei exacte a sosirii ei, dar eram sigur că-i puteam urmări drumul prin intermediul media.

În luna iulie a făcut naveta între Mediterana, Londra şi diverse organizaţii caritabile. Măcar s-a bucurat de fiii ei mare parte din acea perioadă. Au fost prezentaţi familiei iubitului ei, iar reacţia presei a fost dezaprobatoare – e oare nimerit ca moştenitorul tronului să se amestece printre astfel de persoane? (E fascinant cum noii îmbogăţiţi sunt dispreţuiţi nu neapărat de cercurile guvernante, dar şi de cititorii tabloidelor.) Comportamentul ei ar fi putut fi descris cel mai bine ca uşuratic. Acum poza pentru fotografi, acum se ascundea de ei. Organiza conferinţe de presă pe nepusă masă, după care nega că ar fi avut loc. Dădea ponturi fotografilor, după care părea a fi furioasă când aceştia îi ieşeau în cale. Am citit fiecare articolaş pe care l-am putut găsi. Un fotojurnalist care publicase despre ea timp de şaptesprezece ani scria că n-o văzuse niciodată „comportându-se mai bizar“. Se zvonea că ea s-ar fi târât de-a lungul balconului vilei, cu un prosop pe cap, după care ar fi pozat pe scările de la intrare.

Dacă mă temeam pentru sănătatea ei psihică, puteam, de asemenea, să văd de ce ar fi putut fi neapărat necesar un remediu disperat.

10 februarie 1998

La începutul lui august, boacănele pe care spusese că le va evita s-au înmulţit. Cu băieţii la Balmoral (dintotdeauna un moment greu pentru ea) n-a putut sta cuminte – cu excepţia clipelor când era în braţele iubitului ei, cu toate obiectivele îndreptate către ei. După care a urmat eşecul de la Paris. Zvonuri despre o logodnă, un dute-vino neîntrerupt în cele două zile de sejur, o cină eşuată la Ritz, aproape o adevărată rebeliune a paparazzilor de fiecare dată când cei doi se puneau în mişcare. Iar ei nu stăteau locului. Nici nu se cuibăreau bine în luxul intimităţii lor, că iar erau în maşină. De ce făcea ea asta? N-am dezbătut acest subiect împreună. Aş fi făcut-o dacă ar fi avut legătură cu o strategie suplimentară, însă, în timpul rarelor şi scurtelor noastre convorbiri telefonice, simţeam mereu că mai era cineva prezent în aceeaşi încăpere cu ea. La urma urmei, analiza nu avea nici o relevanţă şi ar fi fost o obrăznicie din partea mea. Curtean până-n ultimul moment.

Totuşi am întors problema pe toate feţele, de unul singur. Cum avea legătură cu proiectul nostru, am ajuns la concluzia că nu ni-l afecta, contrar celor crezute de noi anterior. După ce se comportase într-o manieră extremă şi oarecum imprevizibilă, capitolul final al vieţii ei, deşi şocant, ar fi căpătat o tentă de inevitabil.

Apogeul a venit odată cu „accidentul de maşină aproape fatal“, aşa cum s-a relatat în mod isteric despre el. Faptul că şoferul, care nu avusese centura de siguranţă prinsă, a fost singurul rănit, şi nici măcar grav, nu a reuşit să-i descurajeze pe autorii colontitlurilor. Aspectul „aproape fatal“ al evenimentului a fost pregătit de afirmaţii cum că dacă virajul pentru evitarea fotografului de pe motocicletă ar fi survenit mai devreme, să zicem în Tunelul Alma, când maşina fusese cronometrată la nouăzeci de mile pe oră, moartea ar fi survenit instantaneu. Presupun că a existat un fel de logică sumbră a colontitlurilor – dacă ar fi fost răstălmăcite. Presa dorea să atragă atenţia asupra faptului că ea ar fi putut muri încercând să scape de paparazzi (urmărirea cu siguranţă că fusese riscantă, dacă nu chiar de-a dreptul dementă), o poveste de care au fost văduviţi, chiar dacă doar temporar. A fost un fel de repetiţie la evenimentul principal – când masele au căzut de acord că ea a murit deoarece încercase să scape de presă.

Eu nu cred, totuşi, că ea a manipulat circumstanţele. Ea poate, fără îndoială, deşi mă doare s-o recunosc, să fie manipulativă. Eu cred că se ducea la fund. Dorinţa ei maniacală de a fi văzută a fost o formă de autoflagelare. Mai rău de-atât chiar, asta îi afecta copiii. Ea ştia asta. A fost cea mai rea dintre toate metehnele ei, una pentru care nu se cunoaşte vreun tratament sau vreun leac.

Am urmărit-o îndeaproape de la Londra şi de la Washington, iar la momentul când zburau amândoi la Montevideo, la mijlocul lui august, am fost extraordinar de uşurat că planul nostru intra în etapa finală.

12 Până la dezgust (n.tr.)

CAPITOLUL 12

Prima slujbă a lui carson fusese de agent de asigurări şi o urâse. Când Sarah l-a părăsit, luând-o şi pe Ava cu ea până la celălalt capăt al lumii, păstrase această slujbă, căci voia să economisească îndeajuns pentru a-şi vizita fiica. Nu i-a ieşit, aşa că şi-a dat demisia şi s-a lăsat în voia sorţii o vreme. A avut slujbe fără nici o perspectivă, a debarasat mese, a făcut cărţile în cazinouri, a fost valet de parcare, orice nu necesita să-şi pună mintea la contribuţie şi care-l ţinea ocupat. Într-o seară a ieşit la o bere cu fostul lui şef, care a început să-l frece la cap. Ştii care-i problema ta? Tipul arăta ca o plantă de interior ofilită, prost hrănit, dar Carson îl plăcea. Îi dublase volumul de muncă după ce Sarah plecase şi înţelesese asta ca pe o amabilitate tacită. Ştii care-i problema ta? Eşti un snob.

Carson ştia că era orice, numai snob nu. Spăla maşini ca să-şi câştige existenţa şi se înţelegea foarte bine cu colegii lui. Aproape că vorbea deja fluent spaniola. Puţin îi păsa de rezultatele lui din facultate.

Nu, i-a spus fostul lui şef. Nu te-ai dus la post-universitară aşa că te retragi din competiţie. Crezi că nu e de tine să munceşti şi să avansezi într-un birou, e prea plictisitor. Dă-mi voie să-ţi zic ceva, greşeşti.

Carson s-a întors la compania de asigurări, nu pentru că bătrânul avea dreptate, ci pentru că oricum nu-i păsa ce muncă făcea sau cât de plicticoasă era. Şi nu-i plăcea să fie făcut snob.

S-a pregătit să devină constatator de daune şi asta-i era activitatea şi-n prezent, deşi era deja la a treia companie.

– Săptămâna trecută m-am dus la o familie a cărei casă a ars din temelii în mijlocul nopţii.

Lydia şedea pe balansoarul de pe verandă, iar Carson stătea întins pe partea lui, la o distanţă sigură de ea, şi povestea:

– În situaţii ca asta – mă duc acolo în dimineaţa imediat următoare, după ce oamenii tocmai au pierdut totul – trebuie să-ţi dai seama cum se simt

oamenii. Trebuie să-i abordezi corect. Lumea lor s-a destrămat, şi-apari şi tu, cu un teanc de formulare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lydia. Le-a ars toată casa?

– O defecţiune la circuitul electric. Aşa arată. Trebuie totdeauna să iei în considerare incendierea premeditată, dar poţi deduce multe din reacţiile oamenilor. Înveţi să-i citeşti, să-ţi dai seama care se prefac, care au ceva de-ascuns. Ancheta trebuie să aibă loc, dar eu ştiu de obicei dacă urmează să iasă ceva la iveală.

– Atunci, a avut dreptate bătrânul tău şef. Nu e o meserie monotonă.

– E hârţogăraia aia, spuse Carson. Dar îţi oferă mult mai mult de-atât. Anul trecut, am primit o cerere de despăgubire de la universitate. Asiguraseră o expoziţie de lucrări de artă care făcea un turneu prin ţară. Expoziţia fusese deschisă timp de trei luni în campus – sculpturi imense făcute din deşeuri metalice, semne de circulaţie, amortizoare, traverse de cale ferată. Erau douăzeci şi trei de exponate pe tot terenul campusului, şi una a dispărut. Plec cu maşina în oraş şi mă duc în campus să mă întâlnesc cu decanul pentru arte. O interoghez şi pe ea şi pe colegele ei şi nu ajung la nici un rezultat. Cea mai bună teorie pe care o avem era că cineva a venit cu un camion şi a furat sculptura pe timpul nopţii.

– La ce le-ar folosi? întrebă Lydia. Cine ar afişa-o pe aleea sa dacă e furată?

– Corect. Aşa că-i cer doamnei decan să-mi arate unde fusese amplasată această sculptură şi ne ducem până la celălalt capăt al campusului. Acolo nu se vede nimic, dar întreb ce se află în cea mai apropiată clădire, iar ea-mi răspunde că e un atelier, unde stau cei de la întreţinere. Îi spun că aş dori să stau de vorbă cu ei. Şeful atelierului nu ştie nimic, aşa că-mi iau rămas-bun şi mă sui în maşină să plec acasă şi să-mi întocmesc raportul. Dar, de îndată ce pornesc motorul, îmi dau seama brusc că tipul de la atelier m-a minţit. Tot timpul cât vorbisem nu a întors nici o clipă privirea, nici măcar o dată. Oamenii care mint exagerează, pentru că au auzit ei că mincinoşii nu te pot privi în ochi. Aşa crede toată lumea.

– Şi ce-ai făcut?

Lydia se dădu jos din balansoar şi se aşează turceşte pe podea. O lună ca de hârtie se insinuase pe cerul roz-auriu. O păsărică australiană se bălăcea în bolul cu apă al Madeleinei.

– Mă întorc în atelier şi zic: „Cred că ai vrea să-mi spui ceva“. De data asta, tipul priveşte alături, spre fundul încăperii. Acolo, un banc de lucru lung, făcut din diferite metale. Întreb: „Unde-i restu’?“ Alessandro, unul dintre muncitori, luase peretele lateral din aluminiu ca să-şi repare rulota. Pablo se gândise că traversele de cale ferată erau numai bune pentru o poliţă deasupra căminului de-acasă. Nimic nu se irosise. Din punctul lor de vedere, tipii reciclau un maldăr de gunoaie.

Lydia râse.

– Bravo lor. Sper că nu au avut probleme.

– Am rezolvat-o cumva, spuse Carson. Uneori prinzi un răufăcător în meseria asta. N-a fost o astfel de situaţie. Uneori, continuă Carson lăsându-se pe spate şi sprijinindu-şi capul pe mîinile împreunate, personajul negativ este compania de asigurări. Există companii care-şi propun să nu plătească nimic, chiar şi când dauna e pe bune.

– Asta-i groaznic. Imaginează-ţi cum e să-ţi ardă casa din temelii şi să nu iei nici un ban de la asigurare.

– Mda, spuse Carson, privind ţintă-n sus, spre cer, la cele câteva stele timide de deasupra. Îmi imaginez. Face parte din meserie. Să te pui în pielea altuia. Eu îmi imaginez acum că mă sui în maşină şi mă duc până la Dino’s să cumpăr pizza pentru amândoi. Ce părere ai?

În timpul absenţei lui, Lydia răsfoi revistele şi găsi ceea ce căuta în patru dintre ele. Fiii ei organizau un concert în Hyde Park în luna septembrie, pentru a comemora zece ani de la moartea ei. Nu simţi neliniştea la care se aşteptase. Îngenunche, cu revistele deschise în faţa ei, pe canapea, şi se uită la fotografii.

– Mulţumesc, spuse cu voce tare.

Concertul era o iniţiativă frumoasă, dar ea era recunoscătoare mai ales pentru felul cum îşi văzuseră de vieţile lor.

Rufus se cocoţă pe genunchiul ei, iar ea îşi aşează mâna pe el, simţind ridicările şi coborârile alerte ale cutiei lui toracice. Îl ridică în braţe şi-şi îngropă faţa în blana lui.

Când auzi uşa, închise revistele şi le azvârli una peste alta. Se duse după Carson în bucătărie şi-l privi tăind pizza felii, apoi scoase farfurii.

– Ştiu ce gândeşti, spuse el.

– Spune-mi.

– Te gândeşti cât eşti de norocoasă că ai un tip aşa de fain la dispoziţie. Am dreptate?

– Ceva de genul ăsta, răspunse Lydia.

Se gândise că Lawrence nu ar fi dezaprobat-o. Nu-l dezamăgea.

– Mă gândeam că mi-e bine. Că aş face aproape orice ca să nu dezechilibrez această armonie. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână aşa cum sunt.

El se întoarse spre ea.

– Ai făcut destule ca să dezechilibrezi armonia, aşa-i? Urmează scaunul balansoar.

– Nu mai eşti la o distanţă sigură de mine, aşa că ai grijă.

– Nici la o distanţă prea mare pentru un sărut.

– O să se răcească pizza, spuse Lydia.

– Am s-o-ncălzesc. În momentul acesta mi-a venit o idee mult mai interesantă.

Mai târziu se uitară la televizor, un film cu hoţi, bine scris, care a mers uns ca o porţie mare de îngheţată. După ce s-a terminat, Carson s-a dus în birou şi a revenit cu un plic.

– Poftim, zise, ultima fotografie pe care o am cu Ava. E şi amprenta mânuţei ei înăuntru.

Lydia deschise plicul.

– Cât avea, trei? Patru?

– Trei şi jumătate.

– Este superbă. Cu dinţişorii ăia mititei şi drăgălaşi.

Carson oftă.

– Mult timp am fost aşa de amărât că mama ei nu mi-a mai putut trimite o scrisoare sau o fotografie. O dată pe an ar fi fost perfect. Dar am renunţat la drepturi. Iar ea nu mi-a mai răspuns niciodată.

– Trebuie să fie tare greu.

– Poate că a avut dreptate, totuşi. Poate c-a fost mai bine aşa. O despărţire curată. Ar fi putut fi mai greu s-o văd crescând de la distanţă.

– Nu ştiu, spuse Lydia. Nu ştiu ce să zic. Măcar ai şti că este bine.

– Ar putea să dea de mine acum, dacă ar vrea. Ava, la ea mă refer. Are douăzeci şi cinci de ani, adult deja. Dacă ar vrea, ar putea să dea de mine.

– Of, Carson, s-ar putea să nici nu ştie de tine. Sau ar putea crede că tu nu ţi-ai dori asta. Şi ar fi aşa de complicat. N-ar fi deloc simplu, decât dacă ai ţine încă legătura cu mama ei.

Carson se aşeză lângă ea şi o cuprinse pe după umeri. Ea îşi strecură câteva degete printre nasturii cămăşii lui.

– Sarah s-a mutat, spuse el. Scrisorile mi-au fost returnate. Numărul de telefon pe care-l aveam nu mai e valabil. Mă gândesc să caut pe internet, dar mă gândesc şi că ar trebui să fie decizia Avei, alegerea ei.

– Pun pariu că Ava a crescut minunat.

Cu mâna liberă, Carson cuprinse bărbia Lydiei şi-i aduse chipul mai aproape de al lui. Nu spuse nimic. Apoi îi dădu drumul. Luă fotografia şi amprenta mânuţei şi le puse înapoi în plic.

– Ai avea încredere în mine dacă ai fi nevoită s-o faci? spuse el. Atât te întreb.

Un talaz stârnit în pieptul ei se răspândi prin tot corpul. Vârfurile degetelor de la mâini începură să-i furnice.

– Da, spuse ea în cele din urmă. Aş avea.

În dimineaţa următoare, Lydia ieşi pe uşa din faţă a casei lui Carson, îmbrăcată cu blugii şi tricoul din ziua precedentă, şi se opri o clipă pe verandă. Rufus se întoarse alergând pe trepte, ca să vadă care era problema. Ea inspiră aerul catifelat încărcat de mireasma pinilor. În cea mai mare parte a timpului uita să preţuiască lucrurile mărunte. Cum ar fi fost, de exemplu,

să iasă pe stradă în aceleaşi haine din ziua precedentă. Să fie liberă să facă asta.

Se întrebă dacă aşa se simţeau oare şi cei care ieşeau din închisoare. După ani de zile poate că te-ai trezi fierbând un ceainic de apă sau cumpărând soluţie de desfundat chiuveta, minunându-te că ai voie să faci aceste lucruri oricând ai chef.

– Cât de aiurea e asta? se întrebă când se urcă în Sport Tracul ei.

Trebui să încerce de trei ori înainte ca motorul să pornească. După care îi lămuri lui Rufus întrebarea.

– Să mă compar cu un fost deţinut.

Rufus lovi cu coada în scaun, încercând parcă să-i arate cât de acord era. Se culcă şi începu să roadă pe furiş marginea scaunului.

Nu a fost o închisoare, dar a scăpa a fost la fel de greu ca a scăpa dintr-o închisoare. În basme, prinţesele erau mereu închise în turnuri. În realitate, nu exista nici un turn şi nici zăvoare. Stăteai în capul unor scări de cristal înalte de aproape doi metri, încălţată în pantofi de sticlă, şi n-aveai cum să ajungi jos fără să-ţi frângi gâtul.

Lydia discuta cu Hank şi Julia, voluntarii zilei la adăpost, asigurându-se că aceştia înţeleseseră cu care câini urmau să lucreze.

Hank îşi nota totul cu un ciot de creion. Reciti lista.

– Mulţumesc, Lydia, spuse. Ne-ai organizat perfect.

Era un voluntar obişnuit, un îmbălsămător pensionat care lucrase la J.C. Dryden and Sons aproape treizeci de ani. Fiind atât de aproape de moarte căpătase o atitudine de acceptare a vieţii cu o mare stăpânire de sine. Aceasta era o calitate utilă atunci când lucrai cu câinii mai vicleni. Uneori parcă se mişca în reluare, dar nu se bălăbănea şi nu se vânzolea niciodată.

Lydia se duse în curte s-o caute pe Esther.

Esther şedea ghemuită lângă cuşca din cel mai îndepărtat colţ al curţii, cea unde erau duşi câinii cei mai agresivi în încercarea de a-i menţine calmi. Părea tristă când se ridică.

– Ar trebui împuşcaţi, spuse.

– ’Neaţa, zise Lydia. Cine?

– Nenorociţii ăştia de crescători care le fac aşa ceva câinilor.

Privi în jos la tânărul pitbull lipit de gardul de sârmă, cu saliva atârnându-i din bot.

– Nu-i putem găsi un cămin. N-avem cum. Câinii ăştia sunt crescuţi să fie ucigaşi. Am văzut pui de doar opt săptămâni atacându-se între ei. Nu e normal.

– Ce-o să facem cu el?

– Nu ştiu, răspunse Esther. Ia uite-aici.

Lovi cu piciorul nişte resturi de ceva de pe podea.

– Făceam testul pentru adopţie cu el. I-am luat mâncarea, nici o problemă, a trecut cu brio. După care am pus pisica în coteţ, şi a interceptat-o imediat – poţi vedea ce i-a făcut. Instinctul lui constă în a chinui prada.

– N-am putea risca să se întâmple aşa ceva cu o pisică adevărată, spuse Lydia.

– Sau cu un copil, spuse Esther.

Adună resturile pisicii mecanice cu vârful bocancului.

– Nu ştiu ce-o să facem.

– Aş putea lucra eu cu el, zise Lydia. Dar chiar şi-aşa...

– Nu ştiu ce-o să facem şi basta, zise Esther. Curând o să rămânem fără bani. Banca nu doreşte să extindă soldul debitor.

– Oh, înţeleg. Trebuie să existe o soluţie.

– Am vândut prăjiturele, continuă Esther. Am făcut trei milioane de borcane cu jeleu de coacăze, aşa am avut impresia, am colindat peste tot cu puşculiţa. Mi-aş vinde şi trupul, dar nu cred că am prea avea cumpărători, tu ce zici?

– Am să mă gândesc, răspunse Lydia, în timp ce exersez cu Topper şi Zeus.

La ora prânzului, Hank şi Julia s-au dus la cafenea, iar Lydia se aşează afară, pe o bancă, alături de Esther.

– Salată de paste cu carne de pui, zise Esther, dându-i Lydiei cutia. Azi m-am aventurat. De fapt, am rămas fără orez.

– Nu prea mă pasionau câinii când eram mai tânără, zise Lydia.

– Un câine e fericit când eşti şi tu, spuse Esther. Cu timpul, ajungi să preţuieşti asta.

– Când eram copil, am avut o bonă care-şi adusese câinele cu ea. Locuia cu noi în casă. Bona, la ea mă refer, dar şi câinele. Mi-amintesc că mă purtam oribil cu câinele ăla. Era un pudel, un pudel mic, alb, obraznic. L-am scos odată în afara ferestrei şi am ameninţat că-i dau drumul. Era o cale cam lungă până jos.

– Tu urai câinele sau bona?

– N-aveam de gând s-o fac, continuă Lydia. Practic, n-aş fi făcut-o niciodată. Dar, bineînţeles, a fost vai de zilele mele. Ceea ce-mi şi doream, decât să-l văd pe tati trecând la-ntâmplare prin camera copiilor şi privind confuz. Am fost îngrozitoare cu toate bonele. După ce mami ne-a părăsit. Credeam că încercau să-i ia locul, iar eu nu le puteam permite aşa ceva. Aveam şase ani când a plecat cu un alt bărbat. Obişnuiam să cred că, dac-o iubeam cu-adevărat, atunci aş fi avut curajul să mă port atât de urât, încât ar fi trebuit, pur şi simplu, să se-ntoarcă. Aşa că a fost numai vina mea că n-a făcut-o, deoarece eram o laşă. Logică de copil de şase ani.

– Ai mai văzut-o? După ce-a plecat?

Unul dintre câini începu să latre, incitându-i şi pe ceilalţi, iar Lydia se opri până ce putu să vorbească din nou, ca şi cum ar fi aşteptat să treacă un tren fără oprire în acea gară.

– Da, la sfârşit de săptămână. Era cumplit. Plângea când soseam, eu şi fratele meu, şi plângea şi când plecam, iar eu mă simţeam vinovată tot timpul. Uneori îmi doream mai bine să fi murit decât să fi plecat.

– Şi-apoi te simţeai şi mai vinovată.

– Şi-n ce fel, spuse Lydia.

– Vezi, spuse Esther, arătând înspre Rufus, care se mişca de colo-colo cu paşi mărunţi şi cu coada lăsată, când vine vorba de câini, doar unul dintre voi se va simţi vreodată vinovat, şi ştii că acela va fi prietenul tău patruped.

– Hei, strigă Lydia, Rufus, ce-ai făcut?

Lydia nu descoperi decât când ajunse acasă că Rufus rosese marginea tapiţeriei scaunului din dreapta al maşinii. Umplutura ieşea acum afară.

– Câine rău ce eşti, îi spuse, dar el făcu pe inocentul.

După ce-şi făcu turele de bazin, Lydia se relaxă în cadă, încercând să citească din cartea pe care o cumpărase de la drogherie. Înainte să ajungă la sfârşitul primului capitol, renunţă la ea. Se şterse şi-şi puse un capot. Erau câteva cărţi pe policioara din dormitor, dar nu-şi dorea să recitească vreuna dintre ele. Îşi aminti de cărţile citite despre arta islamică pe vremea când era împreună cu un negustor de artă specializat în acest domeniu. Pe când era împreună cu un doctor, a citit cărţi de anatomie. Lawrence îi dăduse nişte romane ultima oară când se întâlniseră, majoritatea nişte cărţi mari şi groase, scrise acum mult timp. Avusese atâta încredere în ea; crezuse că le-ar fi putut aborda. Ea dorise să-i dea dreptate, dar nu reuşise să le înceapă, apoi se mutase din acea primă locuinţă din Carolina de Nord, şi una dintre cutii se pierduse la mutare. Oricum, a citi pentru a face cuiva pe plac nu mai făcea parte acum din fiinţa ei. Nu avea de gând să se ducă la bibliotecă şi să împrumute cine ştie ce cărţi voluminoase despre industria asigurărilor.

Decupase paginile găsite în reviste şi le puse în cutia pe care o ţinea încuiată în garderob, cu toate scrisorile şi actele ei, cu al doilea ei rând de acte şi cu tot ce mai trebuia să păstreze la loc sigur. Apoi se învârti prin bucătărie, ascultând radioul şi gândindu-se la discuţia cu Esther. Trebuia să existe o modalitate de a menţine deschis Kensington Canine. Nu mai exista alt adăpost în zonă. Dacă se închidea, ce-avea să se întâmple cu câinii? Ce-avea să se aleagă de ei fără Esther şi ce-avea să se aleagă de Esther fără ei?

Se trezi peste noapte şi-l găsi pe Rufus şezând foarte aproape de perna ei şi tremurând.

– Ce-i? întrebă. Ce s-a-ntâmplat? Ai auzit ceva?

În timp ce vorbea, auzi zornăit de sticlă spartă la parter. Inima începu să-i bată atât de tare, încât îşi duse mâna la piept, încercând parcă s-o domolească. Se uită pe noptieră după telefonul mobil şi-şi aduse aminte că-l lăsase la parter. Se strecură jos din pat, încercând să nu facă podeaua să scârţâie. Rămase pe loc şi ciuli din nou urechile. Nimic. Poate că ar fi trebuit să tropăie ca să sperie intruşii, care-or fi fost ei. Dar, dacă avuseseră tupeul să spargă un geam, cu siguranţă că nu se speriau aşa de uşor.

Se duse în vârful picioarelor spre garderob şi-l descuie. Se deschise cu un scârţâit chinuitor. Scotocind pe fundul cutiei, găsi arma. O cumpărase cu ani în urmă, când crezuse că avea nevoie de ea pentru că locuia singură. N-o scosese niciodată din cutie, decât când fusese la poligon ca să înveţe s-o folosească. Verifică dacă era încărcată, ca şi cum gloanţele ar fi putut să plece în mod misterios de capul lor.

Se mai auzi un zgomot de jos, prea înfundat pentru a-şi da seama ce era. Ajunse la uşa dormitorului înainte să-şi dea seama că era dezbrăcată, aşa că trebui să se strecoare din nou până lângă pat, să-şi ia capotul. Rufus încercă să iasă pe uşă înaintea ei, dar ea-l trase înăuntru şi se duse în capul scărilor.

– Ieşi din casa mea, strigă, şi-i venea să se pocnească petru că-i tremura vocea într-aşa un hal. Ieşi. Sunt înarmată.

Ar fi trebuit să spună asta? Dacă spărgătorul era şi el înarmat?

– N-ai să găseşti nimic de valoare aici, adăugă, ca pe un gând ulterior.

Ce mai aştepta? Să se întoarcă oare în dormitor şi să se baricadeze înăuntru? Să se încuie în baie? Să-i dea timp să plece? Părea cea mai bună idee. Asta ar fi trebuit să facă imediat. Să-l lase să ia televizorul şi prăjitorul de pâine. Putea că cumpere altele.

O luă în vârful picioarelor înspre dormitor, deşi nu mai avea nici un rost acum să mai meargă pe vârfuri, îl luă pe Rufus în braţe şi se duse în baie, unde se încuie. Rufus îi lingea mâna cu mare grijă şi atenţie, în timp ce ea asculta cu fiecare fibră şi muşchi din corpul ei dacă se auzeau paşi urcând scările.

Când nu mai putu suporta, când încordarea aşteptării şi pândei părea că oricum o va ucide, descuie uşa şi coborî prudentă scările. Ţinea arma cu braţul întins înainte, dar se aştepta în orice clipă ca atacul să vină din spate.

Prin salonul deschis putea vedea până-n bucătărie, iar lumina lunii pătrundea în încăpere, luminând intrusul, care şedea pe tejghea, cu o neruşinare de invidiat. Rufus fugi de lângă ea, scheunând încântat, încercând să sară la veveriţa care dădu din coadă dispreţuitoare şi ţâşni afară pe fereastră. Paharul pe care-l dărâmase de pe tejghea era împrăştiat în fâşii argintii pe podea.

Of, Doamne. Lydia parc-o şi auzea pe Amber exclamând, când avea să-i istorisească toată întâmplarea.

Făcu un tur al casei şi verifică toate ferestrele, apoi se întroarse în pat, deşi acum se trezise de-a binelea şi derula în minte toată povestea. Dacă ar fi fost un musafir nepoftit, l-ar fi împuşcat? Dacă nu s-ar fi putut apăra în vreun alt fel? Avea oare vreun rost să deţii o armă pe care nu erai pregătit s-o foloseşti?

În casă nu era nimic de valoare, doar electrocasnicele obişnuite, nici una dintre ele deosebită. Dar un intrus n-ar avea de unde să ştie asta. Ar putea, pur şi simplu, să caute şi să caute, devenind tot mai frustrat că nu găseşte nimic, cu excepţia unui portmoneu cu câteva bancnote şi doar o carte de credit.

Mai era şi o brăţară. Uitase de ea. Cea pe care o purtase când se aruncase de pe iaht. În fosta ei viaţă nu era un obiect prea valoros, mai degrabă un flecuşteţ cumpărat dintr-un capriciu. Uitase cât dăduse pe ea, dar probabil că valora mai mult decât orice altceva deţinea, cu excepţia casei şi a maşinii.

Brăţara. Asta era. Asta putea face. Putea să se ducă în oraş şi să găsească un bijutier unde s-o vândă. Abia aştepta să vadă faţa lui Esther când avea să-i dea banii.

CAPITOLUL 13

11 februarie 1998

Am nutrit o speranţă. Nu am recunoscut-o niciodată, nici măcar faţă de mine însumi. Dar este adevărat. A fost cu mult timp în urmă. Poate că rămăşiţele au persistat mai mult decât eu însumi aş vrea să ştiu vreodată.

Au existat femei în viaţa mea la care am ţinut mult. Poate că ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Gail. Am discutat despre asta. Eu am spus că eram dispus. Nu-mi face hatâruri, mi-a zis. Toată povestea a sfârşit printr-un eşec, dar asta nu-nseamnă că aşa a trebuit să fie. M-aş fi putut strădui mai mult cu ea.

Am nutrit o speranţă. Ce ridicol. Ce ar fi putut să se întâmple? O fugă pe-ascuns, poate, a prinţesei cu consilierul de la palat?

De fapt, aici era enigma problemei ei. Lăsând deoparte toate nepotrivirile mele, o relaţie cu bărbaţi de teapa mea ar fi fost cu mult mai puţin ridicole decât oricare dintre acelea pe care le-a avut ea de fapt.

Una dintre gărzile ei de corp, de exemplu. Era un tip destul de simpatic. Căsătorit, dar greu de acuzat că nu rezistase farmecelor ei. Cum s-ar fi derulat această poveste dacă el nu ar fi fost rapid demis din post? Un ofiţer de cavalerie. Prindea bine nevoii de iubire năvalnică, dar imposibil de imaginat (deşi ea a făcut-o) un viitor în care vieţile lor să se fi putut alinia. Lucrurile n-au stat mai bine după ce a divorţat. Cine ar fi putut prelua o asemenea sarcină? Nu un doctor simplu şi cumsecade, hotărât să ducă o viaţă liniştită şi aşezată. Exista o altă casă regală în care ar fi putut intra prin căsătorie? Răspunsul la această întrebare este nu. Avusese parte de regalitate până peste cap. Un bancher miliardar, ca s-o ia pe urmele lui Jackie Onassis? S-a gândit la asta. Ea era, fără discuţie un premiu sclipitor şi râvnit. Dar pe fruntea ei scria, mare, „belea“, iar miliardarii, pare-se, se împart în două tabere: cei cărora le plac flecuşteţele scumpe şi nu doresc ca acestea să le tulbure excesiv vieţile, şi cei care doresc a se asocia cu egalul lor din punct de vedere intelectual, dar nici aceştia nu doresc a le fi

tulburate excesiv vieţile. A găsi un bărbat care să-i merite afecţiunea însemna a găsi pe cineva care să aibă un scop în viaţă; şi oricine avea un scop în viaţă nu era pregătit să fie subsumat – sau mâncat de viu – de faima ei atotcuprinzătoare.

Îşi ocupa timpul cu playboy-ul ei naiv. Dar îşi dorea ceva real.

12 februarie 1998

Gloria a trecut iar pe aici azi-dimineaţă. După ce mi-a măsurat tensiunea, mi-a cuprins braţul cu degetele ei cărnoase.

– Acum, mi-a zis, arăţi de parcă ţi-ar prinde bine nişte hrană.

Îmi place brutalitatea ei jovială. Am spus că eram pur şi simplu modern de slab. (În realitate, ştiu că am luat-o deja pe pantă-n jos cu greutatea.)

– Hai să-ţi zic ce-am să fac eu pentru tine, a spus.

Dar nu mi-a zis. Şi-a pus pe ea haina şi a ieşit. Am crezut că poate s-a dus să cumpere ingredientele, urmând să petreacă vreo oră sau mai multe în bucătărie, gătind supe consistente şi hrănitoare. A revenit cu o pungă de plastic plină cu băuturi la cutie, din acelea din care beau de obicei culturiştii.

– Două pe zi, a zis, în plus faţă de mâncarea obişnuită. Să nu cumva să mă dezamăgeşti.

Partea haioasă e că nu vreau s-o dezamăgesc. Ultimul lucru pe care-aş vrea să-l văd în ochii ei este deziluzia.

În timp ce sorta medicamentele şi făcea notiţe, am stat la fereastră urmărind un câine alergând valurile pe plajă.

– Un bănuţ pentru gândurile tale, a zis Gloria.

I-am spus că nu mă gândeam la nimic.

– Nu-mi bag nasul, a spus ea.

I-am spus c-am să-i împărtăşesc un secret. Când o femeie întreabă un bărbat la ce se gândeşte, iar el răspunde „la nimic“, femeia se simte frustrată, iar bărbatul este mai degrabă satisfăcut că este considerat aşa de profund. În realitate, mintea lui probabil că este complet goală, o condiţie complet străină femeilor, dacă nu cumva sunt în culmea disperării.

Eu mă gândeam la o seară din urmă cu vreo zece ani, la Royal Opera House în Covent Garden. Era o seară VIP cu invitaţi renumiţi, cântăreţi şi dansatori. Urma să fie un număr surpriză special în program, ultrasecret. Eu ştiam că repetase dansul – cu influenţe din balet, dar pe acorduri pop – săptămâni la rândul. Când a ieşit din loja regală ca să meagă să se schimbe, nu m-am mai putut uita la scenă. Mă tot uitam la prinţ, iar când lumea a ovaţionat-o în picioare, o chemare la rampă, şi încă una, şi-apoi încă una, faţa lui a împietrit. Ea era încă foarte tânără şi încă foarte îndrăgostită de soţul ei, şi, cu cât publicul o iubea mai mult, cu atât el şi-o scotea mai mult de la suflet.

A doua zi am însoţit-o într-o vizită la un azil de bătrâni. Mai înainte de asta plânsese.

– Tuturor le-a plăcut, nu-i aşa? Tuturor, mai puţin afurisitului meu de soţ.

Fără îndoială că am spus ceva oribil de mieros, căci după aceea m-a sfâşiat. Îmi scăpase esenţialul. Nu, nu-mi scăpase esenţialul, eu îl evitasem. Dansul fusese pentru el.

Azilul de bătrâni era imediat cum ieşeai din Londra, bătrâneii se adunaseră în semicerc în salon. Au izbucnit în ropote de aplauze şi urale şi „ooo“ şi „aaa“ când a intrat ea, şi-mi amintesc că m-am gândit atunci cât de groaznic de destabilizator trebuia să fie să câştigi adoraţia străinilor, iar acasă să fii tratată cu indiferenţă. A stat de vorbă cu ei şi n-a lăsat să se ghicească nici măcar un pic din suferinţa ei de mai înainte. Sincer, nu cred că disimula. Chiar se cufundase în poveştile şi în problemele lor. Când o femeie i-a povestit despre cum şi-a pierdut bărbatul în urmă cu aproape cincizeci de ani şi-a început să plângă, ea a întins mâna şi i-a mângâiat faţa. Un alt pensionar, ţintuit în scaun cu rotile dar supărat foarte pe faptul că era consemnat acolo, a început să cânte agresiv, împiedicând conversaţia. Doamnele au început să-şi exprime revoltate dezaprobarea, însă strălucitoarea lor vizitatoare era imperturbabilă. A început şi ea să cânte. Încăperea s-a umplut de voci cârâitoare, cântând care mai de care mai tare The White Cliffs Of Dover, urmat de o versiune a piesei Some Enchanted Evening. Toată lumea a plâns, inclusiv eu.

Este o stea, în mai multe înţelesuri ale cuvântului. Intuiţia ei rar o trădează. Desigur, cu excepţia bărbaţilor din viaţa ei.

13 februarie 1998

Au mai rămas trei săptămâni şi două zile până când mă voi sui în avion şi-o voi revedea. Ce face ea cu zilele ei? Ce fac eu cu zilele mele? Nici nu m-am atins de carte.

Au mai rămas trei săptămâni şi două zile. Parc-aş fi un puştan de şase ani care numără câte zile au mai rămas până la ziua lui de naştere.

14 februarie 1998

Azi am întrebat-o pe doctor Patel dacă ea crede în viaţa de apoi.

– Eu sunt hindusă, mi-a răspuns, cred în reîncarnare.

Am admirat provocarea din ochii ei ca de melasă. Ciudat cum de nu i-am remarcat frumuseţea până acum. A aşteptat să accept provocarea intelectuală. Uneori ne place să polemizăm.

– Şi eu, am spus, cred în reîncarnare. Nu am dezvoltat ideea. S-ar putea s-o fi jignit; a crezut, poate, că râd de ea. Poate că ar fi trebuit mai degrabă să spun că eu cred într-o altă şansă.

15 februarie 1998

Îmi petrec timpul stând la fereastră. Sau ies să mă plimb. Fraza care-mi umblă mereu prin minte este „ca să-mi limpezesc creierul“. Ce mai speranţă.

Am încercat să cântăresc motivele. Care dintre ele primează? Le-am întors pe toate părţile. Era necesar să plece. Ce rost are să analizezi şi să ordonezi motivele? Ce mai contează?

Voi ajunge să clarific situaţia dacă voi pune totul pe hârtie? Asta obişnuiam să le sugerez studenţilor mei când se poticneau. Scrisul conturează mai bine argumentul. Dacă există vreo hibă în disertaţia ta, aceasta va ieşi la iveală.

Problema e că nu toate motivele au fost logice.

Ea credea că era „urmărită“. În mintea ei, dovezile se tot adunaseră, începând cu moartea omului ăla, bietul de el, ofiţerul din echipa de apărare, care fusese eliberat din funcţie după ce se descoperise relaţia lor. A murit într-un accident de motocicletă. Sau „accident“. Ea nu putea vorbi niciodată despre asta fără să facă în aer semnul ghilimelelor. Atât de cruzi puteau fi „ăştia“. Cine erau mai exact „ăştia“ nu mi-a fost totdeauna clar. Nici ei, bănuiesc. Deşi, uneori, arăta cu degetul direct înspre socrul ei. Niciodată înspre soacra ei, am observat, care, dat fiind rolul sau importanţa ei, a rămas totdeauna deasupra oricărei bănuieli.

Să fi fost pură paranoia când a dispus să se caute microfoane prin tot Palatul Kensington (a trebuit să-i recomand o firmă) sau când pipăia de-a lungul contraaripii caroseriei maşinii ca să verifice dacă nu cumva erau montate dispozitive de urmărire? Înclin să cred că nu în totalitate. Am simţit şi eu că publicarea acelei înregistrări a conversaţiei ei telefonice cu un iubit a fost o înscenare, menită să echilibreze, ca să zic aşa, postura la fel de jenantă în care fusese pus şi soţul ei. Cu acea ocazie, gândul ei s-a îndreptat, înainte de toate, la copii, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Dar aceştia erau prea mici pe atunci (zece şi opt, cred) ca să realizeze, fiind încă sub pavăza inocenţei.

Am sfătuit-o insistent împotriva renunţării la protecţia regală, deşi ştiam cât de încăpăţânată era şi că luase deja o hotărâre. Nu putea suporta sentimentul că ăştia „n-o scăpau din ochi“. Voia să fie liberă. Şi se convinsese pe ea însăşi că mai marii noştri o voiau moartă. Era o afirmaţie pe care ajunsese s-o facă în prezenţa mea cu o frecvenţă alarmantă. Vorbea despre asta şi altor confidenţi, şi aceştia au raportat mai departe – căci confidenţii nu-şi merită totdeauna numele. Le-a venit mănuşă teoreticienilor conspiraţiei.

– Lawrence, nu înţelegi? mi-a spus, calmă, într-o zi, după ce făcusem o plimbare prin grădina Palatului Kensington şi ne aşezasem sub o boltă luminoasă încărcată de flori. Am fost dintotdeauna ca un ghimpe pentru ăştia. Nu-mi ţin gura, şi asta-i înnebuneşte. Dac-ar fi după ei, ar trebui să mor.

Am subliniat că era cert că ăştia o subestimaseră. (Era mereu dificil să nu te laşi prins în mrejele viziunii ei asupra lumii când vorbeai cu ea – foloseam şi eu termeni precum „ăştia“, „ăstora“.)

– E chiar mai rău de-atât.

Culese o floare violet de forma unei steluţe, şi-ncepu a-i smulge pe rând petalele.

– Eu n-am de gând să le fac pe plac ăstora, aşa că ei o să mi-o coacă. O să fiu pe cine ştie unde cu maşina, şi-o să-mi cedeze frânele. Ceva care să arate complet nevinovat. Când se va întâmpla, n-o să-ţi vină să crezi, nu-i aşa?

Am fost mai degrabă năucit prima oară. Cred că am deschis şi am închis la loc gura, fără să fiu capabil să scot măcar un sunet. Ea a găsit asta teribil de amuzant.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Nu-ţi găseşti cuvintele? Hai s-auzim unul dintre discursurile tale inteligente.

16 februarie 1998

Mă întreb, mai crede oare asta? De la distanţa ex-traordinară unde se află, poate să vadă cât de absurd era totul?

Acesta n-a fost cel mai bun motiv pentru a pune la cale evadarea ei. Chiar şi când scriu asta se naşte pe loc o controversă. Se prea poate să fi fost delirantă, dar să ai sentimentul că viaţa-ţi este într-un pericol constant e un mod groaznic de a-ţi duce existenţa. Nu că ar fi o laşă, dimpotrivă, dar dorinţa de a te feri din calea unei ameninţări mortale, reale sau imaginare, este absolut de înţeles. Mai mult, şi mai important, era convinsă că băieţii aveau s-o piardă, într-un fel sau altul. Dacă nu am fi pus în aplicare planul nostru, „ăştia“ ar fi pus să fie asasinată.

Au existat motive destul de întemeiate.

Expunerea în presă şi lupa sub care o studia publicul – nici nu ştiu unde să încep. Trăise cu asta atât de mult timp, de ce nu ar fi continuat la nesfârşit? Poate că această întrebare este formulată pornind de la premisa că devii, până la urmă, imun la aşa ceva. Mă întreb dacă reuşeşte cineva. Presupunem, mai degrabă, când vedem revistele şi ziarele pline de

comentarii personale ale starletelor momentului. Este preţul faimei, ne spunem...

Aceasta este singura mea informaţie ca „om din interior“: nu i-a fost niciodată uşor. După anunţarea sfârşitului căsniciei ei (despărţirea oficială, la ea mă refer), s-a dezlănţuit iadul.

– Ridică-ţi capul, proasto, şi poartă-te ca o prinţesă! a strigat un fotograf la ea.

Nu putea să facă fotografia pe care şi-o dorea, deoarece ea privea în pământ. Plângea la telefon. Paparazzi au început să-i adreseze vulgarităţi ca s-o facă să plângă. Fotografia ar fi fost mult mai valoroasă dacă ea avea lacrimi în ochi. Sau dacă se năpustea furioasă asupra lor. Treceţi peste, ignoraţi-i, obişnuiam s-o sfătuiesc. Ca şi cum ar fi putut să se comporte ca un robot, ca şi cum nu ar fi avut dreptul la emoţii normale, ca toată lumea.

Într-o sâmbătă dimineaţa eram cu Gail (nu cu mult timp înainte să ne despărţim) şi ne-am oprit la standurile de ziare să cumpărăm un ziar pe care să-l citim în cafenea, la micul dejun. După ce am plătit la tejghea un exemplar din The Times şi m-am întors spre Gail, aceasta citea prima pagină a unui tabloid.

– Câtă răutate, a spus, clătinând din cap.

A deschis ziarul ca să se uite la montajul fotografic din interior.

– Nu ştiu.

Şi nu s-a oprit din clătinatul capului pe măsură ce citea cu atenţie textul. A strâns ziarul şi mi l-a întins, crezând, poate, că aş fi dorit să-l cumpăr. Eu l-am pus la loc pe raft. Nu m-am putut abţine să nu citesc încă o dată titlul: „Prinţesa celulitoasă“.

Prinseseră un cadru cu ea ieşind în fugă de la sala de sport şi îndreptându-se spre maşină, îmbrăcată într-o pereche de colanţi scurţi din Lycra. Era programul ei cotidian: un drum scurt de la palat la sala de sport, programul de exerciţii fizice matinale între două sesiuni de joacă de-a şoarecele şi pisica cu fotografii, intrat, ieşit. Celulita era o chestiune inventată. Am ştiut că voi fi sunat, şi am fost. Am ieşit afară, pe trotuar, ca să răspund, şi o priveam pe Gail prin geamul vitrinei cum sorbea dintr-un cappuccino.

Dacă a durut? Normal că da. Meschinăria nu făcea deloc situaţia mai simplă.

– Chiar şi pentru asta, a spus, mă urmăresc.

Când lucram pentru ea, obişnuiam să cred că, dacă ar fi avut o echipă adecvată de relaţii cu publicul, astfel de situaţii nu ar fi apărut niciodată. Am fi fost capabili s-o protejăm. S-o transformăm într-un fel de Marlene Dietrich, o variantă regală a unei stele de cinema demodate. S-o învăluim în mistic şi să facem din ea o icoană rece ca gheaţa. Să-i controlăm programul şi să dăm noi tonul.

Dar nu mai trăim într-o astfel de lume. Iar ea nu este acel gen de femeie. Bisexualitatea lui Dietrich a rămas secretă pentru cea mai mare parte a vieţii artistei. Lydia, aşa cum ar trebui să mă obişnuiesc să-i spun, atunci când nu-i afişau alţii secretele în public, făcea ce făcea şi le afişa singură.

Acest impuls s-a amplificat tot mai mult. Nu erau chiar toate aşa de rele. Vorbea despre bulimia ei într-un fel de-a dreptul curajos. Admiraţia mea a atins noi apogeuri. Totuşi, de fiecare dată când îşi deschidea sufletul, mărea miza. Se autotransformase într-o „pradă uşoară“.

Nu mai existau limite. Iar Lydia hrănea monstrul care se apropia tot mai mult pentru a o distruge complet. La început a crezut că-l va putea îmbânzi, dresa, că-l va putea face să se rostogolească şi să implore. Era o iluzie faptul că lucrurile stăteau altfel. Cu toate acestea, ea simţea obligaţia să-l hrănească din ce în ce mai mult. Bineînţeles că-i plăcea să-şi vadă fotografiile în ziare. Se uita la toate, mai mult sau mai puţin zilnic, şi tare se mai amăra când nu apărea. Bineînţeles că juca tactic atunci când putea, folosindu-se de o ocazie când era fotografiată, sau creând-o, pentru a intra în graţiile publicului, sau pentru a-l eclipsa pe fostul ei soţ. Un drogat poate că-şi mai injectează o doză în venă pentru a trece peste un moment dificil, dar mă tem că asta nu-l face altceva decât un dependent.

O îngrozea.

– Nu există decât un mod de a pune capăt, spunea. Atâta timp cât eu exist, n-o să înceteze niciodată.

17 februarie 1998

Lydia, Lydia, Lydia.

Poftim – ca un adolescent bolnav de iubire.

Mă obişnuiesc complet cu numele ei. O să fie mult mai uşor să-l rostesc atunci când o s-o văd pentru, sunt sigur de asta, ultima oară.

Astăzi sunt un pic prea obosit ca să scriu.

18 februarie 1998

Durerea mea de cap mi-a dat de furcă de dimineaţă, dar se pare că m-am redresat pe după-amiază. Folosesc termenul „redresat“ oarecum la modul general, se-nţelege.

N-o să rămână în Carolina de Nord. Nu ştiu unde o să plece de-acolo, dar i-am dat câteva sugestii şi, mai important de-atât, am insistat asupra locurilor de care ar trebui să se ferească. Practic, locuri foarte frecventate altădată. The Hamptons, Martha’s Vineyard, New York. Sunt absolut convins că n-o va recunoaşte nimeni, dar, dacă şi-ar vedea vreunul dintre vechii prieteni, asta ar fi tare neplăcut pentru ea.

Am creat o „poveste“ pentru ea, pe care s-o folosească pentru vecini. Simplă şi, tocmai de aceea, frumoasă. Tocmai a divorţat de un american (am uitat unde a sugerat ea să spună că au locuit, dar era undeva destul de departe pentru a nu da naştere la întrebări) şi doreşte să se bucure de puţină singurătate şi atmosferă de ţară, înainte să se întoarcă în Anglia. Pe când formau încă un cuplu, străbătuseră cu maşina această regiune a ţării, iar ea fusese uimită de cât de frumoasă era.

Lydia a comentat:

– Of, Doamne, chiar că mă faci să par anostă.

I-am replicat că era liberă să împopoţoneze povestea cum credea ea de cuviinţă.

– Am să fac întocmai cum mă sfătuieşti, a spus ea.

I-am spus că ar fi pentru prima oară, iar ea a zâmbit.

19 februarie 1998

Doctor Patel m-a întrebat despre ea azi-dimineaţă.

– Povestiţi-mi despre ultimul dumneavoastră angajator, a zis.

Nu am fost sigur la cine se referea, aşa că am privit-o încurcat. Sau măcar am încercat. Am observat de curând, privindu-mă în oglindă în timp ce-mi periam dinţii, că nu mai pot ridica din sprâncene. Nu ştiu de ce ar trebui să mă îngrijoreze asta, dar mă îngrijorează.

– Alteţa Sa Regală, Prinţesa de Wales.

Doctor Patel se dă în vânt după formalităţi. Insistă să mi se adreseze cu doctor Standing, iar eu am renunţat s-o mai încurajez să-mi spună pe numele mic.

I-am spus că titlul de Alteţă Regală i-a fost retras după divorţ. Doctor Patel a primit vestea ca pe o lovitură.

Din câte ştiu eu, nu am menţionat niciodată această parte a biografiei mele oncologului meu. Am întrebat-o de unde ştia.

– Eu vă studiez scanările creierului, mi-a răspuns. E totul acolo, toată istoria dumneavoastră.

Nu m-am putut opri din râs. Destul de deplasat, dar a părut încântată. Măi să fie, doctor Patel, am spus, cred că tocmai aţi făcut o glumă.

– Era o mamă bună? Sau era totul doar jucat în faţa aparatelor de fotografiat?

Nu era nimic jucat, i-am spus.

Doctor Patel a dat din cap. M-a acceptat ca autoritate în domeniu. Apoi s-a întors la problemele noastre şi mi-a sugerat să-ncep să mă gândesc fie la un îngrijitor care să locuiască la mine, fie la un azil, pentru ultimele zile de viaţă.

Trebuie să-ncep deja să mă gândesc la asta? am întrebat.

– Nu încă, mi-a răspuns, dar în curând.

CAPITOLUL 14

Grabowski bătu în geamul maşinii, iar puştiul care citea un ziar întins peste volan tresări, apoi îl împături şi-l dădu deoparte.

– Ai ieşit la filaj? zise Grabowski, indicând spre spatele maşinii, la genţile pentru aparate de fotografiat de pe bancheta din spate şi la scara ce se iţea din portbagaj.

– John Grabowski? întrebă puştiul.

Purta un tricou cu un iepure din desenele animate şi cu un slogan – Hip Hop Is Dead. Era destul de fix pe corp pentru ca Grabber să observe conturul unui inel prins de unul dintre sfârcuri.

Maşina era parcată în faţa pensiunii când Grabowski se întoarse după ce luase prânzul la brutărie. Se întreba dacă puştiul fusese cumva înăuntru şi-o speriase pe doamna Jackson cu piercingurile lui, şi ce-i spusese oare.

– Presupun că te-a trimis Tinny?

– Nu, răspunse puştiul, coborând din maşină. Mi-a spus unde sunteţi. Dar nu el m-a trimis. Am vrut eu să vă cunosc – legendarul Grabber Grabowski.

Întinse mâna.

Grabowski i-o ignoră şi se uită în susul străzii. Nu-i plăcea ideea de a fi văzut cu puştiul ăsta pe care scria paparazzi din cap până-n picioare, deşi, prin locurile alea, oamenii n-ar fi recunoscut un paparazzo nici dacă i-ar fi muşcat ne nas. Cu toate astea, nu se simţea în largul lui.

– Să mergem, zise Grabber. Luăm maşina ta.

Era cel mai bine să mute maşina de-acolo, căci (poate) exista o persoană care ar fi ştiut despre ce era vorba dacă ar fi trecut pe-acolo.

– E un bar în Gains care-o să-ţi placă, zise Grabber ocolind maşina şi suindu-se pe locul din dreapta.

Nu ştia nici un bar în Gains, dar găseau ei ceva. Apoi avea să afle ce se petrecea. Avusese o bănuială din clipa în care văzuse maşina.

Tinny îl sunase iar.

– Care-i treaba, Grabber? Ce te reţine? Ascultă, frate, am treabă de nu mai pridídesc. Tu ştii ce-i aici?

Înşiră o listă. O actriţă se reîntorsese la dezintoxicare, o divă pop s-a ras în cap, moştenitoarea unui lanţ de hoteluri a fost reţinută pentru că a condus sub influenţa alcoolului, şi e gata să fie trimisă după gratii.

– Anul ăsta, ascultă la mine, moşule, 2007, o să intre în istorie. Este anul în care au luat-o razna fetele. Vii să te distrezi şi tu sau nu?

Grabber îi spuse că era pe drum.

– Aşa ai spus şi ultima oară, replică Tinny, apoi făcu o pauză. Ce faci? Ce anume te strânge de coaie, frate, în – unde naiba ziceai? – în Kensingtonul ăla?

Grabber încercase să-l păcălească, dar Tinny a mirosit ceva. De aceea găsise Grabber acea iscoadă pichetând pensiunea doamnei Jackson.

Puştiul îşi irosea timpul. Grabber, foarte probabil, îşi irosea timpul. În ultimele zile nu se gândise la altceva decât la Lydia. O urmărise de la muncă şi până acasă. O urmărise când se dusese în oraş miercuri, la ora prânzului, şi pe strada de unde-şi cumpărase sendvişuri, după care, până la magazinul de haine. Ce avea până acum? Aceeaşi înălţime, aceeaşi construcţie, aceeaşi unduire a mersului. Când pleca de la adăpostul de câini striga la doamna în vârstă cu părul grizonant, iar vocea ei nu era aşa cum şi-o amintea el. Nu foarte diferită, dar nu exact la fel. Râsul ei, totuşi, îi dădea fiori pe şira spinării. În munca lui trebuia uneori să gândeşti cu şira spinării.

Erau acum în Gains şi el trebuia să caute un bar.

– Ia-o la dreapta, spuse. Cred că aici e.

A fost tipul ăla, obsedat de Jackie Onassis. Ea obţinuse un ordin de restricţie împotriva lui, iar el nu a mai avut voie să se apropie de ea la o distanţă mai mică de un metru jumate. El a continuat s-o fotografieze. În fiecare zi se posta lângă clădirea în care îşi avea ea locuinţa. În cele din urmă, a ajuns iar în instanţă. Tot nu se putea opri. Tipul era dus. Dar Grabber ştia ce simţea.

– Uite-l, spuse. Parchează. Eu comand berile.

Puştiul dădu buzna în bar şi trase un scaun. Felul în care mergea, deşelat, ca şi cum oasele i-ar fi fost dezarticulate, îl călca pe nervi pe Grabber.

– Ce vrei să ştii? întrebă Grabber.

Puştiul rânji.

– Păi, habar n-am. Voiam să vă cunosc. Am auzit poveştile – cum aţi făcut unele dintre fotografiile alea, foarte faimoase.

Bătea câmpii. Nu-i de mirare că Tinny îl voia în LA. Puştiul ăsta nu ar fi fost în stare să-şi ungă propriul fund nici măcar cu un pachet întreg de unt.

– Mda, făcu Grabber. Care-anume?

– Păi, alea cu ea gravidă în costum de baie, corect?

– Ascultă măi, Arlechino, spuse Grabber.

– De fapt, mă cheamă Hud.

– Ascultă Hud, nu eu le-am tras pe-alea. Nu am fost eu.

Îl scotea din sărite, dar puştiul ăla era tufă. Se făcuse mare într-o epocă în care actriţele pozau goale cu burţile cât pepenii pentru coperţile revistelor. Nici nu-şi putea imagina ce reacţii puternice de protest iscaseră acele fotografii. Grabber fusese pe insulă. Ar fi putut face el acele fotografii, dar n-o făcuse. Avea şi el principiile lui.

– Corect, zise puştiul şi-şi scărpină jenat inelul prins în sfârc.

– Hai, gata cu prosteala. Tinny te-a trimis, este?

Iscoada cugetă.

– Mda, spuse. Tinny zice că n-aţi fi aici dacă n-aţi avea un motiv. Aţi dat peste ceva, aşa zice.

Grabowski luă o gură de bere.

– Şi ţi-a zis de pozele alea. Ştiai măcar cine era în ele?

Hug ridică din umeri.

– Aproape.

– Ei bine, se vede treaba că pe Tinny l-a cam lăsat memoria. Dar ţine-aproape. L.A. nici nu se compară cu Kensington.

– Pe bune? făcu puştiul, aplecându-se înainte.

Avea gene lungi şi negre ca de vită. I se vedea limba când vorbea. Grabber se abţinea cu greu să nu-i smulgă pe loc inelul ăla din sfârc.

– Da, pe bune. O părea el un cătun de mitocani, dar am să-ţi spun eu care-i treaba.

– Putem lucra ca o echipă, spuse puştiul.

– Atâta vreme cât rămâne totul aici, spuse Grabber. Nici măcar să nu-i sufli o vorbă lui Tinny, nu vrem să se ducă vorba.

– Jur.

– Ai văzut unde stau eu?

– Pensiunea?

– Eşti deştept. Madonna stă în camera alăturată.

Puştiul tresări. Dar nu fu de ajuns ca să-l impresioneze. Madonna – probabil că o fotografiase de se plictisise.

Grabowski se uită împrejur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea.

– E acolo şi ghici cu cine şi-o pune.

– Cu cine?

– Jură pe viaţa maică-ti.

– Jur. N-ai să regreţi, îţi promit.

– Acum suntem o echipă, zise Grabowski. N-ai să mă dezamăgeşti?

– La naiba, suntem o echipă, ce dracului.

– Am încredere în tine, spuse Grabowski, apropiin-du-şi buzele de urechea puştiului. I-o trage lu’ Hugh Hefner, continuă, şi lăsă apoi să-şi facă efectul. Hugh Hefner, Moş Crăciun şi nenorociţii ăia de şapte pitici, în pensiunea din Kensington. Să nu mai spui la nimeni.

A urmat o pauză lungă, în timp ce puştiul iscoditor cugeta cum să reacţioneze când tocmai fusese tratat ca un imbecil ce era. Apoi se puse pe râs.

– La naiba, spuse. I-am zis eu lu’ Tinny. I-am zis eu lu’ Tinny că e o tâmpenie. Am bătut tot rahatu’ ăsta de drum pân-aci. M-am urcat urgent în maşină şi-am condus ca un idiot. M-am oprit doar când a trebuit să mă piş.

Grabowski se gândi că fusese prea dur cu flăcăul. La urma urmei, el nu era decât angajatul lui Tinny.

Au mai luat câte o bere, şi-apoi încă una, iar Grabowski se surprinse să constate că se bucura de companie. Petrecuse prea mult timp de unul singur. Poate de aceea alerga după fantome prin oraş.

Au discutat despre aparate de fotografiat şi despre teleobiective. Puştiul voia să ştie ce folosea el. Canon, întotdeauna, pentru orice de la 35 la 500 de milimetri, acumulatoare Canon, baterie Quantum Turbo, bliţ Nikon. Puştiul a spus că folosea uneori Palm Pilot. Ţintele nu-şi dădeau seama niciodată că erau trase în poză. Credea că inventase subterfugiul fotografic.

Păi, dacă voia să audă legende, Grabowski îi putea spune câteva.

– Ai auzit de Jacques Lange? Nu, nu-i bai. Ăsta a vrut să tragă un cadru cu Prinţesa Caroline de Monaco în timpul examenelor, pe când era elevă. A intrat cumva în clasă. Şi avea un Minox ascuns în pachetul de ţigări. Creativitate, zise Grabowski. Pe vremea aia nu exista nici un Palm Pilot.

– Ce tare, făcu puştiul. Eu nici n-am auzit vreodată de Minox.

– Ai auzit vreodată cum m-am împrietenit eu cu şefu' tău? întrebă Grabber.

Vorbea de parcă era un veteran, şi o ştia, dar bănuia că asta şi era de fapt.

– Să-ţi spun eu. Se-ntâmpla pe Necker Island. Ştii unde vine asta? Insulele Virgine Britanice. Bun. Este proprietate privată, aşa că toată presa se afla pe o altă insulă din apropiere şi ieşea în larg în bărci ca să încerce să tragă câteva cadre. Da, ea era. La fix, eşti mai deştept decât pari. A făcut o şedinţă foto de zece minute, după care ar fi trebuit s-o lăsăm în pace. Era o echipă americană de fotografi şi oameni de televiziune. Erau cei mai tari din parcare şi au închiriat un submarin pentru şaisprezece mii de dolari pe zi. Au crezut că ne fac pe toţi. Când au submersat lângă Necker, i-au spus căpitanului să ridice periscopul. Căpitanul se uită la ei. Care periscop? N-avem periscop. Este un submarin pentru observarea peştilor, nu unul de război. Eu şi cu Tinny râdeam ca proştii în bar despre această întâmplare.

– Tinny te vrea în LA, frate. A zis că dacă văd că te porţi ca un idiot, să-ncerc să te iau cu mine.

– Am să-i zic lu' Tinny c-ai făcut tot ce-ai putut.

– Da', de fapt, ce faci aici? întrebă puştiul.

I-a spus aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi doamnei Jackson. Lucra la un proiect gen Robert Frank – expoziţie şi carte, orăşele din Statele Unite şi Anglia. Fotografii şi text de John Grabowski. Ea avea să-i ponteze la un moment dat toată activitatea fotografică, aşa că găsise o modalitate de a strecura asta în biografia lui.

Puştiul nu auzise niciodată de Robert Frank. Pro-babil că nu auzise niciodată nici de Brassaï[13] sau de Cartier-Bresson[14]. În afacerea asta nu mai era loc pentru artă. Grabber vânduse o mulţime de imagini neclare la vremea lui şi se bucura de banii primiţi, dar se-mbogăţise pe stilul vechi. Putea concepe un cadru.

Grabowski oftă şi mai comandă un rând.

– Dacă le faci oamenilor fotografii fără permisiunea lor, înseamnă că eşti ce? întrebă.

– Nu ştiu. Paparazzi.

– Poate, spuse Grabowski, dar ţine minte, că nici oamenii din fotografiile lui Robert Frank nu fuseseră de acord să apară în ele. Nu au semnat un formular tip de consimţământ.

Puştiul scotoci prin bolul cu arahide şi-şi băgă câteva în gură.

– Oamenii sunt nişte neruşinaţi câteodată, spuse mestecând, când le spun ce fac. Dup-aia le spun, hei, am o fotografie cu actriţa cutare giugiulindu-se pe plajă, şi ei zic, oh, dă-ncoa să vedem.

– Bineînţeles că asta zic, replică Grabowski. Apropo, ce i-ai spus proprietăresei pensiunii? I-ai zis că mă căutai pe mine?

Puştiul miji ochii, aparent ofensat.

– Doar nu m-am născut ieri. N-am intrat. Eu nu intru decât dacă ştiu ce-o să găsesc şi sunt pregătit.

– Bravo ţie, spuse Grabowski.

Trecuse de ora cinci, şi barul începuse să se umple cu lucrători din construcţii. Puteai vedea urmele roşii lăsate de căşti pe frunţile lor.

Grabowski trebuia să analizeze temeinic ce-avea de gând să facă legat de această Lydia. Putea să facă oare vreo mişcare fără să o sperie? Asta dacă nu cumva se înşelase total. Măcar fotograful care-o hărţuise pe Jackie Onassis nu fusese obsedat de năluci. Dar Grabowski nu putea sub nici o

formă să plece. Dacă nu ducea la bun sfârşit misiunea, avea să fie bântuit toată viaţa de această oportunitate pe care poate ar fi ratat-o. Doi ochi albaştri, un cerculeţ verzui împrejurul pupilei drepte, un mers cunoscut, un râs care i-a dat fiori. Nu era mult, dar era destul pentru a-l opri din drum.

– Nu sunt băgăcios, spuse Hud.

Limba lui de vacă cercetă buza superioară. Nu sunt ca toţi tipii ăia. Nu am intrat cu maşina în nimeni. N-am intrat niciodată prin efracţie în casa cuiva. Eu doar îmi fac meseria. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, înţelegi.

Era seară, şi Grabowski nu ştia ce să facă. Îşi trecu degetele peste mătănii, aşezat pe marginea patului. Se plimbă prin cameră. Avea nevoie să ia o decizie. Se merita să continue urmărirea, sau era mai mare râsul?

Era posibil. Orice era posibil. Dar cum putea să dovedească? Ce putea face ca să afle? Dacă avea dreptate şi se apuca să pună prea multe întrebări prin oraş, ea ar fi zbughit-o de cum ar fi aflat.

Răbdare, îşi spuse. Gândeşte-te că filezi pe cineva. S-ar putea să fie cel mai lung filaj din viaţa ta, dar, dacă obţii ce vrei... Aproape că i se făcu rău de emoţie. Poate că avea să fie primit înapoi de Cathy.

Acum începuse să joace mai repede decât cânta muzica.

Încă nu putea să întrebe prin oraş, dar putea să înceapă să pună întrebări acasă. Sună.

– Nick, zise, ştiu că e târziu, dar am nevoie să faci ceva pentru mine.

Nick lucra la registratura poliţiei şi, neoficial, pentru Grabowski. Ştia să dezgroape lucruri, ştia unde să caute şi cum. Dintre toţi pe care-i avea Grabowski pe „ştatul de plată“ – portari, chelneri, bone, relaţii cu publicul, şoferi – Nick era cel mai util.

– O să te coste, zise Nick, replica lui standard.

Părea treaz. Deşi, de-a lungul anilor, Grabowski îl sunase la toate orele posibile din zi sau din noapte, nu-l prinsese niciodată dormind.

– Lydia Snaresbrook, zise. Între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani. Găseşte-mi orice poţi.

– Asta-i tot? întrebă Nick. Doar un nume, fără dată de naştere, fără nimic altceva? Ce cauţi?

– Nu ştiu. Este un nume destul de neobişnuit. Află mai întâi despre câţi oameni vorbim.

– Deci verific la Biroul general al registraturii toate persoanele cu numele Lydia Snaresbrook născute între, să zicem, 1955 şi 1965. Dup-aia ce mai fac?

Nu ştiu, răspunse Grabowski. Sună-mă de îndată ce-ai terminat cu asta.

13 Pseudonimul lui Gyula Halász (1899–1984) fotograf, sculptor şi cineast francez de origine maghiară, care a devenit faimos pe plan internaţional în Franţa secolului XX (n.tr.)

14 Henri Cartier-Bresson (1908–2004 – fotograf francez considerat părintele fotojurnalismului modern (n.tr.)

CAPITOLUL 15

20 februarie 1998

O mamă bună, da, a fost. Este. (Mă simt tot mai tentat să scriu despre ea la timpul trecut.) Oricât ar suna de bizar, a fost unul dintre motivele pentru care a plecat. O faptă cu ciudăţeniile şi complicaţiile ei.

Ea credea că va fi „lichidată“, cum obişnuia ea să spună aşa de pitoresc, astfel fiii ei urmând să fie oricum privaţi de mamă. Asta nu ar fi fost suficient. Ar fi fost dispusă să trăiască mai departe chiar şi cu acest risc, dacă aşa ar fi fost cel mai bine pentru ei.

Dar era tot mai convinsă că prezenţa ei era destabilizatoare pentru băieţi, se convinsese că circul care o înconjura ar fi fost din ce în ce mai mult în detrimentul lor. Şi era hotărâtă, desigur, că, odată furtuna trecută, va putea să-i revadă.

21 februarie 1998

M-am întins ieri pentru câteva clipe, crezând că voi reveni după aceea la jurnal, dar am adormit, iar când m-am trezit, am rămas aşa, cumva năuc, până ce s-a făcut ora de culcare.

Tot acolo eram şi azi-dimineaţă, când a venit Gloria şi a sunat de trei ori la sonerie (îşi uitase cheile), pentru că eu nu am vrut să deschid înainte de a-mi trage pe mine halatul de casă, pe care l-am găsit cam greu şi tot cu greu l-am şi pus pe mine.

– În ordine, mi-am stabilit vizitele pentru săptămâna viitoare, a spus ea, după ritualul nostru obişnuit. Hai să facem programul şi pentru săptămâna de după.

Am mormăit ceva despre faptul că era posibil să nu fiu aici.

– Ba bineînţeles c-ai să fii.

Credea că mă refer la propriul meu deces.

I-am spus că aveam de gând să plec laWashington pentru a-mi încheia cercetările la Biblioteca Congresului.

– Păi, asta-i minunat, a spus, ca şi cum aş fi anunţat-o că plec la Disneyland.

A pus apoi stiloul jos, şi şi-a aşezat mâinile pe agenda care era încă deschisă în poala ei. Mâinile ei erau aproape la fel de mari şi de pătrate ca paginile agendei.

– Ce părere are doctorul Patel despre asta?

Răspunsul meu vag a făcut-o să-şi ţuguie buzele. Într-un final a spus:

– Presupun că pleci însoţit?

I-am spus că nu ar fi înţelept să călătoresc de unul singur, evitând astfel o minciună pe faţă.

– Sora dumitale... Patricia, aşa-i?

Mă sună zilnic, i-am spus. Şi nu minţeam. Am reuşit s-o fac să nu mai treacă pe la mine, dar s-ar putea să trebuiască să cedez înainte să zbor spre State.

22 februarie 1998

Mi-am analizat propriile motivaţii? Poate nu îndeajuns. Prin comparaţie cu a-mi trăi ultimele zile ale vieţii îngropat în cărţi prin cine ştie ce biblioteci, nu era oare mai palpitant să organizez o operaţiune secretă, prima de când am fost scos, în tinereţile mele, de la FCO[15] şi trecut la servicii secrete?

În Recife am ales o deghizare modestă (vechea şi loiala barbă cu ochelari), când aşteptam să demarăm planul. Oraşul era plin de paparazzi şi era foarte posibil ca unul dintre ei să mă recunoască drept vechiul ei secretar personal.

Când am închiriat barca cu vâsle, am dat nas în nas cu unul pe chei. Dacă nu aş fi fost deja lac de sudoare (era cuptor afară), aş fi transpirat abundent pe loc. Îl ştiam, deci, mă ştia şi el pe mine, acesta a fost primul meu instinct, ca opusul celui al unui copilaş, care este convins că nu-l mai vede nimeni doar pentru că el şi-a acoperit faţa.

Antrenamentul meu, slavă Domnului, mi-a venit în ajutor. Ştiam să nu plec înainte de a mă convinge că nu exista vreo posibilitate ca el să mă fi recunoscut dincolo de mască.

M-am îndreptat înspre el, gesticulând în direcţia echipamentului lui de fotografiat.

– E o nebunie cu hrănirea pelicanilor în golfuleţul învecinat. M-am gândit că v-ar interesa – fotografiaţi vietăţile sălbatice?

M-a cercetat scurt de sus până jos, cămaşa mea hawaiiană şi genunchii mei golaşi, un ornitolog ochelarist cu barbă, de nici un interes pentru omenire.

– Nu, amice, spuse. Stai pe-aproape. Curând o să vezi alt gen de nebunie.

I-am povestit Lydiei această mică aventură. Îi merge mintea brici. Felul în care i-a întins revista aia chirurgului plastician în Rio a fost de-a dreptul genial. Cred că o să se descurce.

23 februarie 1998

Cartea îşi pierde din valoare. Am citit ieri primele trei capitole şi m-am îngrozit de toate acele fraze prăfuite.

Nu-mi pasă. Moştenirea mea nu e una care se află prinsă între copertele unei cărţi. Ea se află în această lume. Mă pot declara mulţumit cu asta. Nu am greşit. Nu cred.

Ce va face ea? Am discutat diferite variante de locuri de muncă. Ea a spus:

– Nu am nici o calificare.

Eu am protestat cu vehemenţă şi i-am cerut să se gândească la toată experienţa pe care o acumulase, la toate abilităţile, la toate talentele ei înnăscute. Este o discuţie pe care o vom continua. Din punct de vedere financiar (am discutat bugete şi chiar a fost atentă în acest timp), nu va avea nevoie să muncească mult timp, dar eu cred că o activitate i-ar prinde bine din multe alte considerente. Fără muncă, gândurile ar putea începe s-o macine, ar putea dezvolta noi obsesii sau ar putea, pur şi simplu, să moară de plictiseală.

Băieţii, aveam de gând să scriu despre ei şi m-am pomenit prins într-o capcană. În cele din urmă, ei au fost motivul.

Mai sunt mai puţin de două săptămâni până o voi vedea. Mi-am făcut deja bagajul.

24 februarie 1998

Ziua a trecut, iar eu am stat în reverie, privind pe fereastră. Am tot răscolit prin memorie vremuri de mult apuse. Scene din copilărie, din sala de clasă, plimbându-mă pe Broads16, întâlnirile de Crăciun, zidurile consulatului din Ankara îmbrăcate în gresie albastră, o masă în Provence cu Gail, în prima noastră vacanţă împreună, mâncând pate şi pâine. Ciudat cu ce rămânem. Nu se potriveşte cu nimic, nu are nici o formă, şi totuşi e o viaţă.

Băieţii. Cum poate o mamă să-şi părăsească pruncii? Iar ea este atât de devotată! Nu, nu o făcea de dragul aparatelor de fotografiat, deşi, uneori, îi juca feste „celeilalte jumătăţi“ (soţul ei), afişându-şi public calităţile de mamă iubitoare de distracţie, plină de afecţiune. Prin comparaţie cu ea, el arăta aşa de rigid.

O îngrozea gândul pierderii lor. Îmi spunea:

– Nu înţelegi ce se întâmplă, Lawrence, ăştia încearcă să mă elimine.

Primul Crăciun de după despărţirea oficială a trebuit să-i lase pe băieţi la Sandringham. Ea a petrecut Crăciunul singură, în KP.

– Îmi spun ei când pot să-i am pe băieţi şi când nu. De parcă nici nu ar fi copiii mei, de parcă ar fi proprietatea Coroanei.

Şi, într-o oarecare măsură, avea dreptate. A continuat:

– Mai întâi mi-au luat titlul, acum încearcă să-mi ia şi băieţii.

25 februarie 1998

Era cert că problema va lua amploare. Devotamentul băieţilor era împărţit. Eu cred că ei se simţeau vinovaţi de cât de mult le plăcea să fie cu tatăl şi cu bunica lor la Balmoral (un loc pe care mama lor îl ura), un loc lipsit de opulenţă şi departe de sclipirile bliţurilor aparatelor de fotografiat.

O adorau, dar începuseră deja să se simtă deranjaţi de comportamentul ei, mai ales cel mare.

Când s-a dus la el la şcoală pentru a-l avertiza că interviul pe care-l acordase în secret televiziunii (ce senzaţie a făcut interviul acela!) urma să fie dat pe post, el a tratat-o cu indiferenţă. M-a sunat şi mi-a spus:

– Mi-a aruncat o privire ucigătoare. M-am gândit: propriul meu fiu mă urăşte. Nu pot face faţă.

O oră mai târziu m-a sunat din nou să-mi spună că vorbiseră la telefon, ieşise soarele din nou. Dar aceste episoade continuau să se acumuleze, ca-ntr-un carambol în urma unui accident în lanţ. Existase „The Book of Revelations“ (Cartea dezvăluirilor), cum o numea ea, acea biografie infernală la care cooperase în secret. Scandal după scandal, relaţii amoroase cu bărbaţi căsătoriţi, afirmaţii (nedovedite) de hărţuire la telefon, urlete la fotografi, terapii deplasate, alţi bărbaţi nepotriviţi, informarea reporterilor de la tabloide – negată, apoi dovedită, zvonuri, şi fotografii, şi acuzaţii răspândite prin toată lumea. Fiul ei era destul de mare (iar fratele lui venea din urmă), să se simtă jenat până-n măduva oaselor de situaţie.

Ea voia să se oprească, dar nu putea. Ciclul se accelera. Iar ea se temea că-i făcea rău într-un mod pe care nu-l putea împiedica. Ruşinată, de asemenea, că devenea nesănătos de dependentă de fiii ei, mai ales de cel mare, pe care începuse să-l sune de cinci, şase ori pe zi.

Ecoul disperării de a-i poseda complet era cel cu care-şi alunga iubiţii. Le dădea (conform propriilor ei estimări precaute) în jur de douăzeci de telefoane într-un interval de douăzeci şi patru de ore. Nu exista nici o dovadă de dragoste îndeajuns de grăitoare în mintea ei.

Momentul în care eu am ajuns cel mai aproape de a strica prietenia cu ea a fost când i-am sugerat să nu-şi mai viziteze fiul la Eton atât de des. Era sufocant să te viziteze mama de trei sau patru ori pe săptămână, iar ceilalţi băieţi se delectau luându-l peste picior. S-a-nfuriat.

M-a alungat din KP, ridicându-se în picioare şi chemând valetul.

– Doctor Standing ar dori să fie condus afară din palat, i-a spus.

Asta a fost răutăcios. Să mă numească doctor Standing şi să se poarte ca şi cum nu intram şi ieşeam de fiecare dată singur de-acolo, sau ca şi cum nu

mai aveam s-o fac din acel moment.

Două ore mai târziu era la telefon şi suspina. Mi-a spus:

– Ai dreptate. Dar nu mă pot abţine. Bietul copil. Ce mamă imbecilă are.

Era disperată să nu-l sufoce, să nu-l împovăreze cu împărţirea devotamentului sau cu suferinţele ei. Dar şabloanele ei comportamentale – ştia bine asta – erau atât de compulsive, încât asta părea imposibil.

Inima mi-a sângerat. Doctor Patel e liberă să-mi secţioneze creierul după ce nu voi mai fi şi să-i examineze celulele la microscop. Dar, dacă va căuta această parte anume a istoriei mele personale, mă tem că va analiza organul greşit.

O mamă imbecilă. Nu prea cred. Ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă pentru ei, iar a-i părăsi, cred asta cu tărie, a fost cel mai mare act de altruism al ei.

A fost îndreptat în direcţia greşită? Rămâne încă de văzut, iar eu nu voi mai fi pe-aici să aflu. În ceea ce mă priveşte, eu nu pot pretinde că asta e ceea ce m-a forţat s-o ajut. Motivele ei nu erau şi ale mele. Eu m-am temut pentru sănătatea ei mintală. Eu am postulat că spectaculoasa ei neglijenţă crescândă va conduce la moartea ei timpurie şi spectaculoasă. Şi am vrut să-i fiu aproape. Nici chiar cel mai loial curtean nu reuşeşte să-şi lase complet deoparte interesele personale.

Nu am fost niciodată de acord cu ea că ar fi fost posibil să vină o vreme, în viitor, când ar fi putut să ia legătura cu ei. Ea are tot felul de scheme inaplicabile în acest scop. Cu siguranţă că aşa ceva nu se poate face fără a-şi periclita secretul, şi ar produce daune groaznice psihicului lor, reînvierea ei chiar mai mult decât moartea ei. Am încercat tot timpul să-i fac clar acest lucru. Am încredere că este o concluzie la care va ajunge şi ea cu timpul. În adâncul sufletului meu, eu bănuiesc că ea ştie deja asta, însă, pentru a-i părăsi, a fost necesar să se convingă pe ea însăşi că altfel vor sta lucrurile.

26 februarie 1998

Nu mai e mult. Zece zile. Cred că voi avea nevoie de un şofer. Pentru o parte din drum, apoi voi lua un taxi, sau două. Sunt un om precaut.

27 februarie 1998

De emoţie am orbit de ochiul stâng. Asta-i explicaţia pe care-mi place să mi-o dau. S-a-ntâmplat aşa, brusc, peste noapte. Mi se mai înceţoşa din când în când vederea, însă azi-dimineaţă am verificat, aşa cum m-am obişnuit, şi nu mai văd nimic. Acum nu mai am de ales, va trebui să iau un şofer de la Washington.

28 februarie 1998

Azi vine Patricia ceva mai târziu. Vine cu trenul şi aduce şi ceva de mâncare. Miel cu fasole grasă. Mi se face poftă numai gândindu-mă la aşa ceva.

Lydia, of, Lydia. Sper ca venirea mea să n-o tulbure. Nu sunt o imagine plăcută. Ochiul meu stâng, cel orb, se plimbă în orbită – mă face să par un pic nebun.

Ea a fost adesea considerată astfel. „Firma“ era întocmai de această părere, cu excepţia momentului când au acuzat-o că ar fi o mică uneltitoare manipulativă, care ştia exact ce făcea. Publicul era de altă părere. Ceea ce le părea nebunie socrilor ei era văzut drept curaj de către marea majoritate a publicului larg.

Oricum, era departe de a fi o relaţie simplă. Fotografiile cu ea tulburată vindeau ziarele. Aşa cum o făceau şi bârfa şi articolele desfrânate. Şi-atunci – „De ce mă urăşte toată lumea?“, obişnuia să mă întrebe.

Decizia de a pleca a fost cea mai altruistă acţiune a ei. Dar ea este o femeie complexă. Poate că a fost şi cea mai narcisistă acţiune a ei. Gata cu oscilaţiile în barometrul aprobării publicului. Numele ei a urcat acum pe firmament, importanţa ei a devenit incomensurabilă; dincolo de orice discuţie, este iubită.

1 martie 1998

Patricia s-a dus la culcare. Mâncarea şi-a găsit locul în congelator – apetitul meu s-a diminuat dincolo de aşteptări. M-am forţat să beau un

shake, dar stomacul meu nu prea-şi doreşte să-l păstreze, aşa încât cred c-o să-l dau afară.

Trebuie să termin jurnalul ăsta şi-apoi să-l trec prin tocătorul de hârtie. M-a ajutat să trec de zilele astea pe care chiar le-am numărat invers. Şi-a slujit scopul.

2 martie 1998

Mi-am luat rămas-bun de la sora mea, s-a-ntors la Londra în dimineaţa asta, şi-abia dac-a putut să se abţină să nu plângă. Şi eu la fel. E un om bun. Am discutat despre organizarea înmormântării. A fost destul de amabilă să nu mă întrebe de carte.

Mai sunt şase zile.

Trebuie să nu mai scriu asta. Tot mai multe amintiri. E de-ajuns să le păstrez în minte. Ce-o să se aleagă de Lydia? Mi-aş dori să pot răspunde la asta cu încredere, să prelucrez răspunsul şi să-l pun pe hârtie. Trecutul e destul de complicat ca să văd limpede. Un istoric ar trebui să ştie asta. Viitorul se poate doar bănui.

Un lucru ştiu însă: dacă e distrusă, e din cauza unui bărbat. Este inevitabil? Date fiind pasiunile ei necontrolate, încăpăţânarea ei, aruncările cu capul înainte în relaţii blestemate.

Nu pot răspunde cu certitudine, dar ştiu că o cunosc bine, poate mai bine decât oricare dintre rudele ei, iubiţii ei, prietenii ei. (Alţii au căzut în dizgraţiile ei, în timp ce eu am rezistat, graţie devotamentului meu perseverent.) Toate acele obsesii, acele căutări haotice şi maniacale de confort (în mâncare, în terapii, în dragoste), nu poartă ştampila de neşters a unei personalităţi defecte sau a unui caz psihiatric de persoană dezaxată. Le-am studiat ca reacţie la o viaţă trăită într-o permanentă stare de criză, dusă la un nivel insuportabil de cercetare minuţioasă, în stratosfera toxică şi inflamabilă a faimei.

Alţii or fi rezistat? Nu mă încălzeşte cu nimic. Nimeni nu a trecut prin asta la nivelul la care a trecut ea, cu constrângerile ei, în era multimedia non-stop. Nu pot găsi nici o comparaţie echitabilă.

Cred că-şi va clădi o viaţă, deoarece dorinţa ei este atât de puternică. Asta îmi doresc să cred.

3 martie 1998

Astăzi mă doare rău de tot capul, iar ochiului meu bun i se înceţoşează vederea din când în când. Nu sunt prea îngrijorat. A durat mult până ce nu am mai văzut deloc cu ochiul stâng. Totuşi, trebuie să mă odihnesc. Iar mâine, ultima fasciculă.

15 Foreign and Commonwealth Office
16 O reţea a celor mai navigabile râuri şi lacuri din comitatele engleze Norfolk şi Suffolk (n.tr.)

CAPITOLUL 16

3 iulie 1998

Dragă Lawrence,

Sper că ai să încuviinţezi. Domnul Walker a fost dispus să prelungească pentru încă şase luni contractul de închiriere (exact cum ai spus tu), dar eu a trebuit să plec. Mă sufocam în Gravelton. Sincer, nu mai puteam suporta nici un minut în plus să rămân acolo.

Sună ca şi cum aş fi fost nerecunoscătoare? Este ultimul fel în care aş dori să fiu faţă de tine. Ai spus că ar trebui să stau într-un loc liniştit, ca să-mi trag sufletul. Sunt sigură că aveai dreptate. Tu ai întotdeauna dreptate. În orice caz, tot în Carolina de Nord mă aflu încă şi am închiriat un apartament în Charlotte, într-o clădire mare aflată chiar în centrul oraşului. Şi am sentimentul că am trecut hopul. M-am gândit că ai vrea să afli. În toată această ultimă săptămână (mă aflu aici de trei săptămâni şi jumătate) nu am plâns nici măcar o dată. Nici măcar o singură dată. Nu am altcuiva cui să spun asta în afară de tine. Lui Lillian (este vecina mea de vizavi) i-aş putea spune, ia ghici, nici o lacrimă de luni până duminică. Are şaptezeci şi şase de ani şi trei ţestoase şi joacă mah-jong cu prietenele apropiate. În ziua în care m-am mutat – două valize, trei cutii –, a trecut pe la mine cu o orhidee în ghiveci şi cu o sticlă de vin spumos oribil, aşa de dulce, că mi-a dat dureri de dinţi. Cu toate astea, am băut-o până la ultimul strop, şezând pe balcon, în timp ce ea mi-a povestit despre cursul de limbă italiană pe care-l urmează. În noiembrie pleacă la Roma şi la Florenţa şi intenţionează să vorbească decent de fluent până atunci. Stăteam şi mă gândeam care sunt ţelurile mele. Să nu plâng o zi întreagă, asta am decis. Şi-acum am reuşit să nu plâng o săptămână încheiată. Tare mi-aş dori să fii aici să mă feliciţi.

Sunt atâtea lucruri despre care aş vrea să vorbesc cu tine. Am încercat de trei ori să te sun, în luna martie, dar desigur că ştiam că exista un singur motiv posibil. Tu nu m-ai dezamăgi niciodată. Am fost singură toată viaţa

mea şi-mi tot repet că asta nu e nici o noutate. Singură când a plecat mama, şi tata era cu capul în nori. Singură la palat, singură în căsnicia mea, mereu, mereu singură.

Nu, nu-ţi face griji în privinţa mea. Îmi ţin capul deasupra apei. Nu sunt o cauză pierdută. Nu ţi-ai irosit timpul. Asta-i tot ce voiam să-ţi spun.

Cu cea mai profundă afecţiune,

A ta Lydia

7 iulie 1998

Dragă Lawrece,

Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. I-am sunat şi pe băieţi. Mi-a răspuns de fiecare dată serviciul robotizat de preluare automată a apelurilor. Apoi am încercat să-mi imaginez ce-ai spune tu despre asta. Aşa m-am oprit s-o mai fac a doua oară. Aşa că, vezi, eşti încă aici pentru mine, încă te pot auzi când mă concentrez.

Lydia

10 iulie 1998

Dragă Lawrence,

Asta n-a fost tot ce voiam să-ţi spun. Mai voiam să-ţi mulţumesc, dar încă nu ştiu cum. Ştiu că nici o altă persoană de pe pământ nu ar fi făcut pentru mine ceea ce-ai făcut tu. Nimeni nu a înţeles vreodată. Mi-amintesc că am încercat să-ţi spun mulţumesc şi-mi amintesc ce prostesc a sunat. Am râs amândoi, nu-i aşa?

Te-am hulit uneori pentru că nu m-ai refuzat. Ai fi putut să-mi spui că era imposibil. De ce n-ai făcut-o? M-ai ajutat să pierd totul. Aşa fac oare prietenii adevăraţi? Of, Lawrence, ce inimă rea am.Te-am urât că m-ai ajutat. Dacă mi-ai fi întors spatele şi-ai fi plecat!

Nu, nu am avut chiar cele mai bune săptămâni ale mele, pote ţi-ai dat seama, deşi nu ţi-am amintit nimic. Cu toate astea, aceasta este o scrisoare de mulţumire. Şi nu doar pentru ducerea la bun sfârşit a „micului nostru

plan“. Ci pentru că mi-ai fost alături de-a lungul anilor. Pentru că m-ai văzut în cele mai sumbre ipostaze şi nu m-ai judecat.

Să fie oare mai bine mai târziu decât niciodată? N-aş fi putut să deschid gura când încă erai printre noi? Mă întreb dacă am fi putut fi fericiţi împreună. Tu te-ai întrebat vreodată? Ştiu că da.

Cu cele mai afectuoase amintiri,

Lydia

5 august 1998

Dragă Lawrence,

Am încercat de câteva ori să ţin un jurnal. Ai spus că mi-ar face bine. Dar prefer să vorbesc cu tine decât cu mine însămi.

Am necazuri cu Lillian. Nu-mi pasă. Să se ducă la naiba. Cine se crede? A-ncurcat-o cu mine. A deschis uşa chiar în momentul în care noul domn care mă vizitează pleca azi-dimineaţă. Încă-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. S-a uitat după el plecând, iar după ce s-a suit în lift mi-a zis: Lydia, chiar îmi fac griji pentru tine. Totalmente necuviincios, uite-aşa. I-am spus eu unde să-şi bage îngrijorarea, cotoroanţa bătrână. I-am spus: habar n-aveţi despre ce vorbiţi, şi am avut destui care s-au tot îngrijorat pentru mine să-mi ajungă pentru câteva vieţi, mersi frumos. Aş aprecia dacă m-aţi lăsa în pace.

Pur şi simplu detest oamenii care-mi spun ce am voie şi ce n-am voie să fac. Nu am permis niciodată să fiu tratată ca un nimic, este? Dumnezeu ştie că au încercat cu toţii din răsputeri s-o facă. Dacă ei nu m-au răpus, doar n-o s-o poată face o baborniţă în salopetă şi mocasini. Când o să mai bată la uşa mea n-am să-i mai deschid.

Ar fi trebuit să-şi vadă de treaba ei. Uneori am nevoie şi eu de un pic de companie. Mă-nţelegi, nu-i aşa? Nu pot înlocui asta cu o babă şi trei ţestoase. Sunt încă o femeie tânără şi doar nu m-am călugărit. Ce rost a mai avut să mă mut la oraş dacă nu mi-e permis să mă distrez şi eu puţin? Ne-aş dezamăgi pe amândoi, Lawrence, dacă nu aş încerca să mă bucur din plin de viaţă. Nu mai accept prelegeri din partea nimănui.

Mă duc acum să mă pregătesc pentru noaptea în oraş.

A ta mereu plină de speranţă,
Lydia

25 august 1998

Dragă Lawrence,

Ţi-am scris deja trei scrisori, iar tu mi-ai răspuns, în felul tău, la fiecare dintre ele. Nu-i ciudat? Ultima oară ai fost un pic dezaprobator, ceea ce m-a surprins. Nu te caracteri-zează. Dacă vei continua să fii aşa, să ştii că nu-ţi mai povestesc nimic.

Am să trăiesc aşa cum îmi place. Dacă n-am s-o fac, atunci ce rost a mai avut totul? Spune-mi! Pariez că n-ai nici un răspuns, aşa-i?

Mi-am făcut o prietenă nouă, Alicia. Lucrează la salonul de frumuseţe şi bronzare Skin Deep, şi-o să-mi obţină şi mie o slujbă acolo. Nu râde. Ştii bine că m-am machiat singură cu multe ocazii. Şi tu mi-ai spus că mi-ar prinde bine să muncesc. Alicia spune că aş putea să urmez nişte cursuri ca să învăţ să fac tratamente cosmetice, să pensez, să epilez cu ceară, şi durează doar câteva săptămâni. O să fiu plătită ca să smulg oamenilor părul de pe organele genitale. Ce-i rău în asta?

Am ieşit mult cu Alicia. Nu beau peste măsură, dacă la asta te gândeşti. Ea bea mai mult decât mine. Înainte, nu puteam ieşi niciodată să beau şi eu un pahar, două, deoarece nu ar fi dat bine. Acum, recuperez. M-ajută. Lawrence, nu devin o alcoolică. Sunt atentă să nu beau în cursul zilei. Alicia amestecă băuturile, eu mă rezum la vin şi votcă. Dacă mi-ar scapa de sub control ţi-aş spune. Nu ţi-am ascuns niciodată nimic.

Simt că mă priveşti, Lawrence. De ce eşti aşa de sever? Vreau să zâmbeşti ceva mai des, te rog. Am să izbândesc în asta. Nu e uşor, să ştii.

Lydia

19 septembrie 1998

Dragă Lawrence,

Ai cea mai vagă idee prin ce trec? Ai crezut c-am să pot supravieţui? Ai luat asta în considerare când făceai planurile tale aşa de minuţioase?

Ai vrut doar să mă ai pentru tine?
Lydia

20 septembrie 1998

Dragă Lawrence,

Îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa. Mi-e ruşine. Fiecare zi este o asemenea luptă, dar la ce m-am aşteptat oare? Am vrut să-ţi scriu despre viaţa mea şi să-ţi spun cât de mult s-a îmbunătăţit de când te-am văzut ultima oară, în noiembrie. Am avut atunci sentimentul că va fi ultima oară când aveam să fim împreună şi că ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun aşa cum s-ar fi cuvenit. Totuşi, te-am aşteptat în martie, am tot sperat. Am stat la căpătâiul atâtor oameni şi nu am putut să stau şi la al tău. Îmi pare rău că nu am fost acolo. Ştii că, dacă ar fi existat vreo posibilitate...

Cu dragoste şi recunoştinţă,
Lydia

21 septembrie 1998

Dragă Lawrence,

Am vrut să-ţi pot spune că nu mai sunt depresivă. Am vrut să-ţi spun că s-a meritat totul. Măcar pentru că există lumină la capătul tunelului, sau că aşa cred eu uneori, că există.

Trebuie să fiu recunoscătoare pentru progresele pe care le-am făcut şi să nu-mi mai bat capul cu progresele pe care le voi mai face. Asta spunea mereu terapeutul meu. Acum tu eşti unicul meu terapeut. Ascult de ce spui tu, dacă-ţi vine-a crede. Poate mai mult decât am făcut-o când trăiai.

Am început să nu mai beau aşa de mult. Şi-ncep cursurile la Skin Deep de mâine. O să fii mândru de mine, în final.

Azi mă bag în pat devreme.

Cu dragoste,
Lydia

22 septembrie 1998

Dragă Lawrence,

A fost prima mea zi de lucru plătită de când aveam nouăsprezece ani. De fapt, nu e în întregime adevărat. Prima lună nu voi fi plătită, cât timp încă învăţ cum să sterilizez pensetele şi să încălzesc ceara, dar am dreptul la tratamente cosmetice şi manichiură gratuite şi la două masaje gratis.

Eu şi Alicia am luat masa de prânz la cantină, şi ea mi-a împărtăşit toate bârfele despre celelalte fete. Are un tatuaj pe gleznă şi simţul umorului şi tocuri obraznice de doisprezece centimetri. A crescut într-o parcare de rulote, dar eu nu am avut niciodată vreo problemă în a mă integra printre oamenii de rând. De asemenea, mama ei este alcoolică, aşa că avem ceva în comun, nu-i aşa? Nu că mama mea ar recunoaşte asta vreodată.

Nu avem o uniformă în adevăratul sens al cuvântului, dar trebuie să purtăm pantaloni negri şi cămăşi negre şi peste asta o tunică neagră cu Skin Deep brodat cu alb. În plus, un ecuson cu numele nostru, dar eu îl primesc pe al meu abia la sfârşitul lunii. Ce părere ai? Îţi vine să crezi că mi-am găsit o slujbă?

Pupici,

Lydia

25 septembrie 1998

Dragă Lawrence,

Este foarte posibil să-mi fi găsit punctul meu forte absolut. Cine ştie, în câţiva ani poate o să machiez vedete. Poate chiar pe unii dintre prietenii mei! Nu-i aşa c-ar fi culmea? Astăzi, Alicia făcea un machiaj pentru nuntă şi era o porcărie absolută, aşa că, am intervenit. Cu tactul şi cu diplomaţia care mă caracterizează, desigur. Mireasa mi-a fost de-a dreptul foarte recunoscătoare. Am făcut şi primul meu tratament cosmetic, sub supraveghere, dar a fost extrem de simplu. Realitatea este că, având parte de atâtea în trecut, eu ştiam mai multe decât aşa-zisa supraveghetoare, Alicia.

Noapte bună, dragul meu salvator,

A ta Lydia

28 septembrie 1998

Dragă Lawrence,

Ai spus că va deveni mai uşor, şi, încet-încet, a devenit.

La început eram aşa de speriată de toate şi de toţi, practic tresăream de spaimă când cineva mi se adresa. Iar tu, tu vulpe bătrână şi înţeleaptă, mi-ai spus că n-o să fie nici pe jumătate aşa de dificil pe cât credeam eu. Mă refer la partea cu vorbitul cu oamenii. Nu mă torturează nimeni cu întrebări. Am început să-i spun Aliciei cum mă făcea pe mine soţul meu mereu să mă simt ca o nătângă, şi m-am gândit pe urmă că o să-nceapă să-mi pună tot felul de întrebări capcană. Aveam răspunsurile deja pregătite în mintea mea. Ea n-a spus decât: mda, fostul meu soţ obişnuia să-mi zică Dumbo. După care a rostit nişte expresii indecente. Eram la un pahar de ceva în barul nostru preferat şi ea pusese ochii pe cineva. A fost un pic cam deranjant, sincer, deoarece eu chiar aveam chef de o discuţie intimă, iar ea abia dacă m-asculta. Nu aş spune că e o târfă, dar uneori e foarte aproape. Ar fi drăguţ să găsesc pe cineva care să fie un pic mai pe lungimea mea de undă.

Imaginează-ţi, Lawrence, dacă ar şti. Ar schimba placa, nu crezi?

Pupici de la esteticiana ta semicalificată,

Lydia

2 octombrie 1998

Dragă Lawrence,

Vorbisem o grămadă despre toate „etapele“ prin care urma să trec. Am încercat să nu uit, dar nu mi-a reuşit totdeauna. Disperarea este precum un atu la jocul de cărţi. Anulează orice altceva. Acum fac cu mult mai mult. În Brazilia am dus o viaţă de leneş. Două luni şi jumătate în care am zăcut pe canapea, iar în primele două săptămâni, înainte să te întorci tu de la înmormântare, nici măcar nu am avut televizor! Mă depăşea cumva să mă duc să-mi cumpăr unul. Eram obişnuită să facă mereu alţii totul pentru mine. Mi-amintesc că ai lăsat frigiderul şi dulapul pline, iar eu am stat în casă şi am mâncat supe conservate şi calupuri de brânză.

Îmi spuseseşi că, atunci când oamenii sunt torturaţi (cum de le ştii tu mereu pe toate?), trec peste asta împărţind timpul în felii. Aşa că trag aer în piept şi trec de următoarele treizeci de secunde. Dacă au reuşit, pot trece şi peste următoarele treizeci de secunde. Ideea era că eu ar fi trebuit să împart primul an în luni, săptămâni şi zile. Să trec de „etape“ rând pe rând. Dar au fost zile în care treizeci de secunde păreau aproape în regulă.

Am crezut că nu încercai decât să scapi de mine. Ar fi trebuit să ştiu că tu nu umbli niciodată cu iordane.

Cu respect,

Lydia

3 octombrie 1998

Dragă Lawrence,

Mintea ne joacă feste. Noaptea trecută mi-am amintit de acele prime săptămâni în Brazilia ca fiind total nefericite. În mare parte au fost. Dar au existat momente când pluteam. Porneam radioul şi dansam prin casă, pentru că realizasem ceva aşa de imens. Noi realizasem ceva aşa de imens. Mă simţeam absolut invincibilă. Dacă puteam face aşa ceva, eram capabilă de orice. Eram liberă. Pentru prima oară în toată viaţa mea eram liberă.

Apoi ai venit tu, cu geanta ta plină de extrase din presă, şi-acela a fost cel mai cumplit şi mai minunat lucru. O inimă nu poate practic exploda, aşa-i? Eu am crezut că a mea va exploda. Dar nu există limite când vine vorba de cât poate duce omul.

După ce ai plecat, cred că am luat-o la vale. Aproape că nu mă mai dădeam jos din pat şi nu-mi amintesc să fi mân-cat ceva.

În cele din urmă, am început să-mi stabilesc mici jaloane, cum ar fi să mă dau jos din pat la o anumită oră, sau să-mi fac duş şi să mă îmbrac înainte de micul dejun. A lua micul dejun a fost un alt jalon. Să merg la magazine înainte de prânz. Să-mi aloc un anumit timp privitului la televizor. Cred că prima porţie a fost de cinci ore. Să fac un pic de menaj. Jumătate de oră de exerciţiu cu casetele mele pentru dicţie. Să petrec o oră în grădină, ca să-mi accentuez bronzul. Ştiu că nu pare mult, dar crede-mă, era atât cât puteam face pe-atunci. Dacă ai crezut că m-ai găsit într-o stare

proastă în noiembrie, când ai revenit (ştiu, ţi-am văzut expresia feţei), ar fi trebuit să mă fi văzut înainte, când abia dacă mai funcţionam.

Şi-acum muncesc. Chiar mă duc la muncă! Încă vreo două săptămâni şi o să primesc chiar şi salariu.

Cu dragoste

de la Lydia

4 octombrie 1998

Dragă Lawrence,

Tocmai am citit ultimele scrisori şi pot, într-adevăr, să văd ce progrese am făcut. Uneori făceam un pas înainte, doi înapoi. Cred că mi-ai spus să mă aştept la asta. Tu chiar te gândeşti la toate, aşa-i?

Când m-ai lăsat în Gravelton, sistemul meu a suferit un nou şoc. Odată ajunsă în State, ar fi trebuit să-mi încep viaţa. Tu m-ai împins, delicat, ca de obicei, în direcţia corectă. Du-te şi vorbeşte cu vecinii. Caută-ţi o slujbă în ziarele locale. Reîncepe, cât de cât, să faci sport. Mă tem că nu am făcut nimic din toate astea.

Ce-am făcut? Am cumpărat un vraf de romane (ştii tu, genul meu dintotdeauna) şi am citit, şi-am citit. Treceam pe lângă porţile şcolii, dimineaţa şi după-amiaza, doar ca să aud zarva copiilor. Seara, mă uitam la televizor sau mă holbam în oglindă, încercând să văd dacă puteam fi recunoscută din vreun unghi, în orice fel de lumină, cu părul pieptănat într-un fel anume.

Unul sau doi cetăţeni au venit şi s-au prezentat. Când am auzit zgomotul porţii grădinii, m-am panicat. Ca şi cum aş fi fost pe punctul de a fi scoasă din ascunzătoare. Am stat un pic la taclale, după care ei au plecat, iar eu nu m-am simţit uşurată, m-am simţit... searbădă.

Am fost invitată la o petrecere de Crăciun şi toată lumea a fost deosebit de politicoasă şi de prietenoasă, dar nu stăteau neapărat la coadă ca să-mi vorbească. Prima mea petrecere din noua mea viaţă, şi eu nici măcar nu sunt frumoasa balului!

Am devenit chiar foarte prietenă cu câteva femei. Uneori mă invitau pe la ele la cină, cu soţii şi copiii lor. Cred că le era milă de mine.

La băcănia din localitate era un anunţ pentru un post de asistent de vânzări. M-am gândit că poate aş fi putut face eu asta. Nu poate fi greu să înveţi să lucrezi cu registre de casă. Am hotărât să mă duc a doua zi şi să mă informez despre slujbă, dar, când am ajuns acolo, nu am avut destul curaj. Am făcut stânga-mprejur şi m-am dus acasă.

Aveam, totuşi, o bănuială că, dacă mă mutam la oraş, aveau, pur şi simplu, să se ivească oportunităţi. Am avut dreptate, nu-i aşa? A apărut Alicia. A apărut Skin Deep. Ar trebui să mă vezi la salon. Clientele Aliciei au început să întrebe de mine!

Ar fi bine să-mi fac somnul de frumuseţe.

A ta Lydia

5 octombrie 1998

Dragă Lawrence,

Fac progrese, nu-i aşa? Tu m-ai învăţat o mulţime de lucruri despre cum să fac faţă situaţiilor. O mulţime de lucruri prac-tice. Uneori mă irita, pentru că eu credeam că le ştiu pe toate.

Toate socotelile casei – mă descurc foarte bine acum. Sincer, chiar mă descurc. Scriu totul, cum m-ai învăţat tu. Dar mai sunt multe de-nvăţat. Tu mi-ai spus despre bugetul pentru facturile lunare. Eu am crezut că te refereai la alimente şi la factura de telefon. Presupun că la asta te-ai referit, dar am fost destul de surprinsă când prima factură a fost cea de electricitate. Habar n-am ce mi-oi fi imaginat eu înainte – că electricitatea venea aşa, împreună cu casa? Că era gratis? Intri într-o încăpere şi aprinzi lumina în KP şi nu-ţi spune nimeni niciodată cât costă. Acum, când ies dintr-o încăpere, sting lumina. Vezi, o Lydia cu totul şi cu totul nouă!

Cetăţeanul tău semicalificat,

Lydia

15 octombrie 1998

Dragă Lawrence,

Am nevoie de dezaprobarea ta aşa cum am nevoie de o iritaţie pe faţă. Ia-ţi ridicarea ta prostească din sprâncene şi bagă-ţi-le-n fund. Hai, dă-te la o parte, şterge-o. Nu ascult.

Şi nu-mi spune mie să mă calmez.

Lydia

16 noiembrie 1998

Dragă Lawrence,

Nu, nu m-am îmbufnat. Doar că n-am avut chef să-ţi scriu. Indiferent de situaţie, este o prostie. Când îţi scriu, scriu unei persoane decedate. Când nu îţi scriu, tot nu pleci.

M-am mutat. Am pierdut chiria pe două luni în felul ăsta. Nu-mi pasă. N-am mai vrut să stau în Charlotte. Da, m-am certat cu Alicia, dacă tot întrebi. Nu c-ar fi treaba ta. O iau de la început. Îmi iau angajamentul. Ai să vezi. De data asta o să fie altfel. Nu mă mai las trasă la fund.

Polticoasă şi prietenoasă, dar un pic distantă. Aşa voi fi de-acum încolo. Mă bucur că eşti de acord. Mulţumesc.

Dragostea mea, ca-ntotdeauna,

Lydia

18 noiembrie 1998

Dragă Lawrence,

Ghici ce-am făcut azi. M-am dus la casa în care şi-a petrecut Mark Twain copilăria. E cam la o oră distanţă de unde locuiesc acum, şi a devenit muzeu. N-am citit nici una dintre cărţile lui. Pariez că tu le-ai citit pe toate, pentru că tu ai citit totul. Acele cărţi pe care mi le-ai dat s-au pierdut la o mutare. Compania de mutare a pierdut o cutie. I-am făcut cu ou şi cu oţet, se-nţelege, dar asta nu a adus cutia înapoi.

După-amiază am fost într-o croazieră cu barca pe Mississippi. Ce frumos. Cred c-o să-mi placă aici. Era timpul pentru o schimbare radicală, şi nu mi-a păsat deloc unde aveam să ajung, dar am un sentiment plăcut legat de noul meu cămin. Am luat o decizie bună, nu-i aşa?

A ta Lydia

20 noiembrie 1998

Dragă Lawrence,

Casa pe care o închiriez are un singur etaj, două dormitoare şi e în stilul pe care ei îl numesc „ranch“, adică un fel de fermă. Nu e chiar cea mai drăguţă casă pe care-ai văzut-o vreodată, dar e curată şi cochetă şi plăcută.

Vecinii sunt liniştiţi şi respectuoşi, şi poţi să-ţi potriveşti ceasul după autobuzul galben al şcolii şi după camioneta poştaşului. Sună plicticos? Cred că pot, fără discuţie, să fiu prietenă cu Maggie şi cu Liza Beth (nu Elizabeth, mulţumesc). Alături locuieşte o familie de mormoni, familia Peterson, care au trecut pe la mine la o săptămână după ce m-am mutat aici, gătiţi în hainele lor de duminică. Dacă domnul Peterson are o a doua sau o a treia soţie (câte sunt permise?), ei bine, nu le-a adus cu el. Doar o soţie şi cinci copii. Mi-a spus că, dacă am ceva de reparat prin casă, va fi bucuros să mă ajute. Drăguţ din partea lui, nu?

Am făcut ceva lucruri imposibile la vremea mea, nu-i aşa, Lawrence? Ştiu că ţi-am spus deja asta – după prima mea întâlnire, le-am spus prietenilor mei că mă voi mărita cu Prinţul de Wales. Ei bine, n-am făcut doar să mă laud. Apoi am făcut din nou imposibilul şi am divorţat de el. Iar acum – să trăiesc o viaţă obişnuită. Fără să fiu complet nefericită. Asta vreau. Crezi că nu aş fi în stare să realizez un astfel de lucru? Uneori pare încă un vis greu de realizat.

În toate clipele mele de tristeţe, când îmi vine să ţip şi să urlu, mă descopăr întorcându-mă la tine. Când am ieşit să-not în noaptea aceea, acum un an, două luni şi zece zile, poate că nu am fost tocmai în toate minţile. Nu am comis doar o nebunie, ci un fel de atrocitate. Cum pot trăi cu asta? Reasigurându-mă că tu, Lawrence cel întreg la minte, sensibil, grijuliu, raţional, nu mi-ai spus că nu se putea face ce-am făcut. Că nu trebuia să fac ce-am făcut. Am mai multă încredere în judecata ta decât în a mea.

Poate că ar fi timpul să mă opresc din a-ţi mai scrie aceste scrisori. Chiar ar trebui să-ncep să stau pe propriile mele picioare acum, nu-i aşa?

Cu toată afecţiunea,

A ta Lydia

25 noiembrie 1998

Dragă Lawrence,

Ai crezut că nu voi mai fi niciodată capabilă să-mi revăd băieţii. Te simţi bine când ai dreptate? Te simţi bine? Cât de mult te umfli în pene acum?

N-am să pot niciodată să-i aduc la mine. Ideea este monstruoasă. Ai ştiut asta. Ar fi trebuit să mă faci să văd asta. M-am bazat pe tine, iar tu m-ai dezamăgit. De ce nu m-ai făcut să văd?

Lydia

27 noiembrie 1998

Dragă Lawrence,

Mai e mai puţin de o lună până la Crăciun. Magazinele (prăvăliile, cum le zic acum) sunt pline de decoraţiuni şi de lumini feerice. Al doilea Crăciun al meu. Mă-ntreb dacă şi anul ăsta o să fiu tot singură. Ar trebui să fiu deja obişnuită cu asta. Oricum, ăia nu mă lăsau să-mi iau băieţii, nu?

Am fost un pic cam tăioasă cu tine în ultima mea scrisoare. Acesta este doar vârful aisbergului. Nu e nici măcar o zi sau o oră în care să nu mă lupt să-mi înăbuş sentimentele. Da, de fiecare dată e vorba despre băieţii mei, dar nu pot scrie despre ei.

Poate va veni o vreme când or să aibă şi ei copiii lor (mă tot gândesc la asta), când vor reuşi să-nţeleagă. Trebuie să cred asta. Vor veni la mine, şi eu le voi explica. Mă vor ierta, nu-i aşa?

Ştiu că nu se va întâmpla curând. Le-am făcut rău o dată şi nu pot risca să le mai fac rău încă o dată. Trebuie să fiu foarte, foarte sigură. Trebuie să aştept.

Mă bucur că încă mai pot vorbi cu tine. Tu eşti persoana care nu m-a abandonat niciodată. Uneori am avut sentimentul că băieţii m-au

abandonat. Ştiu că n-au făcut-o. Dar m-au năpădit astfel de sentimente. Te-am şocat? Nu, tu ştiai deja.

A ta, cu toată admitaţia,

Lydia

3 decembrie 1998

Dragă Lawrence,

Am petrecut toată săptămâna trecută într-o stare de agitaţie. M-am convins cumva că Maggie ştia. Îmi beam cafeaua într-o dimineaţă cu ea, cu Liza Beth şi cu Elsa Peterson, şi Elsa a spus: „De când ziceai că locuieşti în SUA, Lydia?“, iar Maggie a spus: „Lydia este foare misterioasă când vine vorba despre trecutul ei“. Mi-a făcut cu ochiul. Am îngheţat complet. Vreau să zic că asta este prima oară când cineva spune aşa ceva. Şi făcutul cu ochiul! De ce să faci aşa cu ochiul dacă nu ştii ceva?

Am minimizat importanţa incidentului. Dar m-am tot gândit la alte mici comentarii pe care le-a mai făcut. Ca de exemplu, odată a spus că sunt foarte mămoasă, că mă port natural cu copiii ei, şi a tot întrebat despre cât timp am petrecut în preajma copiilor. Practic, aproape că-mi făcusem bagajele. Cinci nopţi la rând nu am pus geană pe geană. Joe Peterson a trecut pe-aici să repare robinetul de la bucătărie, care pica (a fost un vecin şi un prieten bun), şi a spus: „Lydia, arăţi istovită“. Am plâns, şi-am plâns. M-a ajutat să mă aşez la masa din bucătărie şi am avut un fel de discuţie deschisă. Aveam o nevoie disperată de aşa ceva. Nu-ţi poţi imagina ce greu e să nu ai nici măcar un singur prieten în toată lumea asta.

Crezi că n-ar fi putut fi o discuţie prea deschisă, deoarece sunt atâtea pe care trebuie să le tăinuiesc. Ei bine, de data asta, Lawrence, te înşeli amarnic. Am avut o mulţime despre care să discut. Cum ar fi despre cât de greu este să fii o femeie care locuieşte singură, cum abia dacă ştiu pe cineva din cartier, cum căsnicia mea n-a avut niciodată vreo şansă, cum nu ştiu ce să fac cu viaţa mea, acum că-mi aparţine în întregime şi pot face ce vreau cu ea. Este aşa de simplu să vorbeşti cu Joe, foarte răbdător, foarte amabil. Când am terminat de vorbit, mă calmasem deja. Maggie a trecut pe la mine dimineaţa următoare ca să întrebe dacă vreau să dau o mână de

ajutor la costumele pentru piesa de teatru de Crăciun de la şcoală. Bineînţeles că habar n-are nimic. Am să cos câte ceva. N-am mai făcut asta de-atâta timp.

Nu e uimitor că, deşi acum sunt un nimeni, oamenii consideră că merit să mă cunoască?

Cred că, în cele din urmă, băieţii mei ar putea fi mândri de mine. Ce părere ai? Poate că veţi fi toţi trei mândri de mine.

Cu toată dragostea mea,

Lydia

6 decembrie 1998

Dragă Lawrence,

M-am pus pe treabă de îndată cu costumele. Trei ţinute pentru trei magi din trei cearşafuri vechi. N-a fost chiat haute couture, dar am făcut treabă bună. Maggie o să treacă pe la mine mai târziu cu următoarea tranşă, pastorii. Ştiu că ar fi un salt foare mare, dar poate, în cele din urmă, voi face ceva profesional. Să creez rochii, să lucrez în modă. Tu ai spus că am o experienţă vastă, de care m-aş putea folosi. Tu eşti cel de-al patrulea mag.

Joe a apărut la uşa mea noaptea trecută şi am avut din nou o discuţie minunată. S-a oferit să-mi cureţe curtea, e cam părăginită. Am spus c-o să-l plătesc, dar nici n-a vrut să audă. Oamenii pot fi atât de amabili atunci când te aştepţi mai puţin.

Am simţit tot timpul prezenţa bunicii mele, chiar şi după ce a părăsit acest pământ. Oamenii şi-au râs de mine când am folosit un medium pentru a o contacta. Tu nu ai făcut-o niciodată, dar acum cred şi eu că a fost un pic cam stupid. Cu tine pot vorbi fără intermediul nimănui.

A ta Lydia

12 decembrie 1998

Dragă Lawrence,

Se pare că tot singură am să fiu de Crăciun. Nu vorbeşte nimeni cu mine. Nici Maggie, nici Liza Beth, desigur că nici Elsa Peterson. Mi-a venit să

mă duc la ea şi să-i zic, uite ce-i, Elsa, nu-ţi vreau bărbatul, îl poţi avea. De ce a trebuit să-i spună? Când l-am întrebat, mi-a răspuns: „Lydia, mi-ar fi încărcat conştiinţa“. Aşa că, acum că i-a spus, totul este în regulă pentru toată lumea, mai puţin pentru mine.

Trebuie să plec din locul ăsta. Nu te-aştepta să rămân aici după toate astea. Oare chiar am făcut ceva aşa de rău? Eu sunt cea care greşeşte de fiecare dată? De ce mă acuzi pe mine şi nu pe el? Sunt eu singura persoană din toată lumea asta care nu merită niciodată să fie fericită?

Lydia

30 ianuarie 1999

Dragă Lawrence,

Nici nu sunt sigură că-ţi pasă unde sunt sau ce fac, aşa că nu m-am mai sinchisit să-ţi scriu. Pentru informarea ta, m-am mutat iar, dar aici nu e foarte diferit. A fost viaţa mea cu adevărat mai rea decât acum înainte să plec de pe vas? Spune-mi. În ce fel s-a îmbunătăţit ea?

Nu ştiu, poate că e mai bună pentru că nu-mi mai pasă. Dacă reuşeşti să nu-ţi mai pese, atunci nu mai poţi fi rănit. Dimineaţa aştept ca ziua să se sfârşească. După care, aştept să se sfârşească noaptea. Se sfârşesc mereu. Ziua următoare şi noaptea următoare vin de fiecare dată. Poţi conta pe asta.

Abia dacă te mai aud, Lawrence. Vorbeşte, dacă ai ceva de zis.

Sunt tot Lydia ta.

25 februarie 1999

Dragă Lawrence,

Nu pot pune pe hârtie un ţipăt, aşa-i? Nu pot pune pe hârtie nesfârşitele ore goale. Scrie. Scrie, îmi tot spui. Dar ce? Iată-mă. Exist. Fac semnele astea pe foaie. Trebuie că exist. Nu sunt mai vie decât tine.

Vorbeşte-mi.

Lydia

14 martie 1999

Dragă Lawrence,

Dacă aş putea reduce sesiunile de vomitat la una sau două pe zi, nu ar fi chiar aşa de groaznic. Ştii, cel mai rău a fost când vomitam de şase sau de şapte ori într-o zi. Nu mai sunt nici de departe aşa de rău ca atunci. Nu e ca şi cum aş face rău cuiva.

Eşti chiar foarte vag. Nu m-ai părăsit, nu?

Cu dragoste ca-ntotdeauna,

Lydia

27 martie 1999

Dragă Lawrence,

În fiecare zi a lunii trecute am tot vrut să-ţi scriu o scrisoare adevărată, lungă, şi să-ţi spun totul. Mi se-nvârt prin cap o mulţime de gânduri. Dar, când mă aşez să scriu, dispar. Mi-e mintea goală din nou. Mă duc şi mănânc. Ştii ce fac după aceea. E din ce în ce mai rău. Ce să fac, Lawrence? Vreau să mă opresc.

Cu dragoste,

Lydia

11 aprilie 1999

Dragă Lawrence,

Mi-am părăsit viaţa. Mi-am părăsit copiii. Am părăsit totul. Şi te-am părărsit pe tine. Te-am lăsat să mori acolo, fără mine. Cum de-am putut să fac aşa ceva? Nu m-am putut gândi decât la o singură persoană. Aşa că am abandonat totul, dar am luat acea persoană cu mine. Am crezut c-o abandonez şi pe ea.

Cu toată dragostea mea inutilă, dar eternă,

Lydia

14 iunie 1999

Dragă Lawrence,

Ştii că m-am mai mutat o dată. Un alt nou început. Am crezut că o să fii sceptic, dar se pare că ai fost de acord. Asta contează, să ştii. Simt din nou că veghezi asupra mea. De fiecare dată când mă plimb te simt aproape. Aşa că mă plimb şi mă tot plimb.

Ai fost cu mine când m-am programat la terapie craniosacrală, la câteva zile după ce m-am mutat. „Doamnă," ai spus, „dacă-mi permiteţi să îndrăznesc să fac o observaţie – aţi încercat deja toate aceste terapii." Ţi-am spus să taci, desigur. Şi să nu-mi mai spus „doamnă". Dar nu m-am dus. Am anulat programarea şi-am făcut în schimb o plimbare. Trebuie să spun că ai avut dreptate. Este surprinzător de dificil să fii supărat pe cineva, chiar şi pe tine însuţi, când eşti înconjurat de copaci, copaci şi iar copaci. Am urât întotdeauna viaţa la ţară. Amanta soţului meu era amantă în casa noastră de la ţară. Casa „lor" de la ţară, ar trebui să spun. Balmoral era cumplit de oribil, după cum ştii. Nesfârşite încâlceli şi vânători de animale. Nu puteam suporta asta.

Acum sunt doar eu şi copacii, şi pot să mă plimb fără să mă întreb unde sunt fotografii şi unde or să apară fotografiile. La sfârşitul zilei am picioarele amorţite. Mi s-au dezvoltat muşchii gambelor. Înotul ajută să mi-i destind. M-am jucat cu gândul de a intra într-un club de sănătate, dar era foarte scump, şi nu mă ating de banii pe care mi-ai spus să-i pun deoparte pentru când va veni momentul să-mi cumpăr casa mea. Ştrandul municipal este aglomerat doar la sfârşit de săptămână.

Trebuie să mă gândesc să-mi iau o slujbă. Banii pentru facturi, pentru mâncare şi pentru chirie n-or să ajungă la infinit. Mulţumesc că mi-ai adus aminte.

A ta devotată Lydia.

23 iunie 1999

Dragă Lawrence

Nu ştiu cât va dura calmul ăsta. Încă nu am încredere în el. Dar voi continua să fac ceea ce fac. Dacă n-am să am alt beneficiu, măcar voi fi foarte în formă. Mă descopăr aşteptând să văd ce-mi aduce ziua: plimbare,

înot, plimbare, asta-i tot. Nu mai trebuie să trag de mine ca să mă dau jos din pat.

Cu speranţă,

Lydia

2 iulie 1999

Dragă Lawrence,

Am cugetat bine, iar şi iar, în timpul plimbărilor mele. Am schimbat totul, aşa că am crezut că va fi totul altfel. Şi n-a fost nimic altfel. Nu chiar. Nu destul de altfel, în orice caz. Înainte, aveam mereu pe cine să dau vina. Acum am rămas fără vinovaţi.

Uneori nu gândesc deloc când mă plimb. Mă uit la culorile frunzelor. Mă uit cum luceşte muşchiul pe câte o piatră. Sau mă descopăr îngenunchind ca să studiez micile creaturi ale solului pădurii. Azi am studiat două rădaşte uriaşe, îmbârligându-şi mandibulele lor puternice ca nişte coarne de cerb. După-amiază am înotat. În seara asta mi-a fost o foame de lup. E bine să mănânci când îţi este foame. Uitasem asta. În ultima lună am avut doar patru episoade. Nu e perfect, dar e mult mai bine.

Îţi mulţumesc că mă suporţi.

A ta Lydia

6 august 1999

Dragă Lawrence,

Nu poţi fugi de tine însuţi, dar poţi învăţa cum să trăieşti cu tine însuţi. Poţi încerca, în orice caz. Dacă se poate să te înveţe altcineva asta, ei bine, eu nu am găsit acea persoană. Şi Dumnezeu ştie că am căutat, nu glumă.

Am recitit toate scrisorile mele. Sunt încă foarte pretenţioasă, aşa-i? Gata, îţi promit. Le-am păstrat pe toate într-o cutie şi am să mă ţin cu dinţii de ele. Poate la un moment dat, în viitor, o să mă uit din nou prin ele.

A ta sinceră, Lydia

30 august 1999

Dragă Lawrence,

Am să încetez acum să mai scriu aceste scrisori. Pot alege ce să scriu într-o scrisoare şi ce nu. Ca şi cum tu ai putea vedea doar ceea ce vreau eu să vezi. O scrisoare nu-ţi oferă decât o părticică infimă dintr-o persoană. Eu aş vrea să-ţi ofer mai mult decât atât, viaţa mea toată ca o scrisoare adresată ţie.

Vor fi zile în care n-am să te fac mândru. Sper că vor fi puţine şi rare.

Am ştiut mereu când nu m-am ridicat la înălţimea standardelor tale, Lawrence, chiar şi atunci când te-ai prefăcut că ai fost de acord. Ai făcut asta prea des. Ai fost prea bun.

Văd acea ridicare discretă a sprâncenelor tale. Ştiu ce gândeşti. Mâine o să-mi scrie iar ca să mă dojenească pentru ceva. Este în regulă, Lawrence. Poate că nu am să mă pot schimba. S-ar putea să reuşesc, totuşi, dacă îmi voi pune inima la contribuţie. Aproape că era să zic dacă îmi voi pune mintea la contribuţie. Aş conta mai degrabă pe inimă, cu toate că a fost uneori năbădăioasă.

Te văd, Lawrence. Ştiu că mă vezi şi tu.

A ta pentru eternitate iubitoare

Lydia

CAPITOLUL 17

Când s-a făcut iar miercuri, lydia a ajutat-o pe amber să schimbe aranjamentul din vitrină. Au dat jos cele patru manechine, le-au dezbrăcat şi le-au scos braţele. Manechinele îşi suportau ruşinea cu zâmbete de Mona Lisa.

– Mă gândeam c-ar trebui să expun rochiile de seară, spuse Amber. Dar poate că toate patru ar fi prea mult.

– Nu, fă-o, spuse Lydia. Hai să rupem gura târgului. Câte ai vândut?

Amber zâmbi amar.

– Una. Plus cea pe care ai insistat s-o plăteşti.

– Hai să trecem la treabă. O să facem tot cvartalul să le cumpere.

Au încercat-o mai întâi pe cea din şifon de culoarea piersicii, dar nuanţa nu se potrivea culorii manechinului.

– Nu, spuse Lydia. Nu merge decât dacă aplicăm pe manechin un bronz instant.

Au scos-o şi au înlocuit-o cu cea albastră, de tafta. Lydia s-a urcat pe postament, iar Amber i-a dat manechinul. Rochia avea nevoie să fie prinsă cu ace la spate, în jurul taliei, şi, după ce a făcut asta, Lydia s-a strecurat în faţă ca să verifice dacă stătea dreaptă peste claviculă.

Doamna Deaver de la drogerie făcu semn cu mâna când trecu prin faţa magazinului cu mersul ei ţanţoş şi cu pieptul bombat, precum un porumbel. Peste drum, Sonia de la florărie adăuga vase de crizanteme galbene şi albe la aranjamentul din faţa magazinului. Îşi şterse mâinile de şorţ şi-şi îndreptă spatele, apoi se sprijini de tocul uşii, cu mişcări molatice ca de pisică. Copiii ieşiseră de la grădiniţă, şi mamele mergeau agale alături de ei, oprindu-se, şi mergând apoi mai departe, scăldaţi de soarele care se strecura printre clădiri, sau răcorindu-se la umbră, în faţa magazinelor. În general se îndreptau înspre bru-tărie, de unde copiii ieşeau plini de speranţe alimentate de mult dulce.

Strada Albert era lată şi generoasă. O margine de iarbă extindea trotuarul spre est, iar drumul însuşi era destul de larg să întorci în cerc o căruţă trasă de cai. Primăria oraşului încorona capătul de nord cu simetria ei în stil Georgian, iar magazinele care se amestecau cu casele aveau plinte şi tende în nuanţe plăcute de curţi de case tărăneşti. Clădirile, toate cu şindrilă sau pe jumătate îmbrăcate în lemn, aveau spaţii largi între ele. Era strada principală a oraşului, dar nu era înghesuită. Era o stradă foarte aerisită.

Lydia se uită să vadă dacă domnul Mancuso urma să iasă din bungalow-ul său. La ora aceea îi plăcea să stea pe scăunelul lui din bare de oţel. Apăruse, radiind ca de obicei, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce norocos era că mai apucase încă o zi. Devenise atât de fragil, încât probabil că nu-i mai rămăseseră prea multe zile. Îşi aşeza scăunelul în fundul verandei, iar când un copil se mai oprea să fie ciupit de obraz, domnul Mancuso mai-mai că se prăvălea de plăcere de pe scăunelul lui.

Mai erau şase săptămâni, se gândi Lydia, până ce strada Albert avea să se gătească pentru sărbătoarea anuală. Abia aştepta. Zâmbi în sinea ei. Fusese o vreme când abia reuşea să rămână într-un oraş, o ţară, un continent, mai mult de o zi sau două, fără s-o mistuie certitudinea aparentă că se afla în locul greşit. Cobora din avion şi se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să fi scurtat călătoria.

Acum trăia aici anotimp după anotimp, fără întrerupere, trei cicluri complete deja, prin tot calendarul evenimentelor anuale şi al celor zilnice, şi se lăsase (deşi îi venea să râdă de una singură de asta) în voia ritmurilor molcome ale acestui loc.

– Ce facem acum? întrebă Amber. Cea verde de mătase?

– Da. Raportează-mi acum cum mai stau lucrurile.

– Cu Phil? Amber se studie în oglindă şi-şi netezi fusta. Am luat împreună cina, a fost drăguţ. Am crezut c-o să mă sune ieri, dar nu m-a sunat. Crezi c-o să sune azi?

– Oh, deci, îl placi? Nu păreai prea sigură acum ceva timp.

Amber gemu.

– Ai dreptate. Nu eram.

Amber se aşează pe sofa.

– Acum vreo săptămână aş fi spus că nu eram interesată cu adevărat. Este drăguţ, manierat, un pic cam scund, are un pic de burtică, nu e neapărat chipeş, dar are ochi drăguţi. Copiii l-au cunoscut – doar în trecere, căci locuieşte foarte aproape, dar cred că s-ar înţelege bine. Este dentist. Vorbeşte mult despre dinţi.

– Uau, făcu Lydia. Ăsta da subiect de conversaţie.

– Ştiu!

– Dacă-l placi, îl placi şi gata.

– Acum o săptămână eram la faza acceptă-l sau lasă-l. Mă gândeam că ar putea fi... un fel de flirt, poate.

Amber se ridică de pe sofa ca să ajute la îmbrăcarea următorului manechin.

– Sincer? Săptămâna trecută aş fi spus că era drăguţ, dar un pic cam plicticos. Săptămâna asta? Dacă nu mă sună, am să mor.

Lydia râse.

– Şi dacă o face, ai să fugi la Acapulco împreună cu el.

– Of, de ce sunt mereu aşa? întrebă Amber. Ştiu că nu e tocmai senzaţional, dar când o să mă sune am să fac pe mine.

– Cred că doamna Deaver are de vânzare tampoane speciale pentru incontinenţă, spuse Lydia.

– Of, Doamne, făcu Amber. Pe bune, ar trebui să-mi fac exerciţiile pentru musculatura pelviană cu mai multă regularitate.

– Pot să stau cu copiii, să ştii, spuse Lydia.

– Cum merge treaba cu Carson? Sunteţi bine voi doi?

– Agaţ-o, spuse Lydia. Umărul ăsta nu stă bine. Cred că va trebui să scoatem vaporizatorul.

– O să-l caut, spuse Amber, dar rămase pe loc. Sunteţi îndrăgostiţi?

Lydia ridică din umeri.

– Suntem bine, răspunse. Am totuşi tendinţa să nu prea vorbesc despre el.

– Presupun că nu-l cunoşti de prea multă vreme. Vreau să zic că ţi-a luat ceva până să-mi povesteşti totul.

Nu-i spusese lui Amber totul. Dar o lăsase să bănuiască, şi acele bănuieli se transformaseră în fapte din punctul de vedere al lui Amber.

Amber spuse:

– Crezi că...

Se opri şi-şi aranjă părul, apoi spuse repede:

– Crezi că fostul tău chiar ar încerca să dea de tine? Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre el. Şi ce s-ar întâmpla dacă ar face-o? Ce s-ar întâmpla dacă ar apărea chiar acum?

– Nu ar fi el, spuse Lydia. Ar fi altcineva.

– Ca de exemplu, un detectiv particular? întrebă Amber.

– Ştii, spuse Lydia rar, nu cred că mă caută cineva. Aşa cred. Am vrut să dispar. Nu mai puteam suporta. Şi, când faci asta, ai totdeauna sentimentul că trebuie să priveşti în urma ta. Restul lumii merge mai departe. Şi eu trebuie să merg mai departe. Trebuie să încetez să mai fiu aşa o imbecilă.

– Nu eşti o imbecilă, spuse Amber.

– Ba sunt. Am căzut la toate examenele. De două ori. Am părăsit şcoala la şaisprezece ani, fără nici o calificare.

– Asta nu-nseamnă nimic. Înseamnă că erai cu capul în nori, poate.

– Corect, spuse Lydia.

În fosta ei viaţă nu putea niciodată să scape de sentimentul că era o toantă fără de pereche. Soţul ei se îngrijise de asta încă de timpuriu. El era intelectualul, iar ea era ştenderul de haine fără creier. Ea putea citi raportul pentru o acţiune caritabilă şi să ţină minte toate datele şi cifrele de care avea nevoie, dar îşi purta încrederea ca pe un costum. Dedesubt era goală puşcă.

Încă mai obişnuia să spună că era proastă ca noaptea, dar nu mai vorbea serios. Dacă s-ar fi ambiţionat, ar fi abordat cărţile lui Lawrence. Nu era educată. Nimănui nu i-a păsat de rezultatele ei din şcoală, iar ei cel mai puţin dintre toţi. Poate că era ea mai înceată, dar se simţea pregătită acum pentru ceva mai mult decât doar romanele de la drogherie.

– Oh, făcu Amber, de ziua ta am să adun fetele şi-o să organizez un mic ceai pentru tine, după orele de program.

– Mulţumesc, spuse Lydia. Putem umple un ceainic cu vin? Şi trebuie să-i spun lui Tevis că nu pot veni la cabană la sfârşitul de săptămână de după.

Carson mă duce la New York, la un spectacol de balet.

– New York? Balet? Fugi de-aici! O să mergem la cabană la alt sfârşit de săptămână. Două sfârşituri de săptămână aniversare în loc de unul. O să porţi rochia?

– Fără discuţie, spuse Lydia, dar n-avea de gând s-o poarte. Ar fi fost exagerată.

Nu era data ei de naştere reală. Dar aşa scria pe carnetul ei de conducere şi în paşaport. Exista data ei reală de naştere şi data ei oficială de naştere. Ştiuse cu mult timp înainte că nu avea să fie vreodată Regină, dar nu se gândise niciodată că avea să sfârşească având două zile de naştere, la fel ca soacra ei.

Regina inimilor. Asta spusese că voia să fie. Ce grandios suna asta acum.

Câţiva clienţi intrară în magazin, iar Amber vându o rochie teacă gri şi o vestă bleu pal din caşmir. Vitrina a fost foarte admirată, iar Sonia şi câţiva dintre proprietarii de magazine învecinaţi intrară să spună asta. Doamna Jackson bătu în vitrină, iar când Amber ieşi de după tejghea să se ducă să vadă despre ce era vorba, doamna Jackson arătă înspre manechine şi strigă „Priveşte!“ prin geam.

– Ca şi cum noi nu le-am fi văzut, spuse Amber.

– Cred că-i place, spuse Lydia.

Doamna Jackson năvăli pe uşă.

– Oh, făcu, ia uitaţi-vă la rochiile alea! Sunt frumoase! Dacă-aş fi cu cinci ani mai tânără...

Lydia ştia că nu trebuia să se uite la Amber, căci altfel ar fi izbucnit amândouă imediat în râs.

– Cum îi merge lui Otis, doamnă Jackson?

Doamna Jackson flutură din mâini.

– Am spus-o şi-nainte şi-o s-o mai spun. Sunt o martiră a acelui câine. Desigur că n-aş putea trăi fără el.

Îşi lăsă jos cumpărăturile, se descălţă şi se aşeză pe sofa. Purta tocuri chiar şi dacă ieşea doar până la băcănie. Picioarele ei goale erau împestriţate cu o gamă variată de culori, la fel ca interiorul unei scoici.

– Lydia, am un oaspete care stă la mine, pe care mi-aş dori să-l cunoşti.

– Lăsaţi peţitul, doamnă Jackson, spuse Amber. Lydia e făgăduită.

– Te asigur că nu asta mi-a fost intenţia.

Doamna Jackson fusese actriţă principală în societatea artiştilor dramatici amatori din Kensington. Regretase amarnic când o informase pe Lydia că societatea se destrămase – din cauze naturale, desigur, dacă poţi numi astfel faptul că toată lumea prefera să-şi petreacă serile în faţa televizoarelor. Trebuia să se mulţumească acum cu scena şi cu scenariile improvizate ale vieţii.

– Lydia se vede cu Carson Connors. Sunt la curent cu noutăţile, spuse, ca şi cum ar fi preluat informaţia de la CNN.

– Cine e oaspetele? întrebă Lydia.

– Un domn din Anglia, răspunse doamna Jackson. Şi i-am spus totul despre tine. Oh, da, i-am spus că suntem foarte multiculturali pe-aici. Lydia e britanică. Cum mă vezi şi cum te văd. Dar noi am adoptat-o ca pe una de-a noastră.

– Mulţumesc, doamnă Jackson, spuse Lydia.

Amber dispăru în magazie, prefăcându-se că o apucase tusea.

– Când aţi dori să vin?

– Sunt extrem de ocupată săptămâna asta, curăţenia de primăvară. O dată pe an întorc toate saltelele, deschid garderoburile, dau jos toate cornizele, totul. I-am spus că fac o excepţie pentru el şi poate să rămână, şi nici n-am să-i cer să schimbe camera. Ştiţi, el creează.

– Da, înţeleg, spuse Lydia.

– Aşa că treci săptămâna viitoare într-o după-amiază.

– Eu sunt liberă în după-amiezele de miercuri. Aş putea trece atunci. Va mai fi la dumneavoastră?

Clienţii doamnei Jackson stăteau de obicei o zi sau două.

– Îi place liniştea, spuse doamna Jackson. Eu nu îl deranjez, aşa că, bineînţeles că da. Vreau să zic că da, va rămâne. În orice caz, m-am gândit că trebuie s-o invit pe Lydia. Nu avem prea des un oaspete britanic, nu-i aşa? O să vreţi să discutaţi despre ...

Flutură din mâna ei încărcată de bijuterii.

– Da, spuse Lydia.

De trei ani de când locuia acolo nu mai auzise accentul britanic. Se întreba ce-l adusese pe acel domn acolo.

– O să-l faci să se simtă acasă, declară doamna Jackson. Te simţi singuratică, nu-i aşa?

– Sunt convinsă că dumneavoastră vă faceţi toţi oaspeţii să se simtă ca acasă, doamnă Jackson.

Doamna Jackson primi complimentul cu o înclinare regală a capului.

– Deci, rămâne stabilit, spuse, strecurându-şi din nou picioarele în pantofii neprimitori. O să fac faimoşii mei papanaşi, scones parcă le spuneţi voi, nu-i aşa?

Amber ieşi din magazie după ce auzise uşa deschizân-du-se şi închizându-se la loc.

– Nu m-am mai putut abţine, spuse. A trebuit să mă duc şi să râd cu faţa băgată în hainele de iarnă rămase pe-acolo. Sper că nu m-a auzit.

– Nu cred. Tu ai mâncat deja din faimoşii ei papanaşi?

– Desigur, răspunse Amber. Şi sunt destul de bune. Cine e oaspetele misterios, până la urmă? A spus? E din Londra?

– Nu, a spus doar că e artist, sau cam aşa ceva. N-am vrut să întreb mai multe.

– Ca să n-o provoci?

– Cam aşa ceva.

– Când a spus că suntem foarte multiculturali, a trebuit să fug în spate.

– E o dulce, totuşi, nu-i aşa? N-ar trebui să râdem de ea, spuse Lydia.

Un oaspete englez la pensiunea din Kensington. Primul, din câte ştia ea, în trei ani. Puteau fi o mulţime de explicaţii... Doamna Jackson avusese un oaspete din Japonia cu un an în urmă.

Amber ridică din umeri şi începu să facă ordine, ca la fiecare final de zi.

– Ştiu că pare una dintre ideile ei stupide, căci, de ce ar vrea vreunul dintre voi doi să-l cunoască pe celălalt doar pentru că sunteţi amândoi din aceeaşi ţară. Dar s-ar putea să se dovedească, până la urmă, că aveţi ceva în comun. Nu se ştie niciodată.

Când îşi începu turele de bazin, Rufus alergă odată cu ea primele douăsprezece lungimi, impulsionând-o precum un cârmaci de pe malul pavat cu gresie. După care fugi să caute ratoni prin tufişuri. Îi plăcea la nebunie să se sperie de ei.

Lydia înotă o sută de lungimi, plesni apa cu picioarele câteva minute, apoi reveni la un ritm lent şi constant. Se pierdu în mişcare sau, mai bine zis, nu mai conştientiză mişcarea. Ca şi cum ar fi încetat să se împingă în apă, ci ar fi stat doar nemişcată, iar apa ar fi curs pe lângă ea.

Uitase să-şi ia un prosop, aşa că traversă udă bucătăria, dârdâind. Pe mobil avea un nou mesaj de la Carson. Trebuise să plece din oraş pentru câteva zile, la o constatare. Îi răspunse şi se duse sus, ca să facă un duş.

Dacă ar fi adus vorba din nou, poate că s-ar fi mutat cu el sau s-ar fi putut muta el la ea. Avea oare să-i spună vreodată totul? Din moment ce măcar se gândea la asta, înseamnă că nu era imposibil. Lawrence ar fi îndemnat-o să fie prudentă. De fapt, nu-i stătea în caracter să o îndemne la propriu. Făcea doar o pauză semnificativă, rotirea rapidă a degetelor mari de la mâini, poate o ridicare grăitoare din sprâncene. El îi văzuse iubiţii venind şi plecând, întrevăzuse finalul fiecărei relaţii de la bun început. Dar Lawrence păstrase distanţa. Lawrence era mereu acolo.

CAPITOLUL 18

Nimeni, decisese Grabowski, nu s-ar fi înhămat de bunăvoie la ceva atât de plictistor. Dacă era cu adevărat ea, atunci cu siguranţă că regreta amarnic poziţia în care se pusese. Lydia mergea de acasă la muncă, la băcan, şi-apoi fie din nou acasă, fie acasă la prietenul ei. Grabowski o urmărea cu maşina. Se oprea în mod regulat la brutărie, la butic, la drogherie, şi uneori mânca în oraş, la un restaurant italian. Plictiseala trebuie să fi fost cumplită. Să-ţi trăieşti viaţa într-un ritm ameţitor, uluitor de rapid, şi-apoi să te poticneşti în acest du-te-vino tărăgănat, trebuie să fi fost insuportabil.

Aşa cum se-ntâmplase miercurea precedentă, Lydia a plecat de la lucru la ora prânzului şi s-a dus cu paşi mari către maşină. Grabowski, în genunchi în spatele tomberoanelor de gunoi, îşi strecurase cel mai lung teleobiectiv prin spaţiul dintre ele. Pentru o clipă, când ea şi-a-ntors capul direct spre el, a crezut că jocul s-a încheiat. A urcat în maşină, iar când a ieşit în stradă, Grabber s-a întors şi el la Pontiacul lui şi porni în urmărirea ei de la o distanţă care să nu-l dea de gol. Nu exista pericolul de a o pierde. În vremurile de odinioară ajunsese să prezică şabloanele comportamentului ei, deşi erau schimbătoare, îi ghicea toanele, oscilaţiile stărilor de spirit, din instinct, cât şi unde aveau s-o ducă acestea, la terapeut, la astrolog sau la aeroport. Acum variantele erau limitate. Când ea parcă şi se duse la brutărie, el rămase în maşină, aşteptând să fie sigur că avea dreptate. Lydia se îndreptă direct către magazinul de haine.

Trăsese deja câteva cadre cu ea în magazin şi nu prea mai era nimic interesant, aşa că se întoarse la pensiune.

Doamna Jackson îl prinse pe când dădea să intre.

– John, îi spuse, cum e cu adrenalina? N-o să te reţin decât un pic, vino cu mine în salon.

Salonul arăta ca un cimitir pentru mobilă din tec şi din lemn de trandafir, presărată cu ofrande patinate de pernuţe înflorate. În colţul din fundul

încăperii, soţul doamnei Jackson moţăia în şezlongul lui, cu picioarele sprijinite de o uriaşă ţestoasă sculptată. Otis alerga peste canapele şi sofale, ţopăind încolo şi-ncoace, ca un balon pe care-l umfli şi-apoi îi dai drumul. Grabowski aproape că se aşeză pe nenorocitul de animal.

– Merge, doamnă Jackson, munca, merge, spuse.

Doamna Jackson era cam surdă, aşa că nu avea de ce să vorbească în şoaptă.

– Splendid. N-am să-ţi cer să văd nici măcar o păginuţă sau o fotografie, spuse doamna Jackson, ceea ce însemna c-avea s-o facă foarte curând. Deşi, adăugă, aş fi încântată să văd ce imagini ai surprins în micul nostru orăşel.

– Apreciez gestul, spuse Grabber. Sunteţi o doamnă foarte sensibilă.

Doamna Jackson îşi mişcă buzele dezaprobator.

– Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre Lydia?

Grabowski simţi că-i zvâcneşte brusc penisul. Să fi făcut vreo obsesie sexuală fără ca măcar să-şi fi dat seama? Să fi fost restul doar o porcărie şi să se fi învârtit totul în jurul a cât de mult o plăcuse în acea primă secundă, când şi-a ridicat privirea de la câinele doamnei Jackson, pe care-l mângâia pe trotuar?

– Lydia? spuse.

– Doamna englezoaică, spuse doamna Jackson. Lucrează cu câinii.

– Parcă-mi amintesc ceva, spuse Grabowski. Domnul Jackson sforăi în somn.

Doamna Jackson ţâţâi enervată de soţul ei. Grabowski se întrebă dacă acesta se mişca vreodată din scaunul lui. Părea că era acolo zilnic. Poate că doamna Jackson ştergea praful pe lângă el. Ştergea praful zilnic, date fiind alergiile ei. Poate că-l ştergea de praf şi pe soţ.

– Am invitat-o aici, spuse doamna Jackson, miercurea viitoare, la faimoasele mele *scones*. I-ar face plăcere să te cunoască, aşa a spus. Să staţi de vorbă despre Anglia şi chestii de genul ăsta. Nu are prea des şansa asta.

– Ar fi minunat, doamnă Jackson. Aţi fixat ora?

Aflat în camera lui, Grabber mai încărcă nişte fotografii şi le sortă. În ziua precedentă purtase ochelari de soare, în ziua în curs însă făcuse nişte

cadre mai clare cu faţa ei. Îi verifică şi reverifică ochii. De când observase cât de nefiresc de asemănători erau, petrecuse ore suprapunând fotografii, verificând mărimea, forma, distanţa exactă. Cel mai mult studiase cerculeţul verde subţire şi discontinuu, petele mici care brăzdau pupila dreaptă. Într-un singur cadru ar fi putut fi o păcăleală a luminii. A doua zi nu putu obţine unghiul – trebuia să fie complet frontal, iar în ziua de după, faţa îi fu în umbră, iar el ştia din experienţă că, în această situaţie, culoarea n-avea să se vadă. După aceea însă, ghinionul se sparse, şi obţinu cadrele pe care şi le dorea. Era acolo, fără îndoială.

Totuşi, ce demonstra asta? Ce avea? Şi ce avea să se întâmple când Lydia avea să vină să guste din faimoșii papanași? Trebuia să afle până atunci ce făcea. Fie asta, fie să evite situaţia. Să fie chemat urgent cu treburi importante.

Dacă teoria lui era corectă, atunci, cum ar fi putut s-o demonstreze? Puteai identifica o persoană scanându-i irisul, dar asta nu era de nici un folos fără o înregistrare iniţială, cu care să faci comparaţia, ca să nu mai vorbim de faptul că el nu avea un scaner în geanta lui de voiaj. Dar amprentele digitale? Grozavă treabă, Grabowski. Să-i iei amprentele de pe ceaşca de ceai săptămâna viitoare, după care, tot ce-ţi mai rămâne de făcut este să-i cercetezi cazierul, idiotule. ADN, amprenta danturii, chestii de astea. Castele în Spania, asta construia el.

Ea nu ar fi putut dispărea fără un complice. Poate că aspectul doamnei Jackson inducea în eroare, şi ea era de fapt agent secret, pregătit pentru acţiuni de spionaj şi subterfugiu şi ea aranjase evadarea. Poate că plănuia să pună arsenic în papanași şi să scape de cadavrul lui aruncându-l în râu. Era aproape la fel de credibil ca orice alt scenariu la care se gândise până atunci.

Îşi închise laptopul şi se îndreptă spre uşă, înainte să decidă că ar fi fost mai sigur să-l ia cu el. Camera lui se zăvora doar din interior. O prostie, desigur, căci îi putea fi furat din maşină. Dar, de atâţia ani, maşinile îi serviseră drept birou, unde simţea că era mult mai sigur să-şi adăpostească munca.

Găsi barul din Gains şi comandă o bere cu burbon. La acea oră a serii, lucrătorii din construcţii trecuseră mai departe sau se duseseră acasă. Erau câteva cupluri la mese, câţiva tineri la masa de biliard, cu blugi atârnându-le pe sub funduri; iar în separeul care se desfăşura de-a lungul peretelui din spate, era o gaşcă de cucoane, mame de profesie, ieşite şi ele la distracţie. Dacă semănau cât de cât cu Cathy, atunci precis că-şi puseseră chiloţi din elastan şi cele mai bune sutiene pentru acea întâlnire între fete, iar când ajungeau acasă, la soţii lor, renunţau la astea şi-şi aruncau pe ele un tricou jerpelit când se duceau în pat.

Grabowski încercă să se privească în oglinda din spatele barului, dar era aşa de plină de poliţe ticsite cu sticle de băutură, încât nu putu vedea decât un ochi şi un pic din părul înspicat cu fire albe. Avea de gând să bea din toate cele trei tipuri diferite de burbon, apoi, cât de mult reuşea din cele opt tipuri diferite de whisky din malţ de orz. Mai comandă un rând. Barmanul tăie o lămâie şi puse feliile într-un pahar. Pregăti farfurii cu cipsuri şi măsline şi le puse sub bar. Efort, nu glumă, gândi Grabber. Să-ţi faci tura fără să mori de plictiseală. Trebuia să plece din locul ăla înainte s-o ia razna.

O femeie intră pe uşă, aducând cu ea o adiere caldă. Se aşeză la două scaune distanţă de Grabowski.

– Whisky scoţian cu gheaţă, spuse. Nu-mi da lista, spuse, când barmanul deschise gura. Mi-e egal.

Purta o haină din imitaţie de blană, în ciuda anotimpului, şi probabil că nu era niciodată îndeajuns de rece pentru o astfel de haină. Picioarele-i erau mai lungi decât un traseu de maraton. Gleznele arătau prea subţiri în platformele cu care era încălţată.

– Beau aci de doi ani, spuse, neadresându-se cuiva anume. Tot mai trebuie să dau explicaţii?

Ridică paharul. Avea mizerie pe sub unghii.

– Ai văzut destul? i se adresă ea lui Grabowski. Vrei să mă despoi?

– N-am vrut să mă holbez, răspunse el, privind în lateral, apoi în spate.

Femeia râse.

– Păi, zise, nu prea ai la ce să te uiţi pe-aci. Un bărbat poate fi scuzat.

– Ce zici dacă ţi-aş oferi ceva de băut?

Îşi scoase haina cu un gest care s-ar fi tradus prin acord. Grabowski se aşează pe scaunul de lângă ea.

– Deci, cu ce te ocupi dumneata, domnule...

– John. Sunt fotograf.

– Pe bune? Şi ce fotografiezi?

– Oameni. Fotografiez oameni.

– Deci, faci portrete? Şi nunţi? Poze de studio cu familii, pe care le folosesc apoi pe felicitările de sărbători?

– Nu pari impresionată.

Era atrăgătoare, aşa cum este o femeie care pare să le ştie pe toate. Avea rochie scurtă şi păr blond lung, prins la spate, foarte sus, lăsându-i liber gâtul de lebădă. Avea mâini mâzgălite, ca ale unui copil, dar Grabber putea vedea acum că sub unghii avea vopsea.

– Faci ce tre’ să faci, spuse. De unde eşti de loc?

– Nu din oraş, spuse Grabowski.

Ea râse iar.

– Nu se poate.

– Dar tu?

– Mă mişc, când ici, când colo, spuse. Sunt aci de doi ani, da’ o să plec.

– Mă referam la ce faci.

– Pictez, John. Asta fac.

Pocni cu paharul de tejghea, şi barmanul i-l umplu.

– Şi, ce pictezi?

– Oameni, zise.

– Portrete, zise Grabowski. Portrete de familie, pe care să şi le agaţe deasupra şemineului.

– Au, făcu ea. Pe-asta cred c-am meritat-o.

Femeia locuia la al doilea etaj al unei case pentru două familii de pe o stradă înghesuită, unde garajele îşi revărsau măruntaiele magaziilor lor pe carosabil, iar maşinile erau parcate în stradă. Îi luă câteva minute ca să se strecoare prin camera de zi şi să aprindă toate veiozele. Nici una dintre ele

nu făcea mai multă lumină decât o lumânare, şi multe dintre ele fuseseră acoperite cu eşarfe, ceea ce Grabowski percepu drept un real pericol de incendiu.

Grabowski solicită să meargă la toaletă. Îşi stropi faţa cu apă şi se gândi să-şi spele şi penisul, dar decise că ar fi de rău augur. Evită să se uite în oglindă, pentru eventualitatea în care nu i-ar fi plăcut ce-ar fi văzut. Lumina din baie era opusul celei din camera de zi şi ar fi fost neiertătoare.

Încă nu ştia cum o cheamă.

– Hei, spuse ea când el reveni. Ai vrea să vezi câteva dintre lucrările mele? Studioul e în spate.

Nu voia să-i vadă lucrările. Dacă erau îngrozitoare, s-ar fi simţit prost.

– Da, spuse totuşi, poate după.

Ea râse.

– După. În regulă, înţeleg. Vrei să treci la fapte.

– Nu dacă tu nu vrei, replică el, şi, brusc, nu mai voia nici el.

Se gândea că era drăguţă, îi plăcea că era guralivă, îi plăcea cum îl aborda. Dar toată situaţia era tristă şi obositoare. Nu era vina ei, totuşi, iar dacă el ar fi plecat în acel moment, ar fi fost o mitocănie.

– Relaxează-te, spuse ea. Ne destindem şi noi.

În pat, ea închise ochii în timp ce el se mişca în ritm constant. Nu putea spune dacă ei îi plăcea sau nu. Simţi cum i se adună sudoarea în adâncitura zonei lombare şi-ncepe să i se scurgă în jos pe laterale. Îi studie faţa, putea foarte bine să doarmă, cu zâmbetul acela abia percep-tibil pe buze. „Deschide ochii“, îi spuse. Ea-i deschise. „Priveşte-mă“. Îl privi în ochi pentru scurt timp, apoi închise iar ochii şi-şi încolăci picioarele în jurul lui.

– A fost bine? o întrebă el după aceea.

Ea stătea turceşte în pat, răsucind un joint pe o revistă. Spuse:

– Am avut orgasm, nu?

– Dar a fost, ştii tu, bine?

Ea râse şi aprinse jointul, din care trase cu sete un fum.

– Şi ce vrei acum, o medalie?

– Scuze. A trecut ceva vreme.

– Arta mea e de rahat, spuse ea.

Zâmbea şi privea în lateral, frecându-şi coapsa.

– Nu, spuse el, nu-i adevărat. De ce nu mergem să ne uităm la lucrări? Aş vrea să le văd.

– Du-te dracului, spuse ea. Nu mai face atâta pe importantul.

Grabowski suspină în sinea lui. Era o metodă pe care o dezvoltase de pe când era cu Cathy, prin care-şi lăsa respiraţia să i se prelingă înspre interiorul organismului. Pe femei le apuca foarte uşor strechea dacă suspinai când ele ajungeau într-o stare anume.

– Nu te umili, spuse el.

– Nu mă umilesc, spuse ea, şi faţa i se schimonosi. Doar că e de rahat, atâta tot.

Ea porni televizorul şi priviră amândoi la el, şezând în fund în pat, ca un cuplu de bătrâni. El era frânt de oboseală. Nici măcar nu ştia dacă ea mai voia ca el să mai rămână. Dacă ar fi întrebat, ea ar fi luat asta drept lipsă de sensibilitate, pentru că el ar fi trebuit să poată să spună ce voia ea, deşi abia se cunoscuseră.

– Poţi să pleci dacă vrei, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ochii îi erau roşii de la iarbă. Era mai în vârstă decât crezuse el la început.

– Poate că e mai bine, spuse el.

După ce se îmbrăcă, spuse:

– Am să te sun.

– Sigur, spuse ea. Nici măcar nu ştii cum mă cheamă.

– Îmi cer scuze, spuse el, şi era foarte sincer.

Nu era sigur ce anume făcuse greşit, dar se simţea aproape copleşit de tristeţe.

– Ieşi afară, spuse ea, şi dădu televizorul mai tare.

Tocmai adormise, când fu trezit de soneria mobilului. Bâjbâi după el prin întuneric.

– Dumnezeule, e toiul nopţii, Nick.

– Nu ştiu ce-a fost în capul meu, dar m-am gândit că era urgent.

– Mda, în regulă, spuse Grabowski, aprinzând lumina. Ce ai?

Nick îşi drese glasul, aşa cum făcea mereu înainte să raporteze.

– Lydia Snaresbrook nu e un nume obişnuit. Am găsit doar trei potenţiali suspecţi. Unul s-a născut la Stirling în anul 1954, un pic cam în afara intervalului de vârstă dat de tine, al doilea, în 1967, altă categorie, din punct de vedere al vârstei. Al treilea s-a născut aproximativ la data corectă, în 1962, la Wiltshire. Părinţii acesteia sunt înregistraţi ca Mary Joanna Snaresbrook, casnică, şi Joseph Renfrey Snaresbrook, bancher şi cetăţean american. Aşadar, ea a fost prima despre care m-am informat. De ceilalţi nu m-am ocupat încă. Am zis că poate vrei să auzi primele concluzii imediat.

– Sunt sigur că aparatul tău de taxat merge, spuse Grabowski.

Informaţiile lui Nick nu erau niciodată ieftine.

– Aşa că, mai bine continuă-ţi cercetările.

– N-am putut găsi nimic despre ea.

Grabowski aşteptă. Nick nu ar fi sunat în creierii nopţii fără să aibă ceva de zis.

– Nu am putut găsi nimic. Nu tu certificat de căsătorie, permis de conducere, amendă de parcare, credite, nu tu nimic.

– Doamna s-a volatilizat, spuse Grabowski.

– Aşa că, am verificat dosarele decedaţilor.

Grabowski îşi ţinu respiraţia.

– Lydia Snaresbrook s-a născut pe douăzeci şi patru aprilie 1962. A murit pe treizeci aprilie acelaşi an. Moarte subită la vârsta de numai cinci zile.

Grabowski nu putea vorbi. Rosti o rugăciune de mulţumire în sinea lui.

– Grabber, făcu Nick. Eşti acolo?

– Sunt aici.

– Deci, ce vrei să fac acum? Vrei să dau de urma celorlalte Lydii?

– Nu. E-n regulă. Ai făcut treabă bună. Calculează cât îţi datorez şi dă-mi de ştire.

– Ţi-am fost de ajutor?

– Da, da, mi-ai fost de ajutor, spuse Grabber, încercând să nu i se citească în voce cât de exaltat era. Vreau să zic că ţi-ai dus misiunea la bun sfârşit.

– OK, boss, spuse Nick. Ce misiune mi-am dus la bun sfârşit?

– Nu, nimic, spuse Grabowski. E un drum înfundat. Ascultă, aş vrea să mă culc acum, dar, mersi pentru telefon.

N-avea cum să mai doarmă, aşa că nici măcar nu mai încercă. Trecu iar în revistă fotografiile pe care le avea. Se plimbă prin cameră. Se-ntâmpla. Chiar se-ntâmpla. Cea mai mare lovitură din viaţa lui. Cea mai mare nenorocită de lovitură din viaţa oricui. Şi lovitura o dădea el.

Putea, foarte bine, să-şi bage picioarele în ea. Trebuia să facă totul exemplar. La ora patru dimineaţa, când ar fi trebuit de fapt să fie mahmur, capul lui era mai limpede decât fusese vreodată în ultimii ani.

Nu trebuia să dovedească nimic. Bineînţeles că n-o făcea. Nu trebuia decât să ştie că nu era o persoană de nimic. Ar fi trebuit să-i ceară lui Nick să-i trimită pe mail copii ale certificatelor de naştere şi de deces. Va face asta în zori. Tată american pe certificatul de naştere. Poate că cel care a pus la cale toate astea pentru ea putuse să procure un paşaport dublu pornind de la astea.

Mai trebuia să mai facă nişte fotografii. Nu avea nici unele bune cu ea şi cu prietenul ei. Nu avusese niciodată un unghi bun de pe unde se ascunsese pe când fusese pe urmele lor. Ştia cum avea să se desfăşoare totul, prima pagină, iar în interior, cel puţin şase pagini duble. Atâta vreme cât ştia ce ştia, atâta vreme cât făcea povestea plauzibilă, ziarele aveau s-o publice. Nu erau necesare dovezi concrete. Ziarele nu aveau nevoie de aşa ceva când era vorba de o poveste pe care voiau s-o publice. Puteau inventa o relaţie între două vedete bazându-se doar pe un sărut pe obraz. El ştia cum aveau să facă asta. Ar putea această femeie să fie...? Aşa ar fi sunat titlurile. La aproape zece ani de la dispariţia ei în condiţii misterioase, după mania apariţiilor şi după acuzaţii bizare de asasinat, ar putea acest orăşel american să deţină secretul a ceea ce s-a petrecut cu adevărat în acea fatală zi de septembrie? În spiritul anchetei şi în interesul publicului ... Vor trimite reporteri, care vor apărea în pragul casei ei, şi, până ar apărea ştirea, ea va fi fugit deja în toiul nopţii, asta dacă nu şi-ar fi putut explica fapta.

Grabowski se duse la baie ca să ia un pahar de apă. Privi în oglindă. Îşi trecu mâna peste barba nerasă de câteva zile. Îşi verifică profilul. Cam fălcos, dar nu era rău. Avea părul încă des, iar grizonant îi venea mai bine decât castaniu. Cathy obişnuia să-i spună că avea ochi blânzi, înainte să se decidă că-l ura. Îşi privi insistent ochii şi se întrebă ce anume era blând la ei. Fusese dintotdeauna de părere că păreau mai degrabă trişti.

Şi dacă se înşela asupra Lydiei?

Grabowski se duse şi se aşeză pe pat, începând să plimbe mărgelele mătăniilor printre degete.

Nu trebuia să dovedească nimic. Doar lui însuşi, dincolo de orice îndoială raţională. Şi exista doar un mod de-a o face.

CAPITOLUL 19

Lydia îşi găsi cizmele de cauciuc în biroul personalului şi se duse să spele coteţele cu furtunul. Voluntarii aranjaseră două mese de tuns câini pe spaţiul verde îngrădit din spatele curţii, şi ferchezuiau un terier Kerry Blue şi o corcitură cu şoseţele albe, care fusese adusă ieri, plină de noroi şi de smicele. Ceilalţi câini alergau de la un capăt la altul al spaţiului verde, se hărţuiau ori îşi făceau de lucru prietenoşi printre stâlpii gardului, mirosindu-se unii pe alţii. Lydia privi spre coteţul cel mai îndepărtat, unde era cazat pitbullul. Stătea posomorât la poarta de sârmă. După ce-l muşcase pe Topper de piciorul din faţă, fusese condamnat să exerseze de unul singur.

Esther ieşi din birou. Purta ţinuta ei militărească de camuflaj şi bocancii ei de muncă, cu părul grizonant strâns sub o şapcă, iar Lydia se gândi că arăta distins, ca un general în rezervă.

Pitbullul începu să se rotească în cerc de plăcere când Esther se apropie.

– N-ar fi minunat, strigă Esther către Lydia, dacă oamenii ar fi la fel de încântaţi de fiecare dată când te-ar vedea intrând într-o încăpere? Acum zece minute l-am adus la coteţ.

Deschise uşa ţarcului şi primi un sluj din partea câinelui, apoi îi strecură o bucată de os ros pe care-o scoase din buzunar. Îl încuie la loc în ţarc.

Lydia opri apa şi-ncepu să cureţe coteţul cu o mătură.

– Poate deveni puţin obositor până la urmă.

– Ai dreptate, spuse Esther. Treaba e că vei şti că a fost totul jucat. Pe când un câine este totdeauna sincer.

Lydia râse. Se-ntreba dacă ar fi trebuit să-i spună lui Esther despre planul ei cu brăţara, deoarece acum urma să primească banii cu o oarecare întârziere. În dimineaţa aceea se dusese în oraş, şi primii bijutieri la care fusese nu cumpărau obiecte la mâna a doua. Următoarele două făceau asta, de obicei, dar nu la momentul respectiv, deoarece piaţa, spuneau ei, mergea prost. Îi indicaseră nişte locuri unde ar fi putut duce brăţara şi unde ar fi

primit bani pentru greutatea aurului. Lydia ştia că granatul montat în ea era mult mai preţios decât aurul. Ultimul loc unde a încercat era interesat, dar tipul care făcea evaluările era în vacanţă. I-au spus să revină în aproximativ zece zile.

– Cât mai rezistăm, întrebă Lydia, dacă nu primim bani?

– Nu ne ducem la fund fără luptă, spuse Esther. Am aranjat un sold debitor personal. Ceva-ceva tot o ieşi.

Ridică din umeri şi trase furtunul spre următorul coteţ.

Lydia decise să nu spună nimic. Nu ştia cât avea să obţină pentru brăţară şi cât avea să rezolve respectiva sumă.

– Ai vreodată senzaţia că Rufus ştie cum te simţi? întrebă Esther.

– Da, răspunse Lydia. Probabil că e proiecţia mea asupra lui.

Esther îşi scărpină dosul braţului, pe care tocmai şi-l prinsese în împletitura de sârmă. Era tot timpul plină de vânătăi şi de zgârieturi, de parcă făcea un curs zilnic de desant.

– Poate, zise, dar nu neapărat. Câinii sunt mult mai sensibili la oameni decât orice alt animal. Dacă ascunzi jucăria unui câine şi-apoi priveşti înspre locul unde ai ascuns-o, un câine se va lua după privirea ta. Nici un alt animal nu poate face asta. Nici măcar un cimpanzeu nu poate face asta, şi se presupune că ei ar fi mult mai inteligenţi, mult mai aproape de noi.

– Am să-ncep atunci să-i dau mai multă crezare lui Rufus, spuse Lydia. Apropo, ies la un pahar cu fetele în seara asta, dacă vrei să vii şi tu.

– Mulţam, spuse Esther, dar nu. Am nişte contabilitate de făcut în seara asta. Să văd dacă pot să storc ceva bani din piatră seacă.

S-au întâlnit la Dino’s, restaurantul italian, şi au luat o masă lângă râu, ascunsă printre sălcii plângătoare. Apa sclipea în nuanţe de verde şi auriu în soarele serii. Pereţii restaurantului erau acoperiţi cu farfurii rustice pictate manual, iar în bucătăria deschisă, bucătarii mexicani aruncau, şi prindeau, şi-ntindeau aluatul de pizza ca-ntr-un spectacol de cabaret.

– Hai să luăm nişte Proseco, propuse Amber.

– OK, spuse Tevis, sărbătorim ceva?

– Doar viaţa în general, răspunse Amber.

– Ia stai puţin, spuse Tevis. Poftim, ia cristalul ăsta. Nu, ţine-l pur şi simplu în palmă.

Se uitară toate la piatra hexagonală din palma lui Amber, până ce Tevis o acoperi, aşezându-şi palma la câţiva centimetri deasupra ei.

– Văd ceva, spuse Tevis. Da... da... acum. Amber este îndrăgostită.

– Ba nu sunt, spuse Amber, roşind.

– Amber, spuse Lydia, râzând, ne contrazici?

Amber îşi dădu bretonul din ochi.

– Ei bine, am mai avut o întâlnire.

Tevis roti cristalul pe masă.

– A venit el la tine sau tu la el?

– Nici una, nici alta, ne-am sărutat. Ne-am sărutat pe treptele din faţa casei mele.

Tevis îşi scoase jacheta, îşi suflecă mânecile cămăşii şi-şi desfăcu părul, ca şi cum ţinuta ei business de agent imobiliar era prea rigidă pentru acea conversaţie.

– Asta e-ntotdeauna partea cea mai fainã, spuse. Din acest punct, lucrurile o iau numai pe pantă-n jos.

– Of, Doamne, sper că nu, spuse Amber.

– Glumeam, spuse Tevis, strângând-o de mână pe Amber.

– A fost minunat, totuşi, spuse Amber.

– Un dentist ar trebui să ştie cum să abordeze o gură, spuse Lydia.

– Ştie, spuse Amber, Ştiţi, chiar cred că m-aş putea îndrăgosti de el.

– Dacă nu te-ai îndrăgostit deja, vrei să zici, spuse Lydia.

Privi la Suzie, dar Suzie părea absentă. Rupea cu mişcări lente fâşioare dintr-un şerveţel de hârtie şi le rula între degete.

Amber gemu.

– Nu aş recunoaşte asta de faţă cu nimeni în afară de voi, fetelor. Şi mă gândeam că poate aş putea să mă pregătesc să devin igienist dentar şi să ajungem, într-o bună zi, să lucrăm împreună zi de zi, şi poate că n-o să apucăm să vorbim prea mult, căci o să fim ocupaţi, dar la mesele de prânz... şi, ştiţi voi, am scris deja tot romanul de dragoste în mintea mea.

Lydia, Tevis şi Suzie se uitară una la alta.

– Amber, spuse Tevis, eşti nebună. Tu nu-ţi dai seama cât de plictisitor ar fi aşa ceva, de fapt?

– Ba ştiu! spuse Amber, ridicând din umeri.

– Şi magazinul tău? întrebă Lydia. Ce-o să faci cu el?

Tevis deveni serioasă.

– Ia-o încet, pas cu pas, Amber. Tratează deocamdată totul ca şi cum ar fi doar un flirt, n-o lua înaintea muzicii, şi nu începe sub nici o formă să te gândeşti la viaţa ta luându-l pe el ca reper. Poate că se va dovedi a fi cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată. Poate se va dovedi a fi un nenorocit. Nu te lăsa ameţită de un singur sărut.

– Of, n-am s-o fac, spuse Amber, nu chiar. Sunt cu picioarele pe pământ.

Ridică paharul pentru a toasta în cinstea acestui fapt şi pentru a-şi susţine spusele, căci era necesar.

Când Suzie se întoarse de la toaletă, se trânti în scaun, ca şi cum excursia ar fi epuizat-o.

– Ce-i? întrebă Lydia. Eşti bine?

Suzie îşi muşcă buza superioară. Lydia văzu că folosise fond de ten corector pe sub ochi. Poate că dormea prost.

– Sunt bine, spuse Suzie. De fapt, nu sunt. Sunt îngrijorată pentru Maya. Ieri m-a chemat directorul la şcoală.

– Doamna Thesinger? întrebă Amber. Ce voia? A trebuit să mă întâlnesc şi eu cu ea anul trecut – îţi aminteşti, când a mâzgălit Tyler cu graffiti pereţii toaletei? A fost foarte înţelegătoare, foarte calmă. Acum are Maya probleme?

– Aş vrea eu, spuse Suzie.

Se forţă să zâmbească, arătându-şi puţin din dinţii ei neregulaţi.

– Are note proaste? întrebă Tevis. Eu nu m-aş îngrijora din cauza asta. E un copil isteţ. O să-şi revină ea când o să fie pregătită. Sau când profesorul o să aibă ceva interesant de zis.

– Nu e asta, spuse Suzie. Îţi mai aminteşti cum era când erai tu şcolăriţă, cum se grupau copiii, cum făceau aşa-zisele găşti? Aşa că, în pauza de prânz, dependenţii stăteau împreună, sportivii cu sportivii, idioţii cu idioţii?

– Genul hippy, spuse Tevis, scuturându-şi părul castaniu în faţa ochilor. Capete seci.

– Tot aşa-i şi-acum, spuse Suzie, doar că acum sunt grupurile astea noi. Anorexicele, cele care se taie singure, fetele care vor doar să...

– Dezintegreze, spuse Lydia.

– Este o chestiune de respect de sine, spuse Tevis.

– Maya a început să umble cu ele, spuse Suzie. Doamna Thesinger a spus că a vrut să-mi atragă atenţia.

– Cu anorexicii sau cu cei care se taie? întrebă Amber.

– Se pare că nu e nici o diferenţă.

Suzie îşi muşcă din nou buza.

– În orice caz, mi-a spus că poate ar fi o idee bună pentru Maya să meargă la psihologul şcolii. Când am ajuns acasă, tremuram toată. Maya abia va împlini paisprezece ani peste cinci luni. Încă se mai dă în leagăn în curtea casei. Apoi am început să mă gândesc că ea mi-a tot spus chestiile alea despre pachetul pentru prânz, despre cum aruncă mâncarea, iar eu pur şi simplu le-am ignorat. Ce mamă de tot rahatu' sunt.

– Toate mamele au impresia că sunt de rahat, cel puţin din când în când, spuse Amber. Asta înseamnă să fii o mamă bună. Nu eşti deloc o mamă rea.

– Nu ştiu, spuse Suzie. Aşa că, în momentul în care a coborât din autobuz, aproape că m-am repezit la ea de la uşă. Încerc să vorbesc cu ea despre asta, iar ea îmi aruncă o privire nimicitoare. Ar fi trebuit să vedeţi privirea aia. Ar fi putut desfrunzi pe loc un copac întreg. Şi-am vrut, pe bune, să-i ard o palmă. Pe bune.

– Dar n-ai făcut-o, spuse Lydia.

– Nu, n-am făcut-o. Dar ştii cum poartă ea tot timpul tricourile alea cu mâneci lungi. Eu nu-i mai văd niciodată braţele. N-am voie să intru în baie când face baie. Aşa că o apuc de mâini, pur şi simplu, am înhăţat-o, şi-i ridic mânecile, şi văd că are nişte mici tăieturi de-a lungul antebraţului stâng.

– Şi ce-ai făcut? întrebă Tevis.

– Ce puteam să fac? N-a vrut să-mi vorbească. Îl sun pe Mike, ăsta e de rond, dar vine acasă. Ea nu vrea să vorbească nici cu el. Se-nchide-n camera

ei.

Suzie îşi masă tâmplele cu vârfurile degetelor. Părul ei negru şi scurt se înfoie, şi când îşi coborî iar braţele, Amber i-l netezi delicat.

Amber spuse:

– Ai făcut deja programare la psihologul şcolii?

– Am făcut imediat o programare. Dar se pare că Maya n-a făcut decât să stea acolo ca o momâie. I-a aruncat privirea ei otrăvitoare.

– Aş putea încerca eu, spuse Lydia. Dacă vrei.

Suzie o privi recunoscătoare.

– Maya te iubeşte. Şi Mike spune că ar trebui să-i dau pace şi să nu mai fiu aşa de disperată. Mi-a zis c-o să mă ducă la secţie şi-o să mă bage la răcoare dacă nu mă potolesc.

– O s-o scot undeva în oraş, spuse Lydia. Dacă nu altceva, măcar o să petrecem o seară drăguţă.

Spera ca recunoştinţa lui Suzie să se justifice.

– Hai să mai luăm o sticlă, propuse Tevis. Şi ştiu c-o să mergem toate acasă să mâncăm, dar ce ziceţi, împărţim un platou cu antipasti şi câteva felioare de pâine cu usturoi?

Mai luară nişte Prosecco şi un platou cu antipasti, fasole fava, inimi de anghinare, ardei roşii, brânză pecorino şi măsline verzi şi negre, grase şi usturoiate.

Suzie spuse:

– Lui Mike n-o să-i prea placă să-i respir în nas în seara asta. Zâmbi, şi păru să i se fi ridicat problemele de pe umeri.

– Se spune că usturoiul ar fi afrodisiac, spuse Tevis.

– De unde naiba le tot scoţi? întrebă Suzie.

Lydia se linişti văzând revenirea în formă a lui Suzie, care îi tot aplica mici ciupituri afectuoase de braţ, precum mici injecţii.

– Pun rămăşag că n-o să te poţi abţine să nu-l pipăi în seara asta, spuse Tevis. O să vezi atunci cine a avut dreptate.

Suzie luă un căţel întreg de usturoi din uleiul de măsline. Îl puse în gură.

– Nu este exclus, spuse. Nici nu-mi mai amintesc când am făcut-o ultima oară. Poate acum vreo două luni, poate chiar trei.

– Poate să vină şi să treacă în faze, spuse Amber. Tu eşti de vină? Sau el?

– Eu, spuse Suzie. Eu încă îl găsesc atrăgător. Încă suntem foarte drăgăstoşi unul cu altul. Doar că... Tot găsesc scuze, ştii tu, zilele astea din ce în ce mai multe.

– E-n regulă, spuse Amber. Eu, când eram măritată şi n-aveam chef, tot luam iniţiativă. Iar el era cumva furios pe mine, pentru că nu eram prea activă. Odată, s-a dat jos de pe mine, şi-a înşfăcat perna şi s-a dus să doarmă în dormitorul liber. Mi-a zis că se distrase mai dihai scobindu-se în nas. Cred că ce vreau să zic este că, dacă n-ai chef s-o faci, atunci e bine s-o poţi spune.

– Soţul tău a fost un dobitoc, spuse Tevis. Dar noi ştiam deja asta. I-ai spus unde să se descarce?

Amber făcu o grimasă, încreţindu-şi nasul.

– Nu, am început să mă prefac, asta am făcut. Ştiţi voi, ooh, aah, oh da, acolo, tremurat, gemut, colaps.

– Ha, făcu Tevis. Orice fată ştie cum.

– O să revină, îi spuse Amber lui Suzie. Între tine şi Mike.

– Uneori, spuse Suzie, mă prefac că dorm, ca să nu-i vină cine ştie ce gânduri. Uneori mă prefac că mă doare capul... Sunt mereu aşa de obosită la sfârşitul zilei, şi-asta parcă ar fi doar o altă povară, ştiţi, ca încă un coş cu rufe de spălat când credeai că le-ai terminat pe toate. Şi nu pot fi deranjată, sincer. Mă gândesc că poate o să-mi vină cheful a doua zi, dar nu se întâmplă niciodată.

– El se supără? întrebă Lydia. Vorbiţi despre asta?

– Mă supăr eu! spuse Suzie, ridicându-se în picioare şi declamând: Mă supăr, Doamne, când mă gândesc cum eram odinioară. Eu, să nu vreau sex? Ba pardon. Eram fata cu părul tuns în scări, cu jachetă roz, cu cei mai mişto pantaloni scurţi, cu cel mai tare poponeţ.

Restaurantul începea să se umple cu clienţi, iar Lydia trebui să se strângă cu scaunul ca să lase mai mult loc pentru masa din spatele ei. Se uită în

spatele lui Suzie la cuplul mai în vârstă care aştepta politicos ca Suzie să-i observe şi ea şi să le facă loc să treacă.

– Eu şi Mike ne-am combinat în liceu şi ne-am tras-o. Adică, chiar ne-am tras-o, nu glumă. Puteam s-o fac şi din picioare. Puteam s-o fac în camera măturilor. Puteam s-o fac pe rotile.

– Pe rotile? întrebă Amber.

– Rotile, sprijinită de perete. Nu era uşor, spuse Suzie. Acum mi se pare un efort prea mare şi să-mi desfac picioarele.

– Suzie, spuse Lydia. Trebuie să-i laşi pe oamenii aceia să treacă.

– Oh, mă scuzaţi, spuse Suzie, târâindu-şi scaunul. Îmi cer scuze.

– Nu face nimic, dragă. Mulţumim, spuse doamna.

Avea ţinuta unei dansatoare, cu umerii înapoi, bărbia paralelă cu solul, unul dintre picioare cu vârful întins într-un unghi elegant. Se întoarse şi-şi luă soţul de mână.

– Referitor la sex, dragă, i se adresă ea lui Suzie. Crezi că libidoul tău a murit. Dar nu-i aşa, el hibernează doar. Când se va trezi din nou...

Puse mâna soţului în jurul taliei ei cochete şi-şi înclină capul pe spate, astfel că-şi lipiră obrajii.

– Ei bine, se trezeşte iar, şi este, simplu şi minunat, cea mai superbă dintre surprize.

Erau perioade când o cuprindea aşa, deodată, un clocot în interiorul ei, ca un curent electric care n-avea unde să se descarce. Enormitatea faptei ei; durerea pierderii copiilor; durerea pe care le-o provocase.

Şedea în Sport Tracul ei în faţa casei lui Carson, cu fruntea sprijinită de volan. Dacă şi-ar fi putut deschide cu propriile-i mâini cutia toracică, şi-ar fi smuls inima. Dacă şi-ar fi putut înfige o andrea în craniu, şi-ar fi făcut creierul terci. Dacă asta ar fi pus capăt amintirilor ce năvăleau nechemate, ar fi avut linişte acum.

O singură imagine îi tot bântuia prin creier. Băiatul ei mai mare în scăunelul înalt, cu obrăjorii lui bucălaţi şi perişorul lui pufos şi cu sprâncenele lui, pe care abia dacă le puteai ghici şi care încă se definitivau. Ochii fratelui lui sclipind de mândrie când se-ntoarse să primească

încuviinţarea ei, deoarece tocmai hrănise bebeluşul cu piure de morcovi dintr-o linguriţă de plastic.

Se gândi la Lawrence, cum se-ngrijorase el că ea va fi necăjită când avea să-şi vadă băieţii crescând fericiţi fără ea. Chiar şi Lawrence, care înţelegea totul, nu a înţeles asta.

Casa lui Carson mirosea a lemn de cedru. Făcuse o balustradă nouă pentru scări în urmă cu câteva luni. Când cumpărase casa, în urmă cu câţiva ani, aceasta era o ruină. Era o casă veche, mai veche decât oraşul, cu fronton triunghiular încrucişat şi cu şindrilă de lemn, cu o fereastră în stil palladian la etajul superior, prin care şuiera vântul. Şindrilele cădeau în mod regulat de pe pereţi şi de pe acoperiş, iar Carson le tot cârpea.

– Când o să aranjezi perdeaua? întrebă Lydia.

– O s-o fac şi pe-asta, spuse Carson.

– Zise omul căruia nu-i place să facă lucrurile pe jumătate.

Carson ridică o sprânceană la ea.

– Este funcţională, nu?

– Carson, zise Lydia. Este un cearşaf.

El se uită la cearşaful în cauză, ca şi cum remarca l-ar fi surprins.

– Când am găsit casa asta şi m-am îndrăgostit de ea, am ştiut că nici unul dintre vechile mele lucruri nu se vor potrivi aici. Nu aveam prea multe. Era un apartament modern, destul de minimalist.

– Aşa-i şi aici, spuse Lydia, privind în jur la mobilierul risipit.

– Cel mai mult am lucrat la casă. Am refăcut jgheaburile, am reparat cornişele acolo unde se dărâmaseră, am lucrat la instalaţiile de apă şi canal antebelice, am avut nevoie de ceva ajutor pentru asta, în cele din urmă. În orice caz, am fost mulţumit. Şi am vrut să iau o mobilă care să se potrivească. Primul lucru cu care am început a fost o canapea.

– Este foarte drăguţă.

– Poate, dar mi-a luat aşa de mult s-o găsesc, atâta efort, şi pe urmă, odată ce-ai luat-o, te aşezi şi nici nu te mai gândeşti la ea. Ce rost are?

Lydia râse şi se duse la masa de ping-pong care era strânsă lângă perete.

– Măcar încă mai ai spaţiu pentru asta. Te provoc la o partidă.

– Am să fiu blând cu tine, spuse el.

– Mai bine nu. Am să ştiu dacă ai să mă laşi să câştig.

Jucară trei partide, şi el n-o lăsă să câştige. Încercă s-o înveţe cum să rotească mingea tăind-o. Ea se uita la ochii lui mai mult decât la mâinile lui. Examina golul de la baza gâtului lui, felul cum arăta de fiecare dată de parcă ar fi fost un pic ars de soare. Se uita la pistruii de pe antebraţele lui,

– Trebuie să mă odihnesc, spuse ea.

– Mda, spuse el, m-ai terminat.

Îl lovi peste picior cu paleta.

– Ce treabă ai avut de rezolvat? îl întrebă. Unde ai fost plecat?

El se tolăni pe canapea, cu degetele mari de la mâini agăţate în buzunarele blugilor.

– Un incendiu. O casă din Alabama.

– Nu au găsit pe cineva de prin partea locului?

– Nici măcar nu era compania mea. Eu doar i-am ajutat.

– De ce? Ce s-a întâmplat? Adică, e normal aşa?

– Cearceaful ăla nu e chiar aşa de rău, ce zici? Dacă mă apuc să caut perdele ştiu c-o să-nnebunesc. Nici n-o să ştiu ce să cumpăr.

Carson chiar părea îngrijorat.

– Lasă cearşaful, spuse Lydia. E în regulă. Povesteai ceva de la lucru.

– Casa tipului arde din temelii în toiul nopţii şi el face reclamaţie. Asiguratorul lui îi verifică istoricul. Procedura standard. În orice caz, constatatorul observă că mai avusese două, ambele cu compania mea.

– Vorbeşti de parcă ar fi fost vorba de cazier.

– La unii oameni ghinioanele se ţin lanţ. Se zice că fulgerul nu loveşte niciodată de două ori în acelaşi loc. Când eşti de multă vreme în branşa asta ştii că nu e adevărat.

– Dar de trei ori? făcu Lydia.

– Eu i-am refuzat a doua solicitare de despăgubire. Prima fusese înainte să vin eu în companie, iar în formulare spusese că intenţiona să reconstruiască, dar n-a făcut-o. Asta îmi atrage de fiecare dată atenţia.

– Îmi place gâtul tău, spuse Lydia. M-am tot ţinut să ţi-o spun. Dar continuă. Ascult.

– Mulţumesc, spuse Carson. E frumos să mi se admire gâtul. Deci, lui Stevenson ăsta, tipul despre care-ţi spuneam, îi arde şi a doua casă. Toată lumea din oraş vorbeşte că el ar fi pus focul ca să-şi ia bani de la asigurare. E vorba de Roxborough, un oraş marcat de sărăcie, şi-n toate barurile în care se duce Stevenson să bea aud aceeaşi poveste, cum se lăudase el cu banii pe care-i va obţine.

– Asta nu înseamnă neapărat că era vinovat. Poate că doar îi place să se laude. Poate că o mulţime de oameni nu-l plăceau. Ar trebui s-o dovedeşti altfel.

– Nu am putut, spuse Carson. De fapt, nu am putut dovedi nimic. Nu am putut localiza cauza incendiului, nu au fost nici martori. Nu am putut dovedi nimic, dar l-am putut refuza şi am făcut-o. Din punctul meu de vedere, tipul a fost norocos că nu a ajuns în faţa instanţei pentru incendiere premeditată. El nu a văzut lucrurile astfel.

– S-a necăjit?

– Un pic. M-a atacat.

– În ce fel?

– Ştii tu, abuz, sunat acasă în toiul nopţii, chestii de genul ăsta. Partea dificilă e că, deşi eu ştiam că am dreptate, a fost loc pentru o infimă umbră de îndoială. Dacă era totuşi victima ghinionistă, iar eu îi făceam viaţa un iad? Această a treia casă, doi ani mai târziu, m-a liniştit.

– Cât de prost trebuie să fie? întrebă Lydia. Nu s-a gândit că avea să fie aşa de limpede?

– S-a mutat în alt stat, a schimbat asiguratorul. O mulţime de oameni nu-şi dau seama că noi avem acces unii la dosarele celorlalţi.

– Nu eşti îngrijorat, spuse Lydia, alegându-şi cu grijă vorbele, că s-ar putea să afle că i-ai tras-o şi a treia oară? Tipul îmi pare un pic cam... dus.

– Probabil că nu va afla. Şi chiar dacă află, acum n-o să-mi stric eu liniştea acum pentru el.

– Dar dacă este, ştii tu...?

– Nebun? Să vină după mine cu o puşcă?

O luă pe Lydia de mână.

– Priveşte lucrurile din punctul lui de vedere. Prima oară merge ca uns. Nimeni nu moare, nimeni nu e rănit, el primeşte banii, nimeni nu pierde nimic. În ceea ce-l priveşte, compania de asigurare îşi poate permite. Apoi, data viitoare, apar eu şi-i stric ploile. A reacţionat. L-am călcat pe coadă, dar nu am crezut niciodată că ar fi un caz patologic.

În timp ce el vorbea, ea se întinse şi-şi sprijini capul de el. Putea simţi în tâmplă vibraţiile vocii din pieptul lui. Noaptea, când lumina era stinsă, iar el îi vorbea în timp ce stăteau amândoi lungiţi în întuneric, Lydia simţea că el era tot ce avea nevoie, ca şi cum ar fi fost posibil să trăiască suspendată într-un spaţiu, unde singurele lucruri care ajungeau la ea erau atingerea respiraţiei lui pe umărul ei şi sunetul vocii lui în urechea ei.

Se uită la Rufus, care stătea întins pe spate pe preşuleţul lui, expunându-şi vederii tuturor burtica moale. Acolo se simţea mereu acasă. Esther ar fi spus că se comporta aşa cum se simţea ea. Era foarte posibil ca Esther să fi avut dreptate.

Carson îi scoase pe Madeleine şi pe Rufus la o plimbare înainte de culcare. Când se întoarse, ridică cearşaful de la fereastra camerei de zi şi se uită la pajiştea din faţa casei.

– Ce-ai văzut? întrebă Lydia.

– Nimic, răspunse el.

– Admiri priveliştea?

– Ai auzit-o pe Madeleine lătrând?

– Da. Am crezut că poate a văzut o veveriţă, un raton.

– A văzut ceva printre oleandri. A trebuit s-o trag înapoi. Nu ştiu ce-a fost.

– Nu cumva un asigurat? spuse Lydia.

– Din păcate, spuse Carson, nu cred că sunt destul de important ca să merit un hărţuitor, de orice fel o fi el.

CAPITOLUL 20

Oare prietenul ei ştia? Grabber se afla în salonul pensiunii, parloar, cum îi spunea doamna Jackson. Lydia urma să apară în mai puţin de o oră. Doamna Jackson era plecată să-şi facă o epilare braziliană sau să tocmească o orchestră, ceva de genul ăsta. Era greu de imaginat ce alte pregătiri ar mai fi putut face. Toată ziua nu făcuse altceva decât să se agite prin pensiune şi să se pregătească. De nu mai puţin de cinci ori se scuzase pentru că-l deranjase în camerea lui. Dacă ar fi ştiut ea pe cine urma, de fapt, să aibă în vizită, ar fi explodat pe loc.

Oare prietenul ştia? Grabowski îşi tot punea această întrebare. Cu o noapte în urmă crezuse că poate va obţine ceva pichetându-i casa. Cineva trebuia s-o fi ajutat. Poate că fusese chiar prietenul ei. Nu-şi amintea să-l fi văzut pe tip în zilele de dinainte ca ea să „moară“, dar existau o mulţime de oameni care roiau în jurul ei şi care erau nesemnificativi. O gardă de corp care se aflase pe iaht, poate. Nu ar fi fost pentru prima oară.

Nici măcar nu reuşise să-i surprindă împreună într-o fotografie. Făcu una cu ea, odihnindu-şi capul pe volanul maşinii, înainte să intre în casă. Era clar că era copleșită de gânduri. Îşi aminti ziua în care plecase singură cu maşina la Eton şi rămase exact în acelaşi fel în maşină înainte să coboare. Un moment intim de meditaţie. Mă rog, intim dacă n-ar fi urmărit-o el până acolo. La ora prânzului, ştirile de la radio anunţau divorţul. Se reculesese înainte să-şi întâlnească fiul, pentru a-l pune la curent dinainte.

Noaptea trecută, poarta din faţă a fost descuiată, aşa că a intrat direct. Mai târziu, prietenul ieşise la plimbare, iar Grabowski tot în boscheţi se afla, supraveghind casa. Nu era tocmai sigur ce spera să afle. Nu avea de gând să folosească bliţul, chiar dacă cei doi ar fi ieşit la plimbare împreună. După care, copoiul a venit până la picioarele lui, şi a crezut că jocul s-a sfârşit.

Dar prietenul şi-a tras îndărăt câinele, şi a scăpat. Prietenul a ridicat perdeaua de la fereastră după ce a intrat în casă şi a privit în grabă afară. Graber decise că, la urma urmei, tot aflase ceva. Dacă tipul ştia ceva, avea s-o protejeze. Avea să fie cu ochii în patru. Sub nici o formă n-avea să mai lase poarta descuiată; chiar şi după ce trecuse atâta timp, avea să vegheze.

Acum, el trebuia să se concentreze la ce avea de făcut în acel moment, înainte ca doamna Jackson să revină valvârtej de pe unde umbla. Cum putea să aranjeze totul?

Exista un lucru pe care trebuia să-l obţină în urma acestei întâlniri, dar trebuia să cugete cum anume.

Privi din nou prin salon. Existau două oglinzi, una deasupra şemineului, cealaltă pe peretele din dreapta domnului Jackson. Dacă ar fi stat exact aici... Dar urma să existe o întâmpinare cu surle şi trâmbiţe la uşă când Lydia avea să sosească, astfel că, a sta tot cu spatele în momentul în care ea avea să intre ar fi părut deplasat.

Domnul Jackson tresări în somn. Mâinile-i zvâcniră pe braţele scaunului. Omul ăsta putea să doarmă pentru ţară şi popor. Poate că era o persoană nocturnă. Grabowski se-ndoia de asta. Probabil că, pur şi simplu, se muta de pe scaun în pat. Arăta mai în vârstă decât soţia lui, cu pantalonii lui de om bătrân traşi mult deasupra taliei. Fruntea i se revărsa peste sprâncene, iar sprâncenele peste ochi, nasul îi atârna peste buza superioară, iar bărbia se revărsa în josul gâtului, o cascadă cărnoasă de trăsături care tindeau în permanenţă în jos.

Avea nevoie de un fel de suport. Dacă ar putea sta exact aici – puse un scaun oblic dinaintea domnului Jackson – atunci ar putea vedea în oglinda în care se reflecta uşa de la intrare. Oricine ar fi intrat ar fi avut o foarte bună imagine laterală a lui. Trebuia să pară că e cufundat în ceva. Ce putea folosi? Căută prin salon. Dacă ar fi imprimat câteva dintre fotografiile sale cu mici orăşele americane, ar fi putut să le aşeze pe această măsuţă pentru jocurile de cărţi. Mută şi măsuţa. Dar era prea târziu ca să mai printeze ceva. Ar fi putut să joace cărţi, solitaire, de exemplu. Nu, un joc de cărţi cu domnul Jackson. Asta era, altfel de ce ar sta atât de aproape de el? Acum

trebuia să găsească un pachet de cărţi. Şi să-l trezească pe domnul Jackson. Ambele sarcini păreau o adevărată provocare.

– Domnule Jackson? spuse.

Încercă din nou, de data asta ceva mai tare.

– Domnule Jackson?

Nici un semn de viaţă. Dacă murea în scaunul ăla, cât ar fi trecut oare înainte ca cineva să-şi fi dat seama?

Grabowski zgâlţâi umărul bătrânului.

– Domnule Jackson? strigă.

– Exact, spuse domnul Jackson, ridicându-se cu o mişcare bruscă drept, în fund.

O viaţă întreagă dedicată calmării nevestei, se gândi Grabowsky. Aşa ajungi, să fii de acord şi-n somn.

– Domnule Jackson, spuse, hotărând că era mai bine să facă să pară că bătrânul fusese treaz tot timpul. Mă-ntrebam dacă v-ar plăcea să jucăm cărţi.

– Nu joc cărţi, spuse domnul Jackson, punându-şi iar piciorul pe ţestoasa sculptată care-i servea drept taburet. N-am făcut-o niciodată, nici n-am s-o fac vreodată.

– Păcat, spuse Grabowsky.

– Dar aş juca o partidă de şah.

Domnul Jackson încercă să-şi netezească sprâncenele albe ciufulite.

– Trebuie să le tund. Nu mai văd nimic de ele. Ascul-tă-mi sfatul, să nu îmbătrâneşti niciodată.

Domnul Jackson îi spuse unde să caute tabla de şah, iar Grabowsky aranjă piesele. Exersă supravegherea oglinzii fără să-şi ridice gâtul, astfel încât să pară că se concentra la tablă. Avea o vedere clară şi nu-i trebuiau decât de câteva secunde. Oricum, avea să i se demonstreze.

Mai erau douăzeci de minute.

Grabowski făcu mişcarea de deschidere.

– Fiule, spuse domnul Jackson, ce zici de niţel whisky? Vezi dulapul de colo? Foloseşte ceşcuţele de ceai. Ce nu ştie nu-i face rău, dacă pricepi ce vreau să zic.

Grabber hotărî că i-ar fi prins bine o duşcă, doar una – devenea un pic cam agitat.

– Vă jucaţi frumos, băieţi? întrebă doamna Jackson. N-o să credeţi până unde-a trebuit să mă duc ca să găsesc smântână groasă!

Purta la gât şiragul ei de perle înnodat. Tocmai îşi coafase părul. Vorbea de obicei foarte tare, de parcă ar fi trebuit s-o audă spectatorii din ultimul rând, dar azi glasul ei era în plus şi plin de vervă şi încărcat de un vibrato.

– Continuaţi, spuse, gesticulând ca şi cum ar fi refuzat orice ajutor ce i s-ar fi putut oferi. Eu am să pregătesc tava.

Grabowski îşi mută nebunul de la rege patru la regină cinci. Mai exersă o dată privitul la oglindă. Îşi întoarse capul spre uşă şi-apoi înapoi la joc, creând în minte schema modului în care urma ea să-l vadă. Îl va vedea foarte bine. Şi nu-şi va da seama că el o putea vedea.

– Oh, domnule Grabowski!

Doamna Jackson îl striga din bucătărie. Grabowski îşi verifică ceasul. Cinci şi un minut. Putea să sosească în orice clipă.

– Oh, domnule Grabowski! Alo!

Vocea doamnei Jackson era aşa de animată, încât practic cânta.

– Te-ar deranja foarte tare dacă te-ş ruga să-mi dai o mână de ajutor?

Da, l-ar deranja foarte tare. L-ar deranja foarte tare dacă madama asta i-ar fi dat tot planul peste cap. Trebuia să rămână la locul lui pentru cazul în care Lydia ar fi apărut.

Domnul Jackson încercă să facă cu ochiul. Sprânceana nu-i sări tocmai cum trebuia la loc. O ajută cu mâna.

– Nu risca, îi spuse.

– Vin, strigă Grabowski, şi aproape că răsturnă tabla de şah.

Trebuia să se întoarcă la locul lui cât mai repede posibil.

La cinci şi douăzeci, Lydia încă nu sosise. Grabowski pierdea partida. Domnul Jackson făcuse totul, mai puţin să-i încolţească regele cu un turn şi doi pioni. Doamna Jackson stătea de pază la fereastră. Pe Grabowski începură să-l doară umerii de cât stătuse aplecat deasupra tablei de şah.

*

Domnul Jackson urma să mute. Parcă aştepta alunecarea unei plăci tectonice. Dar ultimul lucru pe care Grabber şi-l dorea era ca partida să se încheie înainte ca Lydia să sosească. Nu avea de gând să-şi zorească adversarul.

– Iat-o, spuse tremurat doamna Jackson.

Grabowski îi auzi sunetul tocurilor pe podea. Muşchiul umărului drept avu un spasm. Ar fi trebuit să şi-l întindă, dar nu îndrăzni să se mişte.

Era în poziţia perfectă, avea o vedere pe atât de clară pe cât de ferită.

– Acum, băieţi, spuse doamna Jackson când intră în cameră împreună cu Lydia. Scuze că vă întrerup turneul, dar trebuie să fac nişte prezentări.

Grabowski aşteptă câteva secunde, ca şi cum ar fi fost cufundat în gânduri, înainte să se întoarcă spre ele, rotindu-şi umărul.

– Am început să mă încing la joc, doamnă Jackson. Iar soţul dumneavoastră pare să mă învingă.

– Lydia Snaresbrook, John Grabowski, spuse doamna Jackson, fluturându-şi mâna spre fiecare pe rând.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse Grabber.

Se ridică pentru a da mâna.

Ea-i întoarse gestul cu o indiferenţă perfectă, iar el o privi fix în ochi.

– V-aş îndemna să vă continuaţi jocul, continuă, dar cred că v-aţi pierdut mai degrabă adversarul decât partida.

Grabowski se uită la domnul Jackson, care, într-adevăr, adormise. Lydia râse cu râsul ei cristalin, iar doamna Jackson cu râsul ei de trompetă, înainte să-i invite să ia loc.

– Mai doriţi papanaşi? întrebă doamna Jackson. Nu ţin mult. Lydia, nu vrei să iei câţiva acasă? Of, Otis, te rog, dă-te jos de-acolo.

Se duse să-l salveze pe Otis, care sărise de pe taburetul tapisat pe măsuţa din lemn de trandafir. Şi de acolo, deasupra unui pervaz gol lăcuit cu negru, care se clătină când încercă să se aşeze în poziţie pentru a sări din nou jos.

– Deci, despre ce scrieţi? întrebă Lydia.

– Este şi fotograf, strigă doamna Jackson. O să duc câinii ăştia în curtea din spate. Hai, Rufus. Da, Otis, şi tu.

Repetase şi iar repetase toată dimineaţa pentru acea conversaţie. Unele dintre răspunsuri le repetase cu voce tare. Înainte ca silueta ei să apară în oglindă, fusese încordat tot de emoţie. Acum, că distanţa dintre piciorul lui şi al ei nu era mai mare decât lungimea unui teleobiectiv, era extrem de calm. În mintea lui îşi crease o imagine cu ei doi împreună, ca şi cum ar fi fost făcut de cineva de la celălalt capăt al încăperii. El, cu braţul aşezat nonşalant de-a lungul spătarului sofalei; ea, pe scaunul Qween Anne, cu gleznele încrucişate elegant.

– Oh, şi fotograf, spuse Lydia. Ce fel de fotografii faceţi?

Nu arăta nici un semn de frământare. Discutau deja de ceva vreme, şi ea răspunsese tuturor întrebărilor lui cu umor autocritic şi cu farmec. Bineînţeles că se pricepea la aşa ceva. El repetase o singură dimineaţă. Ea, aproape zece ani deja.

– Lucrez la un proiect despre mici orăşele de aici şi de acasă. Viaţa străzii, culoare locală, personaje locale. Dar în principiu sunt fotojurnalist. Am fotografiat o mulţime de personaje faimoase de-alungul anilor.

– Vedete? întrebă Lydia. Trebuie să fie fascinant.

Chiar dinainte de această nouă viaţă, minciuna făcea parte din programul ei cotidian. El bănuia că aşa trebuia să fi fost. Toate lucrurile de care se ocupase, felul în care încerca să-şi acopere urmele. Poveştile pe care le spunea ziariştilor preferaţi, cum strecura bărbaţi în apartamentul ei, negând apoi existenţa lor. Era renumită pentru şiretenia ei. N-o puteai condamna, dar o meritase.

– Nici nu mai ştiu, zise el, actori, muzicieni, regalităţi, prezentatori de televiziune, de toate.

Lydia turnă ceaiul care mai rămăsese în ceainic.

– Doamne, ce fascinant sună. Ce v-a făcut să luaţi decizia de a face altceva.

Era atent să nu se uite la ea prea insistent în timp ce îşi juca mişcările.

– O să mă întorc la ce făceam, spuse. Proiectul ăsta nu-mi va aduce cine ştie ce bani.

Poate chiar avea să lucreze la acest proiect mitic. Dacă avea să devină destul de bogat (şi era foarte posibil), asta avea de gând să facă.

– Dar acest proiect a luat naştere cumva întâmplător, ca să fiu sincer, am început să fac fotografiile, după care totul a luat cumva amploare.

– Linişte şi pace, spuse doamna Jackson, revenind agitată, acum că am trimis copiii afară la joacă.

Îşi suflă nasul.

– Of, dragă, alergia asta. Trebuie să iau un antihistaminic. M-am gândit că o să vă înţelegeţi. Nu doar datorită legăturii britanice. Mă pricep să prezic cât de bine se potrivesc oamenii. Obişnuiam să dăm multe petreceri, şi, deşi o spun eu însămi, seratele mele erau foarte renumite, deoarece eu ştiam exact pe cine cu cine să combin. Mă mai scuzaţi o clipă. Revin imediat.

Lydia îi zâmbi lui Grabowski. El îi zâmbi la rândul lui, şi, pentru o clipă, erau adevăraţi conspiratori, aliaţi în amuzamentul lor.

– Aşadar, totul a luat cumva amploare? spuse Lydia.

Era poate mai degrabă chipeşă decât frumoasă în blugi şi tricoul acela gri. Deşi ochii ei albaştri erau luminoşi.

Era renumită pentru şiretlicurile ei. El nu ar fi contestat asta. Era renumită că ar fi avut un intelect redus. Grabowski nu ar fi băgat mâna-n foc. Nu era aşa de isteaţă pe cât se credea, dar departe de a fi fost proastă. Îşi cizelase micile ei trucuri. Când începuse s-o fotografieze, înainte de a se fi anunţat logodna, aştepta lângă clădirea în care îşi avea apartamentul când ea a coborât, cărând o valiză şi două genţi.

– Dacă mi-aţi da şi mie o mână de ajutor până la maşină, spusese. O să vă las să mă fotografiaţi.

Ea, în schimb, s-a oferit să-i ducă aparatul de fotografiat. L-a ţinut de vorbă în timp ce mergeau spre Mini-ul ei, iar el i-a înghesuit genţile în spate. Înainte să-şi dea seama, ea sărise deja în maşină pe scaunul şoferului şi dăduse geamul în jos.

– Eşti o marionetă, i-a spus, şi dusă a fost cu aparatul lui cu tot. I-a fost trimis la birou o săptămână mai târziu.

– Probabil că îmbătrânesc, spuse el. Ştii că îmbătrâneşti când începi să te întrebi dacă ai făcut destule cu viaţa ta. Cred că a dispărut puţin atracţia, ştiţi, către chestia cu celebritatea. E totul foarte efemer.

– Şi dumneavoastră scrieţi despre oraşe?

Făcea ca discuţia să curgă lin. Poate că, se gândi Grabber, un pic prea lin. Câteva poticneli într-o conversaţie dintre doi străini ar fi fost poate mai realist.

– Lucrez la un text care să meargă cu imaginile. Scrisul nu e punctul meu forte, dar mă descurc.

Sună mobilul lui.

– Scuze, spuse, şi-l scoase din buzunar. Gareth, amice, te sun eu înapoi.

– Nu închide, spuse Gareth. Stai pe o nenorocită de bombă cu ceas şi habar n-ai. Trebuie să vorbesc cu tine imediat.

– Trebuie să vorbesc, spuse Grabowski, dacă nu vă supăraţi.

Se duse sus, în camera lui, trecând pe lângă doamna Jackson, care cobora.

– Adu-ţi aparatul cu dumneata, domnule Grabowski, când termini. Dacă doreşti să faci o fotografie cu mine şi cu Lydia pentru proiectul dumitale, sunt sigură că ţi-am fi amândouă îndatorate. Nu te sfii.

– Ar fi bine să fie ceva important, spuse Grabowski.

Agentul lui avea un al şaselea simţ. Nimerea numai momentele nepotrivite când să sune.

– Nu e o chestiune de viaţă şi de moarte, spuse Gareth.

– Grozav.

– Este mult mai important de-atât. Este o chestiune de bani. Am vorbit azi cu editorul tău şi nu îţi vor amâna termenul de predare. Este şi-aşa împins la maximum. Trebuie să caci ceva sau să te ridici de pe oliţă.

– Cum ştii tu să mânuieşti vorbele.

– Asud sânge pentru tine, spuse Gareth. Nu mă dezamăgi.

– Gareth, spuse Grabowski, du-te-n mă-ta.

– Eşti sigură că nu mai poţi rămâne puţin, Lydia? întrebă doamna Jackson, când Grabowski reveni în salon.

Lydia se ridică în picioare.

– O scot pe Maya la film, spuse. O să-l iau pe Rufus şi-apoi mă tem că va trebui să plec. Mi-ar plăcea să iau câţiva papanaşi acasă, sunt atât de delicioşie.

– Nu că-i splendidă? spuse doamna Jackson, când Lydia se duse să-şi ia câinele. Nu ai adus aparatul cu dumneata?

Grabowski cântări variantele. Dacă bătrâna continua cu asta când Lydia îşi lua rămas-bun, cum ar fi dat dacă el ar fi refuzat? Cum ar fi dat dacă ar fi spus da? Dacă ar fi acceptat fără tragere de inimă? Îi veneau în minte o mulţime de variante în care oricare dintre acele opţiuni ar fi putut părea suspecte. Îi venea s-o sugrume pe gazda lui cu şiragul ei de perle. Când se gândea câte măsuri luase, cât de bine mergea totul, şi cum venise apoi ea cu sabotajul ei inocent, umflat în pene.

– Ştiţi ce? spuse, coborându-şi vocea şi privind-o serios în ochi. Ştiţi ce, mi-ar plăcea să vă am în cartea mea, doamnă Jackson, dar haideţi s-o facem mâine, când e lumina mai bună. Doar eu şi dumneavoastră.

– Oh, lumina, spuse ea, fluturând din genele ei rare, asta este foarte important. Când regizam piese de teatru, eram noi, doar o biată societate locală a artiştilor dramatici amatori, dar eram destul de profesionişti, iar eu totdeauna... Ah, Lydia, ai plecat?

– Mulţumesc tare mult, spuse Lydia. Trebuie să răspund da. A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Grabowski. Mult noroc în toate.

– Am avut şi eu un câine când eram mic, spuse el, uitându-se la Rufus. Un Highland Terrier. A fugit în stradă şi-a fost lovit de o maşină. Am fost absolut devastat.

– Bietul de tine.

Îi atinse braţul.

O conduseră până la uşa din faţă.

– Un lucru mai doream să vă întreb, spuse ea, răsucindu-se, ce anume v-a adus tocmai la Kensington? Există o mulţime de orăşele din care puteaţi alege, nu-i aşa?

El nu ezită.

– Am lucrat mult în Kensington, cel din Londra, relatând despre familia regală. Când l-am văzut pe hartă, m-am gândit: ia te uită, ar trebui să văd despre ce e vorba. Dar dumneavoastră?

– Eu practic am căutat şi prin celelalte oraşe ale ţării. Dar nu am putut găsi casa potrivită, apoi am găsit-o în Kensington. Îmi place la nebunie aici.

Le făcu cu mâna în timp ce coborî scările, senină şi adolescentină, cu părul ei lung şi negru săltându-i pe umeri, şi, pentru o clipă, fu greu de crezut că nu era altceva decât ceea ce părea a fi.

Gabrowski îşi luă laptopul şi geanta cu aparatul de fotografiat, se urcă în Pontiac, şi porni. Nu putea rezista să rămână închis în camera lui în acel moment, simţea nevoia să conducă şi să mediteze. Dacă se hotăra să revadă ce avea în laptop, ei bine, era obişnuit să lucreze în maşină. Nu voia ca doamna Jackson să intre în cameră şi să-nceapă să-l interogheze despre ceea ce ea considera a fi, fără îndoială, „şedinţa foto“ de a doua zi. Dumnezeu s-o binecuvânteze, totuşi. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe doamna Jackson. Fusese de mare ajutor. Fusese simplu s-o evite pe Lydia. (De ce se fixase numele ei? Să fi fost ăsta un semn că el dorea să se elibereze de ea, dar nu avea curajul să meargă până la capăt?) Chiar şi într-un oraş de mărimea aceea fusese uşor să evite ca Lydia să-l vadă, pentru că, dacă tu eşti urmăritorul, ştii unde este ţinta. Nu apar probleme. Dar, a o întâlni fără să dai cu bâta-n baltă, asta ar fi fost dificil fără draga doamnă Jackson de partea lui.

Lydia aproape că nu făcuse nici un pas greşit. Aproape că părea jenant că nu era suficient. Dar, asta era viaţa. Ea jucase bine. El admitea asta.

Făcuse o greşeală, fără să-şi dea seama – când el spusese că fotografiase celebrităţi, ea nu ceruse nume. „Cine?“ ar fi trebuit să întrebe. Toată lumea era curioasă de nume, cu excepţia ei, pentru că ea ştia deja.

Cu toate astea, n-o putea învinui. Asta n-ar fi făcut decât să-i dea şi mai multe motive pentru presupuneri, iar el avusese nevoie să-şi demonstreze lui însuşi ceva, înainte de a face următoarele mişcări ireversibile.

Ar fi trebuit să se ducă şi să sărbătorească. Dar n-avea de gând să se întoarcă în barul ăla. Nu simţea nevoia să fie în preajma nimănui în acel

moment, cu siguranţă nu în preajma artistei ăleia ratate. Se opri la un magazin de băuturi şi cumpără o sticlă de whisky Woodstone Creek şi sorbi din ea hulpav, fără s-o mai scoată din punga maro de hârtie.

– În cinstea dumitale, doamnă Jackson, partenera mea, spuse, ridicând în sus punga. Am să-mi aduc aminte de dumneata în rugăciunile mele.

O văzuse foarte clar pe Lydia în oglindă, iar ea nu-l văzuse privind-o. La momentul la care se trezise din cufundarea lui autoindusă în partida de şah, ea-şi luase deja altă expresie. Dar nu fusese nici o îndoială că şocul iniţial produs de recunoaşterea lui îi inundase faţa. El era ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă acolo. Jos pălăria pentru cât de bine îşi revenise. Ridică din nou punga maro de hârtie.

CAPITOLUL 21

Cinematograful de la marginea Havering-ului era un multiplex într-un centru comercial anost, cu aer condiţionat care te deshidrata aşa de tare, încât, când ieşeai, ţi-ai fi putut decoji pielea precum un şarpe. Lydia căută în poşetă şi-şi aplică pe buze puţin balsam. Filmul care rula într-o sală pe trei sferturi goală era o dramă comică pentru adolescenţi, dar ea n-avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. Maya sorbea din paharul ei de Coca şi râdea. Lydia râse şi ea scurt, pentru că nu voia ca Maya să creadă că nu-i împărtăşea experienţa. Totuşi, când o privi, Maya era prea prinsă în acţiunea filmului pentru a fi observat ceva.

Cum se putuse întâmpla? Cum de putuse omul ăla să ajungă tocmai în Kensington? Groaza pe care o simţi când îl văzu aplecat peste tabla aceea de şah fusese de parcă i se umpluseră plămânii cu apă. Din fericire, era genul acela de bărbat arogant, care nu se întrerupe imediat din ce face pentru a acorda atenţie celor ce i se spun. A rămas, pur şi simplu, la locul lui, privind la tabla de şah. Mitocănia, gândi ea, îşi avea utilitatea ei. I-a dat răgaz să se adune.

Mânca floricele de porumb şi se holba la ecran. N-avea nici un rost să mai încerce să urmărească acţiunea.

Trebuia să-şi vină în fire. Ce importanţă ar fi avut dacă el ar fi văzut-o în acea primă clipă, arătând un pic tulburată? Trebuia să înceteze să mai fie aşa de paranoică.

Nu o recunoscuse. Bineînţeles că nu. În ora petre-cută stând de vorbă nu a fost nimic – revăzuse iar şi iar scena – nimic rostit de el, nici o privire aruncată de el, care s-o facă să creadă contrariul.

Îl recunoscuse din secunda în care intrase şi-l văzuse. Fusese în preajma ei de la bun început, încă dinainte de a se fi logodit. Din acel moment încolo, până în cele din urmă zile, fusese o prezenţă constantă. Nu era unul dintre cei mai răi. O strigase mereu „doamnă“. Chiar şi după divorţ.

Şi, zece ani mai târziu, i-a ieşit în cale. Cum de era posibil? Ce-l condusese către ea?

Totul se dădea din nou peste cap. Nu-l condusese nimic către ea. N-o găsise. Habar n-avea.

Ce-ar spune Lawrence despre asta? Nu ştia. Nu putea gândi. Unde era Lawrence când avea nevoie de el?

– Lydia? spuse Maya. Lydia, ce ţi-a făcut punga aia de floricele?

Lydia privi în jos la punga de floricele caramelizate. Răsucea cu toată forţa jumătatea goală a pungii, ca şi cum ar fi încercat să-i sucească gâtul.

După film, la îngheţată, Maya comentă pe marginea filmului în timp ce mânca o porţie de trei cupe de îngheţată cu fulgi de ciocolată şi cu sos fierbinte de cioco-lată caramel.

– A fost cam naşpa. Gen, ştii de la început ce se întâmplă în final. A fost totul foarte evident.

– Ştiu, spuse Lydia.

– A fost bun, totuşi. N-a fost plicticos, deşi am ghicit totul dinainte.

Maya avea păr negru şi ochi negri, ca Suzie, şi tenul alb al lui Mike, ceea ce crea o combinaţie izbitoare. Purta un hanorac cu glugă închis de jos până sus cu fermoar şi-şi bălăbănea picioarele încălţate în adidaşi în timp ce vorbea. Şedeau amândouă pe taburete la tejgheaua îngustă care se întindea pe marginea cofetăriei. Dacă Maya avea probleme, nu dădea nici un semn în acel moment că aşa ar fi fost.

– Cred că ar trebui să facem o plimbare pe malul râului, spuse Lydia.

Maya linse marginea cupei de îngheţată peste care cursese sos.

– Pe întuneric?

– Suntem în siguranţă, spuse Lydia. N-o să mergem prea departe.

Maya ridică din umeri.

– Nu, vreau să spun, ce-i de văzut acolo? Pe-ntuneric. În plus, Leon Kramer? Frate-su a căzut în râu, fix pe porţiunea asta? A făcut febră tifoidă sau malarie, ceva de genul ăsta? A stat în spital timp de o lună.

– Poate că Leon şi-a bătut joc de tine, spuse Lydia. Oricum, noi n-o să cădem în râu.

Poteca de pe malul râului era făcută asemeni unui ponton de lemn de la malul mării, cu mici jetele de lemn care înaintau, din loc în loc, în apă. Au trecut pe lângă câţiva oameni care se plimbau şi ei, îndreptându-se în direcţia opusă, apoi rămaseră singure pe drum. Maya îşi puse gluga pe cap şi trase fermoarul hanoracului până sub bărbie. Ţinea mâinile în buzunare. Plesnea cu picioarele lemnul pontonului în timp ce mergea.

– Eşti OK? întrebă Lydia.

Putea să înţeleagă de ce John Grabowski s-ar fi putut decide pentru Kensington în drumurile lui. Oare n-o intrigase şi pe ea numele urbei?

– Da, răspunse Maya. Mă pişca ceva. De ceafă.

– Ajută să stai de vorbă cu cineva, spuse Lydia. Dacă te nelinişteşte ceva.

– Of, Doamne, spuse Maya, agăţându-se de braţul ei.

– Ce e?

Inima Lydiei începu să bată cu putere. Veniseră deja după ea?

– Nu, nu te uita, spuse Maya, practic târând-o după ea. Ce scabros.

Au trecut pe lângă un cuplu de adolescenţi care stăteau încolăciţi pe o bancă.

– I-ai văzut cum şi-o trăgeau? întrebă Maya. Ce scabros.

Lydia râse.

– Tocmai ai văzut în film persoane făcând acelaşi lucru.

– Aia e altceva, spuse Maya. Ţi-a spus mama, nu?

– E îngrijorată din pricina ta.

Poate că cel mai bun lucru ar fi fost să părăsească oraşul înainte ca Grabowski să plece.

– Mama mea e aşa de proastă, spuse Maya.

Coborî de pe ponton pe malul râului şi se duse spre locul unde malul cobora în pantă către apă.

Lydia se luă după ea. Ce avea de gând să-i spună fetei ăleia care să-i fie de ajutor? Nu mai putea să răspândească praf de zâne. Năpăstuiţii nu mai erau fascinaţi de prezenţa ei.

– A fost ideea mea, spuse Lydia. Să ieşim împreună la film. Nu da vina pe mama ta.

Maya luă o piatră şi o aruncă în apă.

– Mă împrietenesc cu cine vreau eu. Nu mă poate opri. La şcoală, la asta mă refer.

Dar de ce să părăsească oraşul? Lydia luă o mână de pietre. De ce să facă asta? De ce ar avea bărbatul ăla vreo putere asupra vieţii ei? De ce nu pleca el?

– Probabil că nu poate.

– Mama mea e-aşa de proastă, spuse Maya. Ea crede că eu sunt proastă, dar nu sunt.

– Nu zice nimeni asta.

Odată o urmărise până acasă la terapeutul ei. Asta se întâmpla înainte ca lumea să afle că se ducea la psihanalist. Voia să facă o fotografie cu ea ieşind din clădire. Rămăsese înăuntru ore în şir, iar cineva stătea la pândă pentru ea. Când îşi părăsise maşina şi se dusese să se uşurze sau să-şi cumpere ceva de mâncare sau să facă ce-o fi având de făcut, se strecură şi ea afară din casă. I-a scris un bileţel şi i l-a pus sub ştergătorul de parbriz. Ai pierdut. N-ai obţinut nimic. În timpul şedinţei de terapie vorbiseră despre tehnici pe care le-ar fi putut ea folosi ca să se calmeze. Când ajunsese din nou în maşina ei, era un pachet de furie şi ură. Acum trecuse peste asta, imposibil de atins de astfel de sentimente, şi de el.

Azvârli pietrele în râu.

Maya o privea atentă. Îşi dădu jos gluga, ca şi cum asta ar fi ajutat-o să vadă mai bine.

– Mama spune că, dacă eşti nervos, ar trebui să bumbăceşti o pernă.

– Ei bine, asta este o prostie, spuse Lydia. Să faci ţăndări nişte farfurii este mult mai distractiv.

– Nu eşti supărată pe mine, nu?

– Bineînţeles că nu.

Maya îşi deschise fermoarul hanoracului şi-l dezbrăcă. Întinse braţul.

– Vezi asta? Asta a făcut-o pe mama să se suie pe pereţi. Zgârieturile astea.

– Arată destul de urât, spuse Lydia. Ce s-a întâmplat?

Erau trei urme roşii de-a lungul braţului Mayei.

– Pisica vecinilor de alături s-a blocat în canalul de scurgere. Am tras-o afară, creatură nerecunoscătoare.

– De ce nu i-ai spus mamei tale?

– De ce să-i spun? A început să zbiere înainte să deschid eu gura. Şi nu sunt nici anorexică, dacă asta ţi-a spus. Că am zis că Zoe Romanov e foarte cool? Că oamenii spun că e o vrăjitoare albă şi chestii de-astea şi că are un picior de iepure la brelocul de chei chiar dacă e vegetariană? Am stat cu ea cam o săptămână. Şi nu vorbeşte decât despre calorii. Este aşa de agasantă. Am parte de asta din plin acasă.

– Sunt sigură că mama ta nu a vrut să-şi iasă din ţâţâni, spuse Lydia. Probabil că era daor un pic stresată.

Maya tremură. Începea să se facă frig.

– Daaa, cam aşa ceva, spuse. Ştiu. Se stresează tot timpu'. Mă calcă pe nervi. Ce motiv are să fie stresată?

După ce Maya se dusese sus la culcare, Lydia îi povesti lui Suzie ce aflase.

– Sunt cea mai mare idioată, spuse Suzie.

– Ai fost îngrijorată pentru fiica ta. Asta nu te face idioată.

– Sunt campioană mondială, spuse Suzie. Ar trebui să-mi cunosc propria fiică. Ar trebui să am mai multă încredere în ea. Mike mi-a spus că am exagerat. Nu l-am ascultat nici pe el. Hai să deschidem o sticlă de vin.

– Trebuie să mă culc devreme, spuse Lydia.

– Un pahar, spuse Suzie. Pe urmă te culci devreme.

– Sunt frântă, spuse Lydia. Trebuie să plec acasă.

– Bine. Am să te las să pleci. Gândeşte-te ce vrei de ziua ta. Mă duc la cumpărături la sfârşitul ăsta de săptămână.

– O surpriză, spuse Lydia. Am invitat-o pe Esther la petrecerea de marţea viitoare. Sper să nu se supere Amber.

– O să fie încântată, spuse Suzie. Chiar că arăţi obosită. Să te odihneşti pe îndelete. Şi, Lydia, mulţumesc.

Lydia nu reuşi să doarmă bine, iar seara următoare, de îndată ce sosi acasă la Amber, regretă că ieşise. Ar fi trebuit să rămână acasă.

– Tyler şi Serena au rămas amândoi să doarmă la prieteni, spuse Amber, aşa că suntem libere ca păsările cerului. Unde să mergem? De ce n-o luăm aşa, pe-autostradă, să vedem unde ajungem?

Lydia se strâmbă.

– Prefer să rămân aici.

– Vrei să zici, la Dino’s?

Amber scoase o pudrieră din poşetă, îşi repară conturul rujului cu degetul apoi mai adăugă puţin unde tocmai îl şterse.

– Ce zici de nuanţa asta?

– Hai să ne uităm puţin la televizor, spuse Lydia. Nu pot fi urnită să ies în oraş. Nu am starea necesară.

– Oh, făcu Amber. Sigur. Putem să rămânem acasă. Putem la fel de bine să stăm de vorbă şi aici.

Lydia porni televizorul.

– Sunt aşa de epuizată.

– Ce zici de o ceaşcă de ceai? întrebă Amber.

Când Amber reveni cu ceaiul, se aşeză pe sofa alături de Lydia şi făcură scurte conversaţii între comentariile unui documentar despre balene.

– Cum a fost seara cu Maya? întrebă Amber.

– Maya e în regulă, spuse Lydia.

Amber aşteptă. Nu insistă. Era enervant.

– O să-ţi povestesc altă dată, spuse Lydia.

Îşi dorea ca Amber să-i spună să-şi revină.

După un timp, Amber spuse:

– Ţi-ai dori ceva anume pentru ziua ta...

– Nu, chiar nimic, spuse Lydia. Scuze, sunt un pic cam ţâfnoasă azi.

Simţea că Amber murea de curiozitate să afle de ce. Ce-ar fi putut să-i spună? Nu era ceva ce ar fi putut spune tuturor.

Se uitară o vreme amândouă la televizor.

Amber luă o revistă şi-ncepu s-o răsfoiască. Încă mai citea când documentarul luă sfârşit.

– Cred că ar trebui să plec acasă, spuse Lydia. Nu vrei să stau aici aşa morocănoasă.

– Ba da, spuse Amber. La ce sunt buni prietenii dacă nu poţi fi morocănos de faţă cu ei?

– Ce zice la gazetă?

Amber îi arătă.

– Toată lumea a crezut că or să aibă nunta perfectă a Hollywoodului. Se pare că el o înşela de ani de zile. Mi-e milă de ea. E aşa de oribil.

– Chiar ţi-e milă? întrebă Lydia.

– Cum ar putea cuiva să nu-i fie milă? întrebă Amber. Ultima era dansatoare la bară. Nici măcar nu e drăguţă.

– Şi-acum, toată lumea ştie. Nu crezi că asta înrăutăţeşte situaţia?

Ar trebui, pur şi simplu, să plece acasă. Conversaţia asta nu avea nici un rost. Avea să-şi verse frustarea pe Amber?

– Când fostul meu mă înşela, asta mă măcina, spuse Amber. Gândul că toată lumea ştia şi le era milă de mine pentru că eram aşa o toantă. Te transformi într-o toantă doar atunci când toată lumea ştie.

– Atunci, de ce nu-i dai pace? întrebă Lydia, mai dur decât intenţionase, iar Amber o privi tresărind.

– Cui?

– Acum, oriunde se va duce, cineva îi va băga sub nas un aparat de fotografiat.

Amber închise revista şi o aruncă pe podea.

– Cred că este groaznic.

– Crezi că este groaznic? întrebă Lydia. De ce crezi că vor fotografiile? De ce... oh, las-o baltă, ar trebui să plec acasă.

Lydia se ridică în picioare.

– Pe curând.

Amber nu răspunse, îşi netezi fusta şi-şi împreună mâinile în poală.

– Amber, sunt doar ţâfnoasă în seara asta, OK?

– Aşază-te o clipă, spuse Amber. Înţeleg ce zici.

– Nu contează, spuse Lydia.

– Sunt lacrimi de crocodil, asta vrei să zici, este? Nu mi-e cu adevărat milă de ea. Nu, Lydia, lasă-mă să vorbesc, te rog.

O spuse mai delicat decât ar fi meritat Lydia.

– Aceste reviste pot fi atât de afurisite. Ştiu asta. Şi poate că şi atitudinea mea este afurisită. Mă uit la oamenii ăştia bogaţi şi celebri şi văd că şi ei au probleme. Poate că asta nu ar trebui să mă facă să mă simt mai bine când mă gândesc la viaţa mea, dar uneori aşa simt.

– Vorbim mâine, spuse Lydia.

– Citesc despre ea de ani de zile, spuse Amber. O văd la televizor, am văzut-o aproape în toate filmele ei. Şi-mi pare rău pentru ea, indiferent ce spui tu.

– Amber, spuse Lydia, sunt prea obosită. Hai s-o lăsăm baltă, de acord?

Parcă lângă casă şi se îndreptă cu paşi mari înspre piscină, cu Rufus pe urmele ei, precum un ghemotoc de blăniţă lipit de călcâiul pantofului. Când ajunse pe pajişte, îşi scosese deja sveterul, iar când ajunse la gresie îşi scosese deja tricoul. Îşi azvârli pantofii din picioare şi-şi trase blugii de pe ea. Rufus lătră.

– Rufus, spuse, taci.

Îşi scoase lenjeria de corp, iar când se scufundă, înotă pe fundul bazinului, pe întuneric, până se lovi cu capul de scările din partea cu apa mai mică. Ieşi la suprafaţă să ia aer, apoi se răsuci pe spate. Plutea între negrul cerului şi negrul apei, gândurile revărsându-i-se din creier, gelatinoase şi fosforescente, le putea vedea răspândindu-se pe suprafaţa bazinului. Se răsuci iar şi rămase cu faţa în jos, cu ochii deschişi, scufundată în apă. Acum nu putea vedea nimic. Picioarele începură să i se scufunde, şi le smuci în sus, menţinându-şi faţa în apă. Îi era cumplit de frig şi o ardeau plămânii. Rămase cât de neclintită putu. Când crezu că nu mai poate rezista, expiră cu putere pe gură şi se zbătu ca să se ducă la fund. Atinse fundul bazinului, îşi lipi ambele palme de gresie şi se lăsă în voia sorţii. Inhală prea devreme pe drumul înspre suprafaţa apei. Rufus lătră, iar ea tuşi, şi icni, şi se zbătu ca să ajungă la margine.

Se căţără pe mal, şi se chirci, şi tuşi, până ce vomită o şuviţă lungă şi subţire de apă lăptoasă. Îi tremurau picioarele de frig. Un gândac uriaş zbură direct înspre ea, bâzâind ca o armă cu şocuri electrice. Se izbi de umărul ei, iar ea ţipă. Rufus continua să facă larmă. În timp ce alerga spre casă, îşi lovi un deget de la picior de ceva ascuţit, dar nu se opri până ce nu

ajunse la uşa din spate, care era încuiată, ar fi trebuit să se întoarcă să-şi caute blugii şi cheia. Bătu în lemn până ce începură s-o doară pumnii, apoi alunecă în jos, se aşeză pe pământ şi începu să suspine.

Rămase aşezată, cu piciorul ridicat. Tăietura sângera, iar sângele şiroia în jos, printre tendoanele dintre degetul mare şi următorul, încolăcindu-se apoi în jurul gleznei. Cât de oribil se purtase cu Amber. A fost gratuit şi avea să-şi ceară scuze. Uitase cât de afurisită putea fi.

Trebuia să înceteze să mai fie aşa de furioasă. Faptul că îl recunoscuse nu însemna că exista vreo şansă ca şi el s-o recunoască pe ea. Nu apăruse la adăpost în ziua aceea. Nu se postase în faţa casei ei. Tot ce trebuia să facă era să rămână calmă. Privi sângele prelingându-se spre perniţă.

Dacă o recunoştea...

N-a recunoscut-o.

Dar dacă o recunoştea...

Îşi flexă piciorul şi-şi ridică piciorul, iar sângele îi curse pe fluierul piciorului în jos.

Voia ca el s-o recunoască? Freamătul acela pe care l-a simţit în clipa când l-a văzut, fusese groază, sau era amestecată cu încă ceva?

Îi sună mobilul.

– Tocmai mă-ntrebam cum îţi merge, se auzi Carson zicând.

– Sunt rănită.

– Fizic sau sufleteşte?

– La degetul mare de la picior.

– Sună rău. Vrei să vin?

Cât de neglijentă începuse să fie în ultimul timp. Cât de gata să lase garda jos. Ca şi când nimic n-ar mai fi putut merge prost pentru ea.

– Mersi, dar cred că mă descurc şi singură.

– Aş putea veni oricum. Dacă vrei.

– Sunt pe punctul să mă cuibăresc în pat şi să mă culc. Altă noapte.

– Bine, spuse Carson. Oblojeşte-ţi degetul, eu am să încerc să diger faptul că m-ai refuzat. Ne vedem mâine, da?

Poate că John Grabowski îi făcuse un serviciu apărând acolo. Îi servea drept aducere aminte. Să nu devină prea liniştită. Poate că era un înger

deghizat.

– Nu sunt sigură, spuse Lydia. Am să te sun. Am o săptămână plină.

CAPITOLUL 22

Sâmbătă dimineaţa, Grabowski se trezi devreme, îşi luă laptopul şi geanta cu aparatul de fotografiat şi se urcă în maşină. Voia să plece din Kensington chiar în acea zi. Joi, ziua de după vizita Lydiei, se ascunsese. Doamna Jackson se tot aranjase în diferite poziţii prin pensiune şi prin curte, iar el îi dăduse apă la moară trăgând cadre după cadre. Încă nu avea o fotografie cu Lydia şi prietenul ei, dar nu putea risca nimic. Avea să fie iritată acum, avea să verifice, privind peste umăr şi-n oglinda retrovizoare. Trebuia să acţioneze precaut.

Cu o zi înainte se încumetase să iasă şi să mai facă nişte fotografii, care ar fi putut fi folosite ca fundal; placa de lemn pe care scria Bun venit în Kensington, priveliştea asupra râului, primăria, magazinele demodate de pe străzile Albert şi Victoria, indicatoarele stradale. Mersese cu maşina prin tot oraşul, căutând cea mai avantajoasă poziţie pentru cadrul care avea să fie însoţit de titlul care urma să sune astfel: Ar putea această urbe adormită să deţină taina unui mister regal? Ei crezuseră de la bun început că fusese un mister, nepunând la socoteală faptul că doar observatorii OZN-urilor consideraseră vreodată serioasă această ipoteză.

Scrisese iar şi iar titlurile fiecărei fotografii. Nu că i s-ar fi cerut părerea. Când îşi puse capul pe pernă şi-nchise ochii, văzu titlurile primelor pagini scrise cu litere de-o şchioapă: UN VAL DE ŞOC ZGUDUIE LUMEA ÎNTREAGĂ... PRINŢESA „DESCOPERITĂ“ ÎNTR-O RĂSTOACĂ AMERICANĂ... ÎNVIATĂ DIN MORŢI...

Ieri, când încă încerca să nu-i iasă-n cale, ar fi putut jura că o urmărea ea pe el. De trei ori văzuse Sport Tracul la câteva maşini în spatele lui. Ar fi trebuit să fie la muncă, nu să colinde prin oraş.

Trase în curtea din faţa localului unde observase pentru prima oară Kensington pe hartă. Trebuia să facă o fotografie cu acest loc, unde a început toată povestea. Precis că avea să i se ceară să povestească totul de-a

fir a păr, exact aşa cum se întâmplase. Simţea fluturi în stomac. Îi era foame. Dar era şi neliniştit din cale-afară. Avea să fie ceva de proporţii atât de mari, că era aproape inimaginabil. Vestea avea să se transmită precum o plagă de proporţii biblice. Toţi vor vrea să-l intervieveze. Viaţa i se va schimba. Aceasta era acalmia dinainte de tsunami. Va avea nevoie de susţinere serioasă.

Răbdare, îşi spuse. Pune lucrurile cap la cap. Mai erau încă vreo câteva lucruri pe care trebuia să le ordoneze. Nu avea să deschidă gura prea devreme. Nu avea să devină paranoic şi să dea buzna înainte să fie pregătit.

Simţi din senin un junghi ca o izbitură în plexul solar. Avea de gând să-i facă una ca asta? Lumea la picioarele ei, iar ea a mutat munţii din loc ca să scape de tot.

De miercuri fusese într-o tensiune cumplită, abia dacă mâncase ceva. După micul dejun se va simţi mai bine. O chelneriţă, aceeaşi care-l servise şi cu prima ocazie, ieşi din local şi-şi aprinse o ţigară. Se ghemui pe tocurile pantofilor, cu spatele lipit de zid.

Ar fi trebuit să se dea jos din maşină şi să se ducă să mănânce. Într-un minut, asta avea să facă. Îşi scoase mătăniile din buzunar şi studie crucifixul care atârna de ele, mărgelele de un albastru boreal poleite cu argint. Când mama îi dăduse mătăniile, în ziua în care plecase de-acasă, la optsprezece ani, o îmbrăţişase. Pentru ea, el încă era ceea ce fusese mereu, un băieţel de altar.

Trecu mărgelele printre degete şi se gândi la Lydia. Dacă ar fi putut s-o lase-n pace, atunci ar fi făcut-o. Dar era imposibil. Ea era acolo. Trăia. Minţise o lume-ntreagă. Îşi minţise propriii copii, care o conduseseră pe ultimul drum. Şi nu ar fi fost cinstit, ar fi fost necinstit din partea lui să privească în partea cealaltă.

– Cum sunt vafele? o întrebă pe chelneriţă. Avea un ac de siguranţă în locul nasturelui de sus al bluzei, dar nu arăta prea sigur, ţesătura se trăgea şi-i descoperea sutienul.

– O nebunie, răspunse ea.

– Pe bune?

– La cinci marafeţi în care intră şi cafeaua? spuse ea. Tu ce crezi?

Le comandă oricum, alături de nişte costiţă, şi când termină de mâncat, îşi deschise laptopul şi revăzu cadrele cu Lydia. Era unul bun cu ea ieşind din magazinul de haine, cu părul prins sus, zâmbind şi făcând cu mâna cuiva de peste drum. Purta o bluză cu croiala unui camizol, care-i scotea în evidenţă umerii de înotătoare. Era o serie de cadre cu ea suindu-se în maşină la adăpostul de câini. Unul genial, clar, direct cu cu chipul ei. O decupase pe lângă ochi pentru fotografia de copertă. Acelaşi albastru ca al mătăniilor lui. Fotografii cu casa ei, din toate unghiurile. Nu avea una cu ea ieşind pe uşa din faţă deoarece nu avusese o poziţie din care s-o fi putut face fără să fi fost observat. Avea una cu ea la fereastra dormitorului ei, totuşi, pe care o făcuse stând ascuns în tufişuri. Încă avea acelaşi obicei la trezire, de a se uita pe fereastră pentru a saluta o nouă zi. Când îşi dusese băieţii la Disneyland, el făcuse o fotografie cu ea în capot, la ora şase dimineaţa, bând cafea în timp ce stătea la fereastra suitei din hotelul unde erau cazaţi. Doar acea fotografie singură acoperise costurile întregii lui călătorii.

Chelneriţa îi reumplu ceaşca cu cafea.

– E prietena ta?

Flirtase pentru Anglia la începuturi. Imaginea aceea pe care o avea, a fetei timide, nu a fost niciodată una reală. Privea în pământ, aşa că era dificil să faci un cadru cu chipul ei, dar asta nu a împiedicat zeflemeaua.

– E doar o femeie pe care o cunosc, răspunse.

Chelneriţa se aplecă pentru a privi mai de aproape. Cămaşa ei se întinse periculos. Se îndreptă şi observă geanta cu aparatul de fotografiat de pe scaunul de lângă el.

– Eşti fotograf?

– Spune-mi, zise el strângând cadrul cu chipul Lydiei. Îţi aminteşte de cineva?

Chelneriţa să fi avut vreo treizeci şi cinci de ani, destul ca să şi-o amintească.

– Nu. Am fost şi eu o vreme model, spuse. Când eram mai tânără.

Fuseseră cu toţii puţin îndrăgostiţi de ea. După care, ea s-a întors contra lor. De ce nu mă lăsaţi în pace? Era uşor deconcertant când ţipa aşa. Iar răspunsul era aşa de evident, că nu mai aveai ce să zici. Sincer, după toţi acei ani, semăna aproape cu trădare. Cum de se aştepta ea ca ei să plece pur şi simplu? Renunţase şi la protecţia poliţiei. La ce se aştepta?

– Nimic vulgar, spuse chelneriţa.

Avea faţa transpirată. Avea pori mari pe nas. Carnea dintre subţioară şi cot se bălăngăni uşor când ridică braţul cu cana de cafea. Lipsa ei de conştiinţă de sine o făcea oarecum sexi.

– Am făcut nişte nuduri. Dar nimic vulgar, repetă. E drăguţă prietena ta.

– Nu e... ceea ce crezi.

Chelneriţa luă farfuria în care mâncase Grabber.

– Da? spuse. Din experienţa mea, oamenii rareori sunt.

De ce altceva mai avea nevoie? Se va duce la News of the World. Nu, la Sunday Times. Îi va spune lui Gareth să negocieze „exclusivitate“ pentru o zi. Avea să fie o bombă. Fotografiile erau nucleul. Apoi certificate de moarte şi de naştere. Acestea nu prea demonstrau nimic altceva decât că ceva era suspect în ceea ce privea identitatea ei. Ce-i mai trebuia acum erau câteva fărâme de dovezi circumstanţiale incitante. Un citat, două din prietenii ei. Orice fragmenţel care să fi putut fi legat de trecutul ei, orice informaţie de culise pe care s-o fi scăpat ea. Trebuia să fie precaut, dar trebuia să fie şi rapid.

Oare chiar îl urmărise cu o zi înainte? Dacă da, nu văzuse nimic suspect. El ieşise doar să facă nişte fotografii cu Kensington, ceea ce se pupa perfect cu povestea lui de acoperire.

Dacă ea ar crede că el e pe urmele ei, oare nu ar părăsi, pur şi simplu, oraşul, nu ar dispărea? Dacă ar face asta, el tot ar rămâne cu fotografiile, tot ar putea merge mai departe, iar intriga ar fi cu atât mai mare.

Da, ar pleca pur şi simplu.

Asta dacă nu cumva voia să fie prinsă.

Poate că se săturase de viaţa asta monotonă.

Grabowski sorbi din cafea. Se uită la chelneriţă cum îşi pilea unghiile la tejghea, în timp ce un un tip cu şapcă de baseball încerca să intre în vorbă cu ea. Ceva din atitudinea ei studiat nonşalantă îi spunea lui Grabowski că tipul se prea putea să aibă noroc.

Dacă voia să se reîntoarcă la viaţa ei de altădată, cum avea s-o facă? Să apară la KP şi să bată la porţi? În felul ăsta avea să declanşeze un foc de artificii, un circ, haosul pe care-l declanşase mereu. Era o eternă manipulatoare. Era o expertă în trasul sforilor şi în dezminţiri.

Nu îl urmărise. Probabil că avusese mai degrabă nişte comisioane de făcut. Starea lui de tensiune îi jucase feste.

Câte operaţii plastice îşi făcuse? Fără discuţie, nasul. Poate şi buzele. Prin ce altceva mai trecuse? Vocea îi suna altfel, oare şi-o exersase? În zece ani nu luase accent american dar şi-l pierduse pe al ei, accentul claselor de sus.

Trebuia să înceteze să mai viseze cu ochii deschişi şi să-şi pună la punct planul. În după-amiaza aceasta se va duce la magazinul de haine şi va pretinde că doreşte să cumpere ceva pentru soţia lui, şi-o să vadă dacă va putea să lege o conversaţie. Ea părea să fie prietenă apropiată cu şefa magazinului. Trebuia să existe o cale să ducă discuţia înspre Lydia. Era sâmbătă. Luni, când ea avea să fie plecată la muncă, el avea să pătrundă în casa ei. Trebuia să găsească el ceva acolo care să condimenteze puţin acţiunea. Ceva ce luase cu ea, poate o bijuterie uşor de recunoscut, o fotografie de familie. Ceva care să ducă povestea pe primele pagini. În secunda în care avea să iasă de-acolo, avea să fie totul în laptop, gata să fie trimis pe e-mail de la pensiune. Mai întâi avea să-l sune pe Gareth. Cacă-te sau ridică-te de pe oliţă. Gareth avea să facă el în pantaloni.

Supraveghe buticul o vreme de peste drum, prefăcân-du-se că se uită la florile din florărie. Cel mai bine să intre când nu erau alţi clienţi înăuntru. Scană strada din nou ca să se asigure că maşina Lydiei nu era acolo.

Cathy nu avea să-l mai primească înapoi. Nu se înţelesese niciodată cu mama lui. Nici nu se străduise vreodată. Asta oricum avea să-i schimbe

viaţa. Şi cine ştie ce avea el însuşi să-şi dorească după ce totul se va fi terminat?

Prima oară când o întâlnise pe Cathy, făcuse cu o noapte înainte o beţie într-o cârciumă. Cum începuse totul, nici nu-şi mai putuse aminti a doua zi. Zilele în care se bătea, slavă Domnului, se terminaseră de mult.

În magazinul de haine nu mai era nimeni acum, cu excepţia proprietarei, care aducea hainele din cabina de probă şi le punea la loc pe umeraşe. Nu era foarte sigur cum să închege o conversaţie. Trebuia să cânte după ureche. Desigur că încercase cu doamna Jackson, dar aceasta nu-i oferise nimic folositor. Aceleaşi detalii vagi cu care o alimentase Lydia, cum că se mutase în America împreună cu soţul ei, că au locuit în mai multe state, au divorţat, după care ea s-a stabilit la Kensington. Doamna Jackson nu avea intimităţi cu Lydia, şi chiar dacă ar fi avut, era prea încrâncenată să fie ea în centrul atenţiei ca să mai bage în seamă şi actorii din rolurile secundare.

– Căutaţi ceva anume?

– Ceva ce i-aş putea duce soţiei mele.

– Pe mine mă cheamă Amber. Vă voi lăsa să căutaţi. Daţi-mi de veste dacă aveţi nevoie de ajutor.

Grabowski luă un cardigan brodat cu mărgele.

– Ăsta e drăguţ.

– Oh, este frumuşel, spuse Amber. Cu el nu daţi greş. Ce mărime poartă soţia dumneavoastră.

Se gândi.

– Este înaltă şi subţire. Mărimea 44, poate.

– Zece din Marea Britanie? Asta ar fi un 38 la noi. Locuiţi la doamna Jackson?

– Da.

Avea să fie comunicativă. Poate că obţinea ceva. Dar poate că timpul îi expirase. Nu ar fi fost mai bine să mai aştepte o zi, două, şi-apoi s-o lege imediat cu o vizită rapidă acasă la Lydia?

– Grozav, făcu Amber. Ai cunoscut-o pe prietena mea Lydia? Doamna Jackson a invitat-o pe la ea la papanaşi.

– Da, am cunoscut-o. Am primit faimoşii papanaşi.

Se duse la un cuier unde erau agăţate rochii lungi şi alese una.

– Asta e preferata mea, spuse Amber.

Era o blondă minionă, un pic binevoitoare, un pic flecară.

– Lydia are exact una la fel. Arată absolut fabulos în ea. Ce culori i se potrivesc soţiei dumneavoastră? Are părul negru?

Ridică rochia şi o examină pe toate părţile. Amber asta era, în mod evident, o limbută. Şi avea să-i redea Lydiei această conversaţie în secunda în care avea s-o vadă.

– Soţia mea este blondă. Spuse el, foarte deschis.

– Ah, făcu Amber, păi, ce ziceţi de aceasta albastră din tafta de aici, priviţi. Ce părere aveţi?

Ar fi fost bine, de asemenea, să înregistreze ceva. Va trebui să cumpere un reportofon şi să-l aibă pornit în buzunar. Ar fi trebuit să se fi gândit deja la asta. Nu pierde slănina pentru şorici, ar fi spus mama lui. Ei bine, el nu avea să facă aşa ceva de data asta. Avea să se asigure că va merge totul strună.

– Este foarte drăguţă, spuse. Aş putea să mai văd câteva?

Amber îi arătă toate rochiile de seară, atrăgându-i atenţia asupra detaliilor, indicându-i materialele din care erau făcute, explicându-i cum se aranjau în zona decolteului.

– Cea a Lydiei este splendidă, totuşi. Aţi apucat să discutaţi pe îndelete despre Londra?

Cântări distrat două rochii, ţinându-le în sus pentru a le compara. Nu avea de gând să pară interesat de prietena ei. Când ea avea să reproducă discuţia, nu trebuia să existe nimic care să-i dea de bănuit Lydiei.

– Ce părere aveţi? întrebă ea. Aveţi idee cam ce ar fi mai nimerit?

Avea idee că nimerit ar fi fost să aştepte până mier-curi după-amiază. Dacă Lydia suspecta deja ceva, el nu avea de gând să facă nimic care să-i întărească suspiciunea, dimpotrivă, avea de gând să nu-i iasă-n cale. În fiecare miercuri îşi lua liber de la serviciu şi-şi petrecea după-amiaza aici, în butic. Asta îi lăsa lui cale liberă către doamna în vârstă de la adăpost. Dacă juca bine, urma să obţină ceva util de la ea, un citat de la angajator. Apoi s-ar fi dus acasă la Lydia. Încă patru zile şi urma să aibă ce avea nevoie. Şi nu

mult după aceea, acel oraş avea să se afle pe harta tuturor timpurilor. Chappaquiddick[17], Roswell[18] şi Dealey Plaza[19] la un loc. Douăzeci şi patru de ore pe zi de relatări din belşug în toată lumea.

– Nu mă pot decide, îi spuse lui Amber. Ar fi mai bine să mai cumpănesc.

– Oh, dar vă rog, spuse Amber, zâmbind dulce. Nu e bine niciodată să te pripeşti.

17 Se face referire la insula unde Mary Jo Kopechne, profesoară, secretară şi specialist în campanii politice, a fost găsită moartă în 1969, înecată în maşina care aparţinuse senatoruui Ted Kennedy (n.tr.)

18 Localitate din apropiere de New Mexico unde, în iunie sau iulie 1947, ar fi fost găsite resturile rezultate în urma prăbuşirii unui OZN cu un echipaj de extratereştri (n.tr.)

19 Cartierul din centrul Dallasului unde, la 22 noiembrie 1963, a fost asasinat J.F. Kennedy (n.tr.)

CAPITOLUL 23

După brunchul[20] de duminică de acasă de la tevis, prietenul acesteia şi soţul lui Suzie se porniră să-i forţeze pe copii să meargă într-o expediţie prin pădure. Lydia se întreba dacă ar fi trebuit să-i însoţească. Nu avea stare. Nu voia să stea într-un loc. Dar nu se putea hotărî să se ridice din scaun.

– Maya, spuse Mike. Mişcă-ţi fundul. Trebuie să purcedem la drum.

– De ce nu pot rămâne aici? întrebă Maya. Nu-mi place să merg pe jos.

Mike zâmbi la ea. Era înalt, avea păr nisipiu şi pistrui şi era mereu un pic razna. Doar privindu-l în acel moment o făcea pe Lydia să se simtă şi mai epuizată.

– Nu mă face să-ţi pun cătuşe, spuse.

Maya se întoarse spre Lydia.

– Mereu aceleaşi glume jalnice şi răsuflate.

– Glumele vechi sunt cele mai bune, spuse Mike, plesnindu-se peste coapsă. De ce a traversat puiul strada?

– Of, Doamne, tată, spuse Maya. Chiar că trăieşti în Epoca de piatră.

– Răspuns LAPD[21].

– „Nu ştim, dar lasă-ne cinci minute cu puiul şi o să aflăm.“

– Eu rămân aici, spuse Maya, ridicându-şi picioarele pe scaun.

Suzie ieşi din bucătărie pe verandă şi mai stivui nişte vase.

– Steve a luat-o înainte?

– Îi încarcă pe soldaţi în maşină.

Mike îşi puse mâinile pe umerii Mayei.

– Ce zici dacă l-am lua şi pe Rufus cu noi, dacă Lydia e de acord?

– Sunt de acord, spuse Lydia.

Mike, Lydia putea să-şi dea seama de asta, încerca s-o ajute pe Maya să evite o confruntare cu mama ei.

– Hei, domnişoară, spuse Suzie. Marş.

Maya deschise gura, dar Mike se aplecă şi-i şopti la ureche ceva, care o făcu să râdă.

– Haide, Rufus, spuse el, mergem la plimbare.

Rufus era lipit de labele picioarelor Lydiei. Aceasta şi le scoase de sub el.

– Pleacă, îi spuse.

Câinele se ridică şi se deplasă câţiva centimetri, pentru a se încolăci apoi peste degetele ei de la picioare.

– Bine, rămâi.

Când îi văzură pe bărbaţi şi pe copii plecaţi, Suzie, Amber şi Tevis se alăturară Lydiei la masă.

– Carson nu trebuia să vină şi el? întrebă Tevis.

– Ne-am cam certat aseară, spuse Lydia.

– Of, Doamne, e totul în regulă?

Amber o privi nerăbdătoare.

– E în regulă, spus eLydia.

Zâmbi pentru a împiedica alte întrebări.

– Aveam amândoi nevoie de un pic de aer azi.

– Tipul de la pensiune a fost ieri pe la magazin, spuse Amber. Căuta ceva pentru nevastă-sa. Părea de treabă.

Toţi, gândi Lydia, îi păreau de treabă lui Amber. Ea plăcea pe toată lumea, fără deosebire. Dacă Grabowski dădea târcoale prin magazinul lui Amber, poate că Lydia nu era paranoică. Poate că se ducea acum prin tot oraşul, punând întrebări.

– Despre ce aţi vorbit?

– Nimic important, spuse Amber. Era interesat de rochii de seară.

Toată ziua precedentă încercase să nu se mai gândească la asta, spunându-şi că era o proastă. Vineri îşi luase liber şi-l urmărise de dimineaţă şi până după-amiază. A fost mai dificil decât şi-ar fi imaginat ea că ar fi să-l urmărească fără să fie observată. De multe ori îl pierduse, pentru că rămăsese prea în urmă când traficul nu fusese prea aglomerat şi ştiind că maşina ei ieşea uşor în evidenţă. Cu ani în urmă fusese în repetate rânduri pe urmele ei şi îl pierduse prin stilul ei de şofat nesăbuit. De data

asta, se strecurase ea în spatele lui şi el nu făcuse altceva decât să se deplaseze de colo-colo şi să facă fotografii cu indicatoarele de străzi şi cu râul. Încercase să-şi impună să înceteze să se mai tortureze. Spre seară, bineînţeles că îndoiala i se strecurase din nou în suflet. Iar acum, Amber îi povestea că Grabowski adulmecase prin zonă. Instinctele ei iniţiale fuseseră corecte.

– Pe care a cumpărat-o? întrebă Lydia.

– Nu a putut alege, spuse Amber. Revine săptămâna viitoare. I-am spus că e mai bine să nu ia o decizie pripită.

– A amintit că am luat ceaiul împreună, cu doamna Jackson?

– Da. Sau l-am întrebat eu, spuse Amber.

– Şi ce altceva a mai zis?

Ce voia ea să ştie era ce anume spusese Amber. Toate lucrurile pe care i le spusese ea lui Amber, devenise atât de neglijentă.

– Nimic important. Mi-a spus că nevastă-sa e blondă. Era interesat de aceeaşi rochie pe care ai luat-o şi tu, dar m-am gândit că ei nu i se potriveşte culoarea. I-am spus cât de fantastic arăţi tu în rochia ta.

– Şi ce altceva i-ai mai spus? întrebă Lydia.

– Te interesează tipul ăsta, Lydia? replică Tevis.

– Ce altceva i-ai mai spus? insistă Lydia. Sunt doar curioasă, asta-i tot, deoarece, ca să-ţi spun sincer, mie nu mi s-a părut un om de treabă. Nu mi s-a părut prea în apele lui.

– Oh, făcu Amber. Aşa? Păi, nu a zăbovit prea mult timp în magazin şi am vorbit – eu am vorbit – despre rochii.

Am căzut la toate examenele, de două ori. De ce-i spusese ea lucrul ăsta lui Amber? De ce a dat astfel de informaţii? Câte alte lucruri îi mai spusese lui Amber şi Esther şi celorlalţi, pe care Grabowski le-ar fi putut pune cap la cap? Mama m-a părăsit când aveam şase ani. Mai deunăzi îi povestise acest lucru lui Esther. Neglijentă, proastă, neghioabă. Dosarul lui Carson ar putea fi destul de subţire, dar al lui Grabowski va plesni din cusături dacă el reuşea să-i păcălească pe toţi prietenii ei. Aşa-zişii ei prieteni.

– Lydia, spuse Tevis. Lydia, eşti bine?

O turnaseră. De ce crezuse ea vreodată că aşa ceva nu se va întâmpla?

– Lydia?

Trădare fără margini. Viaţa ei fusese o trădare fără margini. Nu mai putea în veci să mai aibă încredere în cineva, şi ar fi trebuit să înveţe asta cu atât de mult timp în urmă. În luna ei de miere, pe care soţul ei a petrecut-o dând telefoane amantei lui. Nu, cu mult timp înainte. Când mama a lăsat-o şezând pe scări şi s-a dus la maşină să-şi ducă valiza.

– Lydia? spuse Suzie.

Gândea ca o nebună. Trebuia să iasă din toată povestea asta. Ar fi trebuit să se ducă la plimbare cu copiii. O plimbare lungă şi-apoi să înoate.

– Vrei un pahar cu apă? întrebă Amber.

Lydia clătină din cap.

– Te doare capul?

Se uită la toate trei, la îngrijorarea de pe chipurile lor.

– Scuze, spuse, mă frământă nişte probleme.

– Am crezut că te-am pierdut, spuse Suzie.

Lydia îi adresă un zâmbet. Simţi că se înroşeşte de ruşine pentru felul în care tocmai îşi desfiinţase prietenele.

Interveni o pauză în conversaţie. Briza începu să se înteţească, iar soarele se ascunse după un nor. Curtea lui Tevis era micuţă, cu pietriş şi cu o grădină de ierburi aromate, care împrăştia un miros puternic de cimbru când adia vântul. Dincolo de grădina cu ierburi se afla un mic iaz plin de pipirig şi nuferi.

– Am să-mi dezmorţesc puţin picioarele, spuse Lydia, şi se duse înspre iaz.

Noaptea trecută, Carson trecuse pe la ea. A fost groaznic. Ea făcuse o scenă teribilă. De ce făcuse asta? A fost absolut gratuit. Rufus forfotea pe lângă picioarele ei. Uneori putea fi chiar foarte agasant. Îl luă în braţe. Toată ziua precedentă se tot împiedicase să se gândească la faptul că ar fi fost ceva sinistru legat de prezenţa lui Grabowski. Trecând printr-o serie de îndoieli, ca un maldăr infinit de rufe care care se tot roteau prin capul ei, din ce în ce mai repede, ca într-un storcător, încâlcite, amestecate, neclare. Când

sosise Carson, ea era deja aşa de încordată, că tresări când el o sărută de bun găsit.

Abia dacă putuse să scoată vreo vorbă.

– Ştii că putem să stăm de vorbă dacă vrei, spuse Carson. Despre orice, sunt aici.

Voise să urle la el în acel moment. Nu, nu putea vorbi cu el despre orice. Nu-i putea spune deloc orice.

– Mulţumesc, spuse ea cu dinţii scrâşnind.

– Sincer, spuse el.

Sinceritatea din ochii lui o ardea, era de nesuportat.

– Este în regulă dacă nu vrei să mă laşi să te cunosc. Mergem mai departe aşa cum suntem. Dar sunt puţine lucruri pe care nu le-aş face pentru tine. Sper că ştii asta, Lydia.

– Ce ai face tu pentru mine? întrebă ea arţăgoasă.

El spusese o prostie.

– Ce ai face tu cu adevărat?

O luă de mână.

– Încearcă-mă, spuse blând.

– Ai renunţa la tot? întrebă ea, aproape ţipând. Ţi-ai părăsi casa, slujba, prietenii?

El nu-şi dădea seama, trebuia să-l facă ea să-şi dea seama că, atunci când spunea aşa ceva, trebuia să ştie ce spune.

– Ai sacrifica totul, dacă ar trebui, pentru a fi cu mine? N-aş prea crede.

Îşi smulse mâna dintr-a lui. Dacă Grabowski urma s-o dea în vileag, asta ar fi schimbat tot restul vieţii ei. Asta, dacă nu s-ar fi dat bătut, ceea ce nu avea de gând să facă dacă tot ajunsese până acolo. Dacă ar fi trebuit s-o şteargă brusc, ar fi venit el cu ea, fără să i se dea nici o explicaţie, pe nepusă masă? Nu era atât de naivă încât să creadă aşa ceva. Şi dacă-i explica? Dar nu, nu exista nici o speranţă.

El încercă să-i răspundă, dar ea nu-l lăsă.

– Doar vorbe-n vânt. Ne simţim bine împreună. Dormim împreună. Fiecare este o companie plăcută pentru celălalt. Dar asta-i tot. Nu te-apuca

să baţi câmpii des-pre cât de puţine lucruri sunt pe care nu le-ai face pentru mine, pentru că habar n-ai ce spui. N-ai nici cea mai vagă idee.

Tremura. Ar fi vrut ca el s-o cuprindă în braţe şi să-i spună că o să fie totul în regulă. Voia să-i umple golul de la baza gâtului cu lacrimile ei. Dacă i-ar fi spus atunci „trebuie să-mi spui totul“, ea ar fi spus totul pe nerăsuflate. Totul. Nu mai putea ţine în ea. Indiferent ce-avea să se întâmple, n-avea decât să se întâmple. I-era lehamite, lehamite să tot încerce să cotroleze fiecare flecuşteţ.

Dar el nu rosti nici un cuvânt. Îşi masă ceafa şi privi în tavan.

După o vreme, când ea ştia că era deja prea târziu şi că momentul se spulberase, el spuse:

– Sunt o persoană aşezată, Lydia. Când ai să începi să mă tratezi ca atare? Nu mai vreau să mă mai joc.

Atunci ea se puse pe plâns, iar el o luă în braţe, dar prăpastia dintre ei era imensă, prea mare pentru a putea fi umplută cu lacrimile ei. Cum ar fi putut ea vreodată să se explice? Dacă ar fi încercat, cum ar fi putut-o el înţelege? Nu era vina lui. Poate că o persoană n-o putea înţelege pe alta niciodată. Iar în situaţia ei, ar fi fost prea mult pentru orice fiinţă umană.

Reveni pe verandă, unde Amber povestea despre Phil, reenumerând pe unde fuseseră la întâlnire.

– Deci, spuse Suzie, crezi că e o chestie de durată?

– Noaptea trecută, la cină, spuse Amber, el vorbea, iar eu îl ascultam, şi făceam comentarii, ştii, aşa, când unul, când altul.

– Asta se numeşte conversaţie, spuse Tevis.

– Dar eu parcă nici nu participam la conversaţie, spuse Amber. Eram parcă un fel de spectator şi mă gândeam, uau, ce conversaţie plicticoasă. Sper că femeia aia ştie ce face. Sper că n-o să se-ncurce cu tipul ăla care stă acolo şi vorbeşte despre faptul că are SCI.

– SCI? A discutat despre veniturile lui băneşti? întrebă Suzie.

– Sindromul colonului iritabil, spuse Tevis. Nici măcar nu te-ai culcat cu el încă, şi el vorbeşte despre faptul că are sindromul colonului iritabil?

– Trebuie să aibă grijă ce comandă, spuse Amber, chicotind.

Lydia îşi reluă locul la masă.

– Ultima oară păreai destul de entuziasmată de el.

– Ştiu, spuse Amber. Vi se pare că sunt fluşturatică? Chiar cred că e foarte de treabă.

Lydia o bătu pe Amber pe mână.

– Eşti cea mai inimoasă persoană pe care am cunoscut-o eu vreodată. Tu crezi că toată lumea e de treabă.

– Oh, făcu Amber, păi, de cele mai multe ori aşa şi e.

– Asta e ceva ce m-ai învăţat şi pe mine, spuse Lydia. Sau ceva ce încă încerc să învăţ.

– Deci, ai terminat-o cu el? întrebă Suzie.

– Cred c-am s-o iau mai uşor, spuse Amber.

– Totuşi, sună de parcă aţi fi ajuns la un punct culminant, spuse Suzie. Să vorbeşti despre sindromul colonului iritabil. Frate, ar fi trebuit să-l filmezi cu camera ascunsă.

– La naiba, spuse Tevis, am uitat de desert. Am două tiramisu imense în frigider. Vrea cineva?

Lydia făcu ordine în bucătărie, în timp ce Tevis spălă şi tăie căpşunile, apoi puse tiramisu în cupe. Stivui farfuriile în maşina de spălat vase şi frecă o cratiţă. Grabowski n-avea cum s-o urmărească. În fiecare zi privise peste umăr, verificase în oglinda retrovizoare, se uitase după el. Singura persoană care urmărise pe cineva fusese ea însăşi.

Pericolul de a-i fi distrusă lumea venea de la o singură persoană. Ea însăşi. Ea era propriul ei inamic cel mai de temut. La un an după ce intrase înotând în noua ei viaţă, îşi închipuise că un vecin se prinsese cine era. În ce paranoie nebunească se transformase totul.

Era o presiune, un nor de furtună, care se forma în interiorul ei. De fapt, cât timp avea să mai trăiască aşa?

Luă un tocător şi un cuţit murdar. După ce le spălă, continuă să răsucească în mână cuţitul. Îşi aminti de sângele ce-i cursese din degetul de la picior, de-a lungul labei piciorului şi-apoi înspre gleznă, floarea purpurie care se formase, înflorind. Privi cuţitul. Să scoată totul afară. Dacă ar fi

putut să scoată totul afară. Cea mai mică înţepătură, o valvă minusculă, o incizie, o extracţie, o venesecţie.

– Lasă vasele, spuse Tevis. Hai să ducem desertul afară.

Lydia îşi şterse mâinile. Trebuia să se liniştească.

– Gata? întrebă Tevis.

Nu voia să se liniştească. De ce să se liniştească? Asta era viaţa ei pentru totdeauna? Să-şi ţină tot timpul respiraţia. Să meargă mereu pe vârfuri. Clocotea de revoltă, o revărsare de adrenalină care aproape că o făcea să plutească. De când nu mai avusese un astfel de elan? Odinioară, când era la pământ, nu se ridicase ea iar şi iar?

– Tevis, spuse, azvârlind deoparte prosopul. Vreau să-mi dai în cărţile de Tarot. Putem face mai întâi asta?

Camera de zi era ca o peşteră a comorilor orientale, carpete indiene, mobilă indoneziană, un Buddha imens din onix, tronând pe o cutie japoneză din lemn pentru ceai. Tevis îşi luă pachetul de cărţi de Tarot şi se aşeză pe podea, lângă măsuţa de cafea, în poziţie lotus. Măsuţa avea o sirenă făcută din mozaic. Lydia se aşeză faţă-n faţă cu Tevis.

– Doreşti să afli ceva anume din această etalare? întrebă Tevis. Nu-mi spune ce anume. Doar gândeşte-te tu.

Amber purta o bluză gofrată din bumbac, iar şnurul cu care se lega pe piept se termina cu doi mici clopoţei aurii.

– Am să etalez o cruce celtică, spuse. Ţi-a mai etalat cineva aşa ceva vreodată?

– Da, dar acum mulţi ani de zile, spuse Lydia.

Încercase de toate. Tevis era aşa de relaxată. Nu-i păsa niciodată de ce gândeau ceilalţi. În acel moment avea o serenitate pozitivă.

Tevis etală şapte cărţi în cruce.

– Deci, această parte se numeşte ax, spuse, etalând alte patru cărţi.

Cărţile nu-i puteau spune ce voia ea să ştie. Tevis nu-i putea spune. Nimeni nu-i putea spune. Trebuia să plece de acolo. Trebuia să plece undeva. Oriunde. Trebuia să plece imediat.

Rufus intră în fugă pentru a cerceta ce se petrecea acolo. Lovi cu coada şi dărâmă câteva cărţi pe podea.

– Hai s-o lăsăm baltă, spuse Lydia.

Adună restul cărţilor şi le amestecă printre celelalte din pachet.

– Nu contează, spuse Tevis. Pot etala din nou.

– Ştiu, dar m-am răzgândit. Rufus m-a ajutat să mă răzgândesc. Este foarte înţelept, ştii.

Lydia se forţă să zâmbească. Ar fi trebuit măcar să facă o sesiune de înot. Să fi încercat să-şi limpezească mintea.

Tevis adună cărţile şi le puse la loc în pachet.

– Nu prea te pasionează chestiile astea hippy.

– Tu crezi în ele? întrebă Lydia. Tarot, rune, horoscop, ceakre, spiritism?

– Săptămâna asta, la muncă, spuse Tevis.

Îşi adună părul în creştetul capului în timp ce se gândea, şi trecu un creion prin el.

– Săptămâna asta, la muncă, am prezentat cinci case, am dat vreo cincizeci de telefoane, am citit sau am trimis o sută de e-mailuri. Am băut cincisprezece ceşti de cafea, am avut şase şedinţe cu colegii, m-am dus la toaletă de douăsprezece ori. Am citit despre noile reglementări referitoare la angajamentele scrise aflate în păstrarea unui terţ şi care se cedează destinatarului după îndeplinirea anumitor condiţii. Am făcut trei noi evaluări şi am pregătit şase contracte. Mi s-a dus firul la două perechi de ciorapi. Evenimentul săptămânii pentru toată lumea a fost sosirea noului răcitor de apă.

Făcu o pauză. Îşi ţuguie buza inferioară şi ridică din umeri.

– Nu ştiu ce e mai nebunesc. Toate chestiile astea pe care le fac în afara orelor de muncă, sau chestiile pe care le fac toată săptămâna.

Lydia parcă şi o luă pe jos în susul străzii Albert, înspre drogherie, pentru a-şi cumpăra nişte aspirină. Durerea de cap se accentuase. Va lua nişte pastile şi va înota, după care va fi în stare să gândească mai limpede, să decidă ce să facă şi când.

Strada Albert era pustie, nici o mişcare. Cât timp s-ar mai fi putut îngropa acolo? Era timpul să-şi aducă aminte că, de fapt, nu murise.

Trebuia să se mişte. Ar fi trebuit să se mute la New York sau Washington şi să înceapă din nou să trăiască. Era timpul. Lawrence îi dăduse un plan alternativ, un alt paşaport, o nouă identitate, în caz că ar fi avut vreodată nevoie de ele. Era foarte posibil să nu aibă, şi nu voia să înveţe iar să reacţioneze la alt nume. Dar, în orice caz, trebuia să se reinventeze în altă parte. Era o muncitoare la un adăpost de câini din Kensington, când putea (era încă destul de atrăgătoare) să fie o persoană cu o poziţie socială importantă în Washington.

Va întâlni vechi prieteni acolo. Dacă reuşea să se infiltreze în unele dintre vechile ei cercuri... Zâmbi.

În drogherie, doamna Deaver se pregătea să închidă.

– O să fiu rapidă, spuse Lydia. Îmi trebuie doar nişte aspirină şi un rimel.

– Nu te grăbi, spuse doamna Deaver. Dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi de ştire.

Lydia luă un borcan de aspirină. Raftul cu cosmetice era în fundul magazinului. Studie câteva rimeluri, strecură unul în buzunar şi le puse pe celelalte la loc pe raft.

Doamna Deaver bătu în casă aspirina.

– N-ai găsit ce-ţi trebuia la cosmetice?

– Nu, doamnă Deaver. De fapt, mi-am dat seama că nu aveam nevoie de rimel.

Îşi luă rămas-bun şi ieşi, măsurând strada în sus şi-n jos. În vechea ei viaţă nu putea ieşi pe stradă fără să verifice mai întâi unde erau aparatele de fotografiat. O luă din nou pe strada Albert, imaginându-şi fotografi mergând cu spatele în faţa ei, alţii, de-o parte şi de alta, strigând-o pe nume. Voia să se întoarcă la Cartierul din centrul Dallasului unde, la 22 noiembrie 1963, a fost asasinat J.F. Kennedy asta? Asta voia? I se făcu pielea de găină pe braţe. „Ţine-te bine“, se gândi. „Ţine-te bine. Va fi o călătorie grea.“

20 Combinaţie între mic dejun şi dejun (n.tr.)
21 Los Angeles Police Department – Departamentul de Poliție Los Angeles (n.tr.)

CAPITOLUL 24

Mai avea de omorât timpul a două zile până miercuri, şi aveau să fie cele mai lungi două zile din viaţa lui. Ce-ar fi putut oare să facă să treacă timpul mai repede? Îşi verifică munca de o mie de ori. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte. Voia să-i ia un „interviu“ femeii care conducea adăpostul. Şi, dacă aştepta până în după-amiaza în care Lydia îşi lua de obicei liber, nu era nici un pericol să dea nas în nas cu ea acolo. Va avea grijă cum va pune întrebările. Cu puţin noroc, bătrâna avea să uite ce s-a petrecut, nu-i va spune nimic Lydiei. Lydia nu va fugi înainte ca povestea să iasă la iveală.

Noaptea trecută stătuse treaz, cugetând dacă să-i trimită nişte fotografii lui Gareth, ca să le ştie în siguranţă. Dacă ardea pensiunea? Ştia că era o prostie. Îşi lua sculele peste tot cu el. Dacă le pierdea, ceea ce nu avea să se întâmple, avea o copie pe un stick de memorie în sertarul biroului. Era periculos să trimită ceva pe e-mail. Dacă le vedea cineva din biroul lui Gareth, avea să apară totul pe internet, ar fi scăpat totul de sub control. Va zbura acasă cu toate informaţiile salvate în siguranţă doar în laptopul lui. Gareth va organiza o întâlnire cu Sunday Times şi atunci el le va arăta totul. Nu va preda nimic până ce nu se vor fi înţeles asupra banilor.

Răbdare. Zece ani fără o singură poveste pe care să fi dat doi bani. Încă două zile nici nu mai contau.

Barul din Gains se deschidea la prânz, şi Grabber sosi când barmanul ridica obloanele. Jucă biliard cu un mecanic, care avea un picior mai scurt decât celălalt şi un umblet legănat, ca de pirat. Bău sucuri carbogazoase dietetice şi rămase cu un ochi la genţile lui şi cu celălalt la uşă. Dacă femeia aia ar fi apărut, ar fi şters-o de-acolo. Nu că ar fi avut de ce să se simtă vinovat. Dar ar fi preferat să nu aibă parte de scene.

Oare cât va obţine pentru exclusivitate? Un milion nu ar fi prea mult. De fapt, un milion ar fi prea puţin.

Se aşează pe un taburet de la bar şi comandă o bere. Încercă să găsească ceva să-i spună barmanului, dar tipul avea o faţă foarte acră şi probabil că avea nevoie de ambii neuroni pe care-i poseda pentru a şterge paharele.

Când se va vedea cu băieţii din cârciuma de acasă, o să-i facă zile fripte. Aşa era când cuiva îi mergea bine. Trebuiau să fie tachinaţi, să coboare cu picioarele pe pământ, să nu şi-o mai ia în cap. Invidioşi ca dracu, aşa aveau să fie cu toţii. Dar mulţumiţi pentru el. Majoritatea. O să dea de băut la tot barul noaptea-ntreagă.

Bătrâna de la adăpostul de câini. Trebuia să se gândească la cum putea s-o abordeze. Trebuia să inventeze un motiv pentru a vorbi cu ea, un motiv care s-o facă să fie cooperantă. Odată ce-i câştiga încrederea, avea să fie uşor s-o ducă în direcţia corectă, să ducă discuţia înspre Lydia. Avea nevoie doar de nişte detalii, pe care avea să le înregistreze cu reportofonul din buzunar. Avea de gând să cumpere unul a doua zi. Aproape orice ar fi adăugat greutate poveştii. „Deci, doamna Jackson a spus că Lydia a crescut în Southampton.“ „Oh, nu, drăguţă, Lydia a crescut în...“ Nici nu mai conta ce spunea. Avea să fie folositor oricum. Dacă Lydia îi spusese bătrânei ceva adevărat despre copilăria ei, bineînţeles că ziarul avea să folosească asta drept argument. Dacă inventase lucruri, ziarul avea să le publice oricum, ca o confirmare a faptului că împletise un ghem de minciuni în jurul falsei ei identităţi.

Şi nu era greu să-i faci pe oameni să vorbească. Tre-buia doar să-i flatezi un pic. Exersase ani în şir. Într-o după-amiază obţinuse un pont cum că ea-şi dusese băieţii la film în Leicester Square. Nu-i găsi maşina parcată nicăieri prin apropiere şi nu ştia dacă nu cumva îşi irosea timpul de pomană. Nu erau de văzut alţi fotografi prin zonă. Dacă ea se afla înăuntru, însemna că se descotorosise de toţi.

A intrat şi s-a plimbat agale prin foaier, îşi lăsase aparatul în spatele maşinii, desigur. S-a prefăcut că citeşte nişte recenzii de filme plasate pe diverşi stâlpi. Apoi a cumpărat un bilet pentru un film de mai târziu şi a pornit o conversaţie relaxată cu o plasatoare. I-a spus că nu mai fusese în cinematograful acela de când venise odată, la scurt timp după deschidere, nu cumva fusese inaugurat de Ducele de Edinburgh în 1985? Ba da, aşa e, a

spus plasatoarea, e o placă chiar acolo. El s-a răsucit ca să arunce o privire, deşi o văzuse deja. Şi ducele, a venit vreodată să vadă vreun film aici? Din câte ştiu eu, nu, a spus vânzătoarea. Sunteţi prea discretă ca să spuneţi, a spus el. Plasatoarea aproape că a explodat. Păi, n-ar trebui să spun, dar Prinţesa de Wales se află chiar acum în sală, cu amândoi băieţii ei. Pe bune, a spus Grabowski, este la fel de frumoasă în realitate precum este în fotografii? Este uimitoare, a spus vânzătoarea, ştiţi ce uluitor arată în fotografii, ei bine, este chiar mai uluitoare de-atât.

Ştia ce-avea să-i spună cucoanei cu câinii. Şi aproape că nici nu mai conta ce-i spunea ea lui. Avea să fie un context grozav. Lydia este minunată atât cu oamenii, cât şi cu animalele. Lydia nu a spus multe despre trecutul ei. Lydia bea cafeaua cu zahăr. Nu conta. Totul avea să alimenteze povestea, iar apetitul avea să fie de nepotolit. Toată lumea avea să înfulece pe nerăsuflate fiecare detaliu din ceea ce va spune angajatorul ei, nu vor putea să se mai sature, şi aveau să facă tot ce pofteau din ele.

– Mai doresc o bere, spuse Grabowski. Hei, cum se distrează oamenii pe-aici?

Barmanul îl privi suspicios, ca şi când i s-ar fi pus o întrebare capcană.

– Să se distreze? spuse, schilodind cuvintele. Păi, la sfârşit de săptămână, unii oameni se duc la vânătoare. Chestia asta e destul de populară pe aici. Vânezi?

– Nu, spuse Grabowski.

Obişnuia să stea întins pe burtă prin frunzişul de la Balmoral, dar nu căprioare avea el în vizor.

– Nu-mi plac sporturile sângeroase.

Barmanul dădu din cap.

– E captivant. Nu pot să explic unuia care n-a făcut-o niciodată. Da’ trebuie să ai permis, legile sunt foarte stricte în privinţa asta.

Îşi petrecu ziua în bar, sorbind fără grabă bere după bere. Când se lăsă seara, aproape că începu să spere că femeia aceea va intra în bar, pentru că se plictisea de moarte. Dar ea nu apăru.

În jurul orei zece, se întoarse în Kensington, parcă maşina, îşi rândui echipamentul şi se decise să se ducă pe jos la magazinul de băuturi, deşi nu ştia dacă mai era deschis; oraşul ăla era un adevărat cimitir după ora nouă.

Era aşa de linişte pe Fairfax, că paşii-i sunau brutal de zgomotos. Pe Albert, un bătrân ieşi agale din bungalow-ul lui, tuşi şi intră înapoi, la fel de agale. Străzile erau pustii, abia dacă trecea câte o maşină.

Când vru să traverseze, văzu un vehicul apropiin-du-se din stânga. Şoferul nu mergea cu viteză, avea destul timp să traverseze. Coborî de pe bordură şi privi instinctiv spre dreapta, ca să se asigure că nu venea nimic. Se auzi un motor ambalând, şi el se roti să vadă ce era. Maşina din stânga venea acum ca fulgerul înspre el, farurile ei secerându-l. Pentru o clipă paralizã, neştiind dacă să se întoarcă pe trotuar sau să fugă înainte. Se auzi o voce strigând NU! Era vocea lui. Fugi spre cealaltă parte a străzii, maşina aproape că-l ajunsese. Fugea să-şi salveze viaţa, zgomotul motorului spărgându-i timpanele.

Nu avea să-l lovească, era îngrozitor felul în care turase motorul la maximum, dar fusese destul de departe ca să... Înainte să-şi termine gândul, maşina viră brusc spre el. Ţipă. Asta era, urma să moară.

Se pregăti pentru impact, ca şi cum, dacă şi-ar fi întărit pieptul şi braţele, ar fi fost pregătit să încaseze izbitura fierului ăluia care venea înspre el cu viteza de o sută treizeci de kilometri la oră.

Viteza cu care rula maşina stârni un asemenea curent, încât aproape că-l răsuci pe loc când viră dreapta şi trecu pe lângă el.

– Băi, labagiule! urlă după maşină. Băi lab...

Se opri. Era Sport Tracul Lydiei.

Încercase să-l omoare.

Era pe urmele lui.

Închise ochii şi se închină.

Ce-nsemnase asta? Încercă să gândească, inima încă bătându-i să-i spargă pieptul. Ce-nsemna? Însemna un lucru, clar. Trebuia să să se grăbească.

CAPITOLUL 25

Luni seara, Lydia se duse la esther la cină, iar pe drumul de întoarcere, traversând oraşul, încercă să se concen-treze asupra zilei de mâine, care avea să fie grozavă. Ceruse încă o zi liberă, dar avea de gând să se ducă la muncă după-amiază şi să-i dea lui Esther banii pe care-i va fi obţinut din vânzarea brăţării. Evaluatorul ar fi trebuit să vină a doua zi, şi ea presupunea că avea să primească un cec pe loc.

În timpul cinei, Esther îi spusese că mai obţinuse nişte fonduri de la ASPCA[22]. Aveau să vină abia peste câteva săptămâni, dar tot ce aveau să facă era să reziste până atunci.

– Ştiu că mergem la Amber la ceai mâine, spusese Esther, dar am vrut să fac şi eu ceva pentru ziua ta de naştere. Nu sunt sigură că ştii cât de mult apreciez tot ce faci.

Lui Esther nu-i plăceau pupăturile şi îmbrăţişările, aşa că Lydia se abţinu să-i facă asta.

Cu o seară înainte, fusese aşa de sleită, se gândise la tot felul de lucruri. De ce să părăsească locul ăla? De ce să se supună iar la cazne? În locul acela găsise linişte. Şi prieteni.

– John Grabowski, spuse cu voce tare, ai de dat socoteală pentru multe.

Era ceva ce nu reuşise încă să prelucreze legat de prezenţa lui acolo. Să fi fost o coincidenţă? Să creadă aşa ceva? Încercase.

Se opri la culoarea roşie a semaforului, răpăind cu degetele pe volanul maşinii.

Trebuia să creadă, altfel avea să-nnebunească. Să trezească toţi demonii pe care crezuze că-i nimicise.

Trecu încă o dată prin minte totul. Nu dăduse nici un semn că ar fi recunoscut-o. Nu o urmărise, verificase foarte atentă asta. Ea îl urmărise pe el.

Semaforul se făcu verde. Rămase pe loc. Ceva încă nu era în regulă. Trebuia să fie ceva ce-i scăpa. Puse maşina în mişcare şi porni mai departe. Se cunoscuseră miercuri, şi de atunci, el nu mai încercare să se apropie de ea.

Nu de atunci. Dar înainte? Aceea fusese prima oară când îl văzuse, dar dacă nu era şi prima oară când o văzuse el pe ea?

De cât timp era în oraş? Doamna Jackson venise la magazinul lui Amber şi o invitase să-l cunoască. Asta se petrecuse cu o săptămână înainte. Dacă o văzuse înainte, făcuse deja toate fotografiile de care avusese nevoie.

Ce mai aştepta omul ăla? De ce se juca cu ea?

Strânse volanul în mâini în timp ce stomacul i se strânse. N-avea voie să se întâmple aşa ceva. N-avea de gând să-i permită aşa ceva, nu avea nici un drept. Nici-un-drept-nici-un-drept. Cuvintele i se îngrămădeau în cap.

Nu un raton fusese în tufele de oleandri din grădina lui Carson.

Naiba să-l ia. Naiba să te ia, John Grabowski. Ce-i dădea dreptul?

Oraşul se scurgea pe lângă ea de-o parte şi de alta. Nu era nimic şi nimeni pe stradă în timp ce rula înainte, şi nu se putea gândi decât la John Grabowski şi la cât de mult îl ura.

Acesta răsări ca din pământ şi păşi pe stradă. Lydia nu ezită. Apăsă pedala de acceleraţie. I-ar lua viaţa dacă ar putea. I-ar lua-o fără nici cel mai mic regret. Apăsă pedala la maximum. El fugea, dar avea să-l prindă, n-avea să-i scape. Viră în ultimul moment ca să-l evite, iar când ajunse acasă, sudoarea care-o podidise îi curgea rece ca gheaţa pe spate.

Rămase sub duş şi-şi săpuni faţa, gâtul, braţele, mâinile, pieptul, şoldurile, gambele, labele picioarelor. Sănătatea ei mintală îi alunecase printre degete mai uşor decât acea bucată de săpun. Nu Grabowski era cel care-o tortura. Ea se tortura singură. Acest carusel al dubiilor şi al emoţiilor – ea alesese să se urce în el, şi, dacă nu-i plăcea la acel moment, ar fi trebuit să aleagă să se dea imediat jos. Nu învăţase asta deja? Asta era cea mai grea lecţie. N-avea nici un rost să dea vina pe alţii. N-avea nici un rost să arunce injurii în stânga şi-n drepata. Trebuise să lase totul şi pe toţi doar ca să

descopere că ea era singura persoană răspunzătoare de propria pace interioară.

Când ieşi din duş, cineva suna la uşă. Era trecut de zece jumătate. Nimeni nu venea la ea la ora aceea.

Putea inventa o duzină de poveşti pentru a arunca vina pe Grabowski pentru această – cum să-i zică? –, această recidivă. Erau doar poveşti din capul ei. Îi provocau oare aceste poveşti un şoc nesănătos? Îl văzuse, cu ochii ei pe Grabowski văzându-şi de treaba lui. După care aproape că dăduse cu maşina peste el.

Venise s-o liniştească. Soneria sună iar. Nu ştia ce ar fi putut să spună. Şi-i venea mănuşă să-l confrunte în acel moment.

Deschise uşa doar în halat.

– Ştiu că e târziu, spuse Carson. Dar, pot intra? Trebuie să stăm de vorbă.

Deschise o sticlă de vin roşu şi aduse pahare, apoi se aşeză pe sofa, aşteptându-se ca el să se aşeze lângă ea. Se aşeză vizavi.

– M-am tot gândit la ce s-a întâmplat mai deunăzi. Se pare că ne tot băgăm singuri în încurcătură.

Îi zâmbi Lydiei. Era un zâmbet plin de regret, ca şi cum totul se sfârşise, ca şi cum venise să-şi ia rămas-bun.

– Putem să dăm uitării ce s-a întâmplat? întrebă Lydia. Să mergem mai departe?

El se aplecă în faţă de pe scaunul pe care şedea, şi, pentru o clipă plină de nedumerire şi de durere, ea crezu că se va ridica şi va veni la ea, dar el nu făcu decât să-şi plece capul şi să-l lase să atârne. Când îl ridică iar, spuse:

– Ştiu că am zis că nu am să-ţi pun nici o întrebare, dar trebuie. Vreau să-mi vorbeşti.

Ea îi studie chipul, ca şi cum ar fi trebuit să-l memoreze. Liniile frunţii, aluniţa de pe maxilarul drept, crăpăturile buzelor. Ochii lui o căutau.

– Dar noi vorbim mereu, spuse ea.

– Ştii bine ce vreau să zic.

Îi fixă privirea, şi-n ochii lui negri era o licărire tristă, iar ea ştia exact ce-nsemna asta.

Totuşi, va încerca să nu se dea bătută.

– Nu face asta, îi spuse ea. Era foarte bine aşa cum eram.

– Nu mă mai tot respinge, Lydia. Nu ştiu nimic despre tine şi, de fiecare dată când încerc să stau de vorbă cu tine, tu te porţi de parcă s-a-ncheiat totul.

– Şi nu s-a încheiat? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Iar începi. Ce anume ascunzi? Ce secret obscur ai de nu mi-l poţi împărtăşi?

– Îmi pare rău, spuse ea.

Îşi muşcă buza. Se gândi la sângele curgându-i pe picior. Şi-l imagină curgându-i de-a lungul braţului, de-a lungul corpului, lăsându-l să şiroiască.

– Asta-i tot? întrebă el. Îţi pare rău? Ce fel de răspuns e ăsta? Eşti bigamă? Lucrezi pentru FBI? Ai omorât pe cineva? Ce? Nu cumva complici lucrurile mai mult decât trebuie? Ce anume ai fi putut face care să te facă să nu-mi dai voie să aflu nimic despre tine?

– Dar ştii destul de multe despre mine, spuse ea. Ştii că am...

El o întrerupse:

– Lydia, încetează. Încetează să-ţi mai baţi joc de inteligenţa mea.

Se ridică în picioare, şi ea ştia că până aici îi fusese, că el urma s-o părăsească. Veni şi se aşeză lângă ea.

– Eu spun că aş face orice pentru tine, iar tu te năpusteşti asupra mea. Eu cum ar trebui să interpretez asta? Aproape că mă faci un mincinos nenorocit. Asta e ceea ce simţi cu adevărat?

– Nu, răspuse ea.

Rosti cuvântul încărcat de multă durere.

El îşi petrecu braţul pe după umerii ei, o trase lângă el şi o sărută uşor pe obraz.

– Nu mă aştept să-mi spui şi laptele pe care l-ai supt de la mama ta. Te cunosc destul de bine. Ce vreau să ştiu este: crezi că ajungem undeva cu

asta, şi dacă da, mă crezi că aş fi în stare să înţeleg indiferent ce găseşti tu aşa de dificil de mărturisit?

Ea nu trebuia decât să spună da. Ea nu trebuia decât să spună: voi încerca. Dar ţinea prea mult la el pentru a-i spune ceva ce nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Te rog, nu face asta, spuse ea.

El se retrase de lângă ea. Îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul sofalei, ca şi cum ea-l înfrânsese, în sfârşit. Timp de un minut foarte lung, el nu se mişcă, iar ea îl privi, ascultându-şi sângele zvâcnindu-i în urechi.

– În regulă, spuse el, în cele din urmă. În regulă. Aş vrea să ştii câteva lucruri. Unul este că te iubesc. Poate că nu vrei să auzi asta. Celălalt este că eu voi fi aici în caz că te răzgândeşti.

*

De îndată ce se trezi a doua zi dimineaţă, Lydia se duse la fereastra dormitorului pentru a saluta o nouă zi. Era devreme. Soarele de un galben palid era învăluit într-un abur uşor, roua se aşezase lăptoasă pe frunze, suprafaţa piscinei se unduia şi se netezea, frunzele de arţar dansau în adierea brizei. Pe pajişte, un iepure stătea sprijinit pe labele posterioare şi tremura, cu urechile ridicate, răsucindu-şi capul, verificând în toate direcţiile ca nu cumva să-l pândească vreun pericol. Lydia îşi lipi fruntea de geamul ferestrei, iar respiraţia ei îl aburi.

Azi era ziua ei de naştere. În viaţa reală, ziua ei de naştere era abia peste două luni. În viaţa reală împlinea patruzeci şi şase de ani în loc de patruzeci şi cinci.

Care viaţă reală? Asta era viaţa ei reală.

Îşi trase pe ea costumul de baie întreg negru, luă un prosop din baie şi coborî la piscină.

Înotă aproape o oră şi, tot timpul cât fusese în apă, nu simţi nici o durere, ca şi când aceasta îi fusese spălată de pe corp şi din suflet, ca şi când s-ar fi dizolvat în apă, s-ar fi scurs.

După aceea îl hrăni pe Rufus, apoi pregăti o omletă cu pâine prăjită. Turnă suc şi cafea şi se aşeză la barul pentru micul dejun. Şedea şi se uita la farfurie. O împinse mai încolo şi-şi acoperi faţa cu palmele, ca şi cum ar fi putut-o vedea cineva plângând.

Era inevitabil ceea ce se întâmplase cu Carson. Era doar o fantezie că şi-ar fi putut petrece viaţa cu el, cu oricine. Ceea ce-şi dorea era să fi existat o cale de întoarcere şi de repetare a întregii scene, fără să-l rănească. Dar şi asta era imposibil.

Acum trebuia să facă ordine şi să meargă mai departe. Viaţa pe care şi-o construise era o viaţă care merita trăită, şi doar de ea depindea să facă asta. Avea un loc unde să trăiască, locul ei de muncă, prietenii ei, care o acceptau aşa cum era. Aşa cum nu era. Aşa cum era în acel moment.

Zilele din urmă şovăise. Era vechiul, vechiul şablon, care revenise. Dar depindea de ea. Nimeni n-o forţa să se comporte aşa. Ea era singura vinovată. Îi dădea fiori fantezia pe care o avusese trecător, de a se duce să locuiască la Washington şi de a se infiltra din nou în vechile ei cercuri sociale, pregătind o întoarcere, dezvăluindu-se treptat, ca într-un număr vulgar de striptease.

O imagine i se insinuă în creier. Chipul lui Grabowski în lumina farurilor, un braţ ridicat de spaimă, gura deschisă într-un ţipăt mut. Îşi ieşise din minţi, ca şi cum nu ea ar fi fost la volan, pură paranoia care preluase controlul volanului. El nu venise după ea. Asta era imposibil.

El se afla acolo din pură coincidenţă şi, acestea fiind circumstanţele, nu a avut cum s-o recunoască. Chiar şi aşa, era absolut normal ca prezenţa lui acolo s-o facă să se simtă incomod. Ar fi putut să abordeze situaţia cu maturitate, să accepte că era un ghinion, dar că ea va trebui să părăsească oraşul pentru o scurtă perioadă de timp pentru a înceta să se mai îngrijoreze. În schimb, ea transformase toată situaţia într-o dramă.

Ar fi trebuit oare să plece undeva chiar în acea zi, să revină după ce Grabowski va fi plecat? Avea nişte lucruri de rezolvat, şi ar fi fost oribil să rateze petrecerea pe care Amber o organizase pentru ea. Poate că ar fi trebuit să aştepte până a doua zi.

Ce sfat i-ar fi dat oare Lawrence? El avea mereu pregătite sfaturi înţelepte. Sfaturi înţelepte şi bunătate. Ce ar fi spus el.

Îi povestise că, în ziua aceea, când aştepta să se întâlnească cu ea în Brazilia, plimbându-se pe chei, dădu nas în nas cu un paparazzo pe care-l recunoscuse ca fiind unul din zilele de odinioară. Când un copilaş îşi pune o pernuţă pe faţă, i-a spus el atunci, are impresia că este invizibil pentru ceilalţi. Copiii nu au încă dezvoltată ceea ce se cheamă „teoria minţii“. Ei nu sunt capabili să-şi creeze propria lor proiecţie în mintea altei persoane, şi privesc în afară din punctul lor de vedere. Noi, adulţii, a spus el, facem uneori opusul. Eu am crezut, cel puţin pentru câteva clipe, că, deoarece îl recunoscusem eu pe el, trebuia să mă fi recunoscut şi el pe mine. Cu alte cuvinte, ceea ce făceam eu era o proiecţie exagerată.

Lydia îşi luă mâinile de pe faţă. În fosta ei viaţă simţise conspiraţie peste tot în preajma ei. În permanenţă spioni şi trădători. Nu crezuse niciodată că va fi ucisă.

Ea reprezenta un pericol pentru ea însăşi. Asta era mai aproape de adevăr.

Dacă fusese vreodată victima, ţinta conspiraţiilor, acum nu mai era victima. Lumea nu gravita în jurul ei. Nu era centrul universului.

Se ridică, îşi curăţă farfuria de mâncarea de care nu se atinsese.

Nu avea de gând să petreacă acea dimineaţă bălăcindu-se în noroi. Se va duce în oraş şi-şi va vinde brăţara şi-i va da cecul lui Esther. Cel mai mare cadou de aniversare pe care şi-l putea face ar fi fost să înceteze să se mai gândească doar la ea. O va suna pe Amber din maşină să-i spună să nu se mai agite atât cu pregătirile pentru seara aceea. Se întrebă ce făcea oare Carson. În după-amiaza aceea îi va lua pe Zeus şi pe Topper şi va face cu ei o plimbare lungă în pădure. Aruncă mâncarea la gunoi şi curăţă farfuria, apoi lăsă să curgă apă peste ea. Privi prin fereastră iepurele ronţăind iarbă.

Îşi luă cheile maşinii de pe tejgheaua din bucătărie. Îşi verifică mobilul pentru a vedea dacă nu cumva Carson îi trimisese vreun mesaj. Trase apoi sertarul cu cuţite. Zece cuţite aliniate unul lângă celălalt. Îşi trecu degetul peste lamele lor, de la un capăt la altul. Le numără crescător, apoi descrescător. Se răsuci şi închise sertarul cu o lovitură de şold.

Magazinul de bijuterii era placat cu lemn lăcuit şi cu falduri de mătase, de parcă era interiorul unui sicriu. Aerul era încărcat de ticăitul ceasurilor. În timp ce aştepta ca evaluatorul să iasă din biroul lui, Lydia examină şirurile de coliere de argint şi de aur, toate odihnindu-se pe metri întregi de mătase de un mov pal.

– O zi frumoasă, o femeie frumoasă. Ce altceva şi-ar mai putea dori un bărbat?

– Bună ziua, spuse Lydia. Am o brăţară frumoasă pentru dumneavoastră.

– Eu sunt Gunther. Nu vreau brăţara ta. Vreau să te invit la cină.

Lydia râse şi-şi scoase brăţara de la mână. Gunther părea a fi îmbrăcat în bluză de pijama. Mâna-i tremură cu un soi de paralizie când luă bijuteria de la ea. Petele hepatice cu care-i era presărat chipul ajungeau până spre scăfârlia chelă. Avea în ochi o licărire jucăuşă.

– Ce? spuse Gunther expansiv. Nu-ţi place cum sunt îmbrăcat? Hannah, strigă la femeia din spatele tejghelei cu ceasuri, nu-i place cum sunt îmbrăcat. Spune-i că ar trebui să vadă cât de conştiincios mă spăl pe mâini.

– Nu-l luaţi în seamă, spuse Hannah. Se prosteşte şi el. Gunther, gata cu prostiile.

Gunther îşi scoase din buzunar lupa oculară. Îi făcu cu ochiul Lydiei.

– Feministă, spuse. N-o pot sensibiliza.

Puse brăţara pe o bucată de pâslă verde, îndreptă lumina unei lămpi înspre ea şi se aplecă peste, cu lupa la ochi.

– Eşti sigură că vrei s-o vinzi?

Lydia dădu afirmativ din cap.

– Da, vă rog. Aş dori s-o cumpăraţi, dacă puteţi.

– Eşti sigură să nu preferi să fugi cu mine în lume?

Se ciupi de bluza de pijama.

– Nu te lăsa păcălită de asta. Bogaţii sunt cei mai excentrici oameni. Ai în faţa ochilor un adevărat Howard Hughes.

Scoase un râset şuierător, ca de bătrân.

– Gunther, spuse Hannah. Ajunge.

– Bine, bine, mormăi el.

Întoarse brăţara pe toate părţile şi examină montura.

– Ştii ce se întâmplă cu lumea zilele astea? Toţi sunt atât de al naibii de serioşi.

Era, aşa cum spusese Gunther, o zi frumoasă. Lydia lăsă geamurile maşinii, iar Rufus şedea pe scaunul pasagerului, cu labele din faţă sus, iar blăniţa îi flutura în vânt. Avea cecul în geantă, iar soarele ce-i lumina faţa era minunat. Dacă reuşea să se concentreze la ce era bun în viaţa ei, dacă punea un picior în faţa celuilalt în loc să se tot agite într-atât, fără să ştie în ce direcţie se îndrepta, avea să fie linişte la capătul acestui drum sinuos pe care o apucase. Trebuia să nu se mai gândească la Carson. Maşina făcu un zgomot care parcă prevestea ceva rău, un huruit al motorului. Ascultă atentă, dar dispăruse, la fel de brusc cum apăruse, şi poate că fusese încă o născocire a imaginaţiei ei.

– Hei, Hank, spuse Lydia. Esther e pe-aici?

– Salut, Lydia, spuse. Ce mai faci?

– Grozav, răspunse Lydia. Tu?

Trebuia să fie mai bine prudentă decât să încerce să grăbească preambulul cu Hank. Existau anumite ritualuri, anumite ceremonii, care trebuiau respectate cu scrupulozitate.

– Tot grozav şi eu, spuse Hank. Mulţumesc de întrebare.

Era îmbrăcat cu un şort lung până la genunchi, şosete şi sandale, iar Lydia nu-l văzuse niciodată cu cămaşa scoasă din pantaloni, indiferent de vreme.

– Se pare că n-o găsesc pe Esther.

Lydia nu voia să-l zorească, dar abia aştepta să-i înmâneze cecul, aproape nouă mii de dolari, direct pe numele Kensington Canine Sanctuary.

– Oh, Esther a plecat în pauza de prânz, spuse Hank. Ia spune, am auzit că azi e ziua ta de naştere, Lydia. Nu ţi-am luat un cadou, abia am auzit azi că e ziua ta. Dar, în orice caz, la mulţi ani. Şi fie ca această zi să-ţi aducă tot ce-şi doreşte inima ta.

Făcu o plecăciune din talie.

– Mulţumesc, Hank. Foarte drăguţ din partea ta. Ştii unde s-a dus?

Esther nu pleca niciodată în pauza de prânz. Îşi aducea salată de orez cu pui într-o cutie de plastic în fiecare zi.

– Mă tem că nu, spuse Hank. Am auzit că ţi-ai luat liber azi?

– Am o... surpriză pentru Esther, spuse Lydia. Ceva ce aş dori să-i dau. La ce oră a plecat?

Hank se uită la ceas.

– Cam acum o oră, ar trebui să se întoarcă în curând. S-a dus cu tipu' ăla englez căruia i-a prezentat azi dimineaţă adăpostul.

– Cum arăta tipul?

– Oh, făcu Hank, ridicând o mână cu încetinitorul, cam atât de înalt, păr grizonant... Hei, Lydia, eşti liberă acum? strigă el după ea. Veşti bune, tipul e interesat să facă o donaţie frumuşică.

Era real. Se întâmpla. Adulmecase mai întâi prin magazinul lui Amber şi-acum la locul ei de muncă. Grabowski avea de gând să spună lumii întregi că o găsise. Trebuia să plece din oraşul ăla pentru totdeauna în următoarea oră. Îi tremura mâna aşa de rău, că abia reuşi să bage cheia în contact. Când, în sfârşit, reuşi, motorul porni o dată, apoi muri. La naiba. Fir-ar să fie. Lovi cu mâna în claxon. Încercă încă o dată, şi încă o dată.

– Fir-ar al dracului să fie! ţipă. Nu se poate aşa ceva.

Hank apăru la geam.

– Probleme cu maşina, Lydia?

– Hank, spuse ea, încercând să se calmeze, va trebui să mă duci cu maşina ta acasă. Te rog.

– Nu te-am mai auzit niciodată înjurând, Lydia, spuse Hank, legănându-se înainte şi-napoi pe picioarele lui încălţate în sandale.

– Îmi pare rău, spuse ea, luptându-se să iasă din maşină. Doar că acum chiar trebuie să ajung acasă.

Hank îşi conducea Volvo-ul ca pe un dric. Era tot ce putea face ca să nu ţipe.

– Am putea merge un pic mai repede, te rog, Hank?

Mări viteza cu cinci kilometri la oră.

– Da ştiu că cineva se grăbeşte, spuse.

Instinctele ei iniţiale fuseseră corecte. De ce nu le dăduse ascultare? Tot ar fi fost prea târziu să-l oprească, indiferent ce avea, intenţiona oricum să folosească. Dar în tot acel timp ar fi putut s-o şteargă, iar ea se afla încă acolo, spunându-şi că e nebună. Spunându-şi că nu avea de ce se teme.

– Tipu’ ăla englez, spuse Hank, a avut un Border Collie când era mic. L-a lovit un camion. Îl chema Zorba, la fel ca pe primul meu câine. Ce zici de coincidenţă?

– Foarte mare, spuse Lydia.

O lăsă pe alee, iar Lydia îi mulţumi şi fugi către poartă. Se întoarse în fugă la maşină, strigând şi agitând din mâini.

– Hank! Hank! Opreşte!

– Ai nevoie să te ajut cu ceva? întrebă Hank, iţindu-şi capul pe gemul maşinii.

– Poţi să-i dai asta lui Esther din partea mea?

Scoase cecul din poşetă.

Hank fluieră după ce se uită la el.

– Ce drăguţ din partea ta. Să faci cadouri de ziua ta de naştere.

Lydia o luă la fugă şi-l auzi pe Hank răcnind în urma ei.

– Ia-o uşor acum, Lydia.

22 American Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Societatea americană de prevenire a cruzimii asupra animalelor (n.tr.)

CAPITOLUL 26

Toată noaptea cât îi pichetase casa, Grabowski încercă să-şi imagineze la ce s-ar fi putut ea gândi. După ce-i văzu luminile poziţiilor maşinii dispărând în josul străzii Albert, fugi înapoi la pensiune, ştiind că va trebui să acţioneze rapid. Decizia lui iniţială fusese să ia primul avion disponibil cu destinaţia Londra. Când puse piciorul pe scările din faţa pensiunii, îşi dădu seama că ar fi făcut o greşeală. Ştia ce avea de făcut. Îşi luă computerul şi geanta cu aparatul de fotografiat.

Acum nu putea găsi noima lipsei ei de acţiune. Tremura în spatele unei peluze groase de călin care contura curtea, spunându-şi că ar fi trebuit să-i fi dat prin minte să-şi ia haina. Nu putea prelucra situaţia. Fie îi scăpa ceva, în caz contrar ea şi-ar fi ieşit din pepeni de furie. Încercase să-l omoare, sau cel puţin încercase să-l sperie. Asta însemna că ştia că el era pe urmele ei şi, din moment ce nu a avut tăria să-l calce, va trebui să-şi ia paşaportul şi s-o şteargă. Dacă ar fi urmărit-o până la aeroport şi, trecând de securitate, ar fi reuşit să facă o fotografie cu ea aşteptând la poartă. Chiar dacă l-ar fi reperat, povestea ar fi fost cu atât mai senzaţională. Nu mai conta că, de îndată ce avea să aterizeze, s-ar fi suit într-un alt avion către o altă destinaţie. Ar fi existat documente incriminatoare de care autorităţile s-ar fi folosit.

Prietenul ei venise, şi-apoi plecase. Îl chemase să-şi ia rămas-bun pentru ultima oară. După aceea se aprinsese lumina în dormitorul ei şi precis că-şi făcea bagajul. Era paranoic gândindu-se că ea ar fi reuşit cumva să se furişeze fără ca el să audă sau să vadă ceva. Se tot furişa, când încolo, când încoace, ţinând sub observaţie când intrarea principală, când uşa din dos, apoi repoziţionându-se pe laterală. Maşina rămase pe alee. Era aproape dimineaţă deja, şi ea încă nu plecase nicăieri. Poate că voia, totuşi, să fie prinsă. În acest caz, de ce să fi încercat să-l strivească sub roţile maşinii?

Rupse o rămurică de călin şi o făcu bucăţele-bucăţele. Nu conta ce motive avea. El era fotograf, nu psihiatru. Dar, ca să facă o muncă într-adevăr excelentă, trebuia să-ţi cunoşti subiectul. Au existat momente când simţise că o cunoştea mai bine decât îşi cunoştea propria nevastă. Îi putea anticipa toanele mai exact, ştia mai mult despre cum îi era structurată ziua, ce obiceiuri avea la cumpărături. Ca să fie cinstit, ei îi dedicase mai mult timp şi atenţie decât îi acordase vreodată lui Cathy.

Ce naiba se petrecea? De ce nu pleca Lydia? O insectă i se căţără pe dosul mâinii. O dădu jos şi simţi că i se caţără altă vietate pe sub mânecă. Încercă s-o scuture, descheindu-şi manşeta ca s-o lase să cadă. Era încă acolo. Îşi suflecă mâneca şi-şi plesni braţul cu palma, dar încă simţea vietatea căţărându-se, gâdilându-l, cuibărindu-se prin firele de păr. Se frecă şi se scărpină.

Îşi verifică ceasul. Chiar dacă ea avea de gând să ia un zbor de dimineaţă, tot ar fi avut sens să pornească la drum de cu noapte şi să ia avionul de la un aeroport mai îndepărtat. Se săturase de cât tot aşteptase – aştepta urmărirea finală, fotografiile finale, aştepta să simtă adrenalina inundându-i corpul. Voia să se suie în avionul spre casă. În cursul următoarelor patruzeci şi opt de ore urma să aibă întâlnirea cu Sunday Times. Avea să-l întâlnească pe Rupert Murdoch.

Mai era puţin şi se făcea ora şapte, când ea apăru la fereastra dormitorului, iar la scurt timp după aceea, uşa din dos se deschise. Deveni atent. Acesta era momentul. Era momentul s-o ia din loc. Ea ieşi îmbrăcată în costum de baie. Doamne, ce trăsnet arăta, dar ce naiba făcea? Trase vreo câteva cadre.

Înotă lungimi de bazin aproape o oră, iar el nu ştia ce să facă. Avea cumva sentimentul că-şi bătea joc de el, ca şi cum pusese la cale un plan elaborat, iar el nu era altceva decât un pion în jocul ei. Miza era aşa de mare, că devenea paranoic.

După înot, se întoarse în casă şi dispăru din raza lui vizuală, ducându-se, probabil, la etaj. Când, în sfârşit, apăru în bucătărie, pe care o supraveghea prin lentila lungului lui teleobiectiv, se îmbrăcase şi-şi făcea acum de lucru

pe-acolo, pregătindu-şi, pare-se, micul dejun. Precis că după aceea urma să plece.

Nu luă nici măcar un dumicat, se aşeză doar la masă şi rămase acolo aşa, cu faţa în palme. Era aproape ora zece. Ce făcea? Dacă avea de gând să-şi continue ziua absolut obişnuit, prefăcându-se că nu se întâmpla nimic, ar fi trebuit să fie la muncă de o oră deja. Îşi scoase telefonul mobil şi sună la adăpostul de câini, cerând-o la telefon. Lydia, i se spuse, nu vine azi.

Îşi ridică, în sfârşit, capul. Acum se punea în mişcare. Dar n-o făcu. Rămase pe loc, holbându-se în gol, cu buzele uşor întredeschise, cu ochii roşii, într-o atitudine catatonică generală. El mai rămase aşa destulă vreme, apoi decise însă că ar fi trebuit să-şi revizuiască planurile în funcţie de comportamentul ei bizar. Dacă ea avea de gând să încerce să stea deoparte, foarte bine atunci, dar el trebuia să se pună în mişcare. Se va duce să ia acel „interviu“ cu bătrâna de la adăpostul de câini. Apoi va trece iar să-i verifice casa. Dacă va fi plecat, atunci, baftă şi noroc, el va fi având deja destule, şi, cum se furişa el aşa pe după tufişuri înapoi înspre stradă, simţi că-l ia un pic ameţeala de nesomn şi din conştientizarea faptului că, în sfârşit, după atâta vreme, începuse numărătoarea inversă a ultimelor ore.

Lydia zbură sus de îndată ce Hank o lăsă acasă. În mintea ei era aşa un iureş, că abia reuşea să gândească limpede. Braţele şi picioarele ei păreau că ştiau singure ce să facă, ca şi cum primeau instrucţiuni clare din altă parte. Trăgea haine din garderob. Scotea o valiză. Era în baie, adunându-şi periuţa de dinţi şi alte obiecte la întâmplare de pe policioară, apoi alergând înapoi în dormitor ca să le arunce pe toate în valiză.

Acum îngenunchea la fereastră ca să deschidă băncuţa de lemn şi să scotocească prin ea, nici ea nu ştia după ce. Orice altceva ar mai fi avut nevoie se afla în cutia din garderob. Se aşeză pe podea şi începu să verifice conţinutul. Paşaportul ei şi al lui Rufus, celălalt paşaport, pe care nu-l folosise niciodată, documentele pentru depozitele ei pe un nume care, până în acel moment, rămăsese nefolosit, mulţumesc, Lawrence, că te-ai gândit la toate. Fotografiile băieţilor ei, pe care le decupase şi le colecţionase de-a lungul anilor, le va lua cu ea, bineînţeles. Toate scrisorile ei. Arma o va lăsa acolo, n-o putea lua în avion. Oricum n-o putea proteja. Unde se ducea? Nu

conta? Va lua primul avion disponibil, apoi va avea timp să pună totul cap la cap. Permisul ei de conducere se afla deja în poşetă. Of, Doamne, ce proastă era. Se sprijini pe călcâie şi închise ochii. Era iar la pensiune, în salon, întâlnindu-l pentru prima oară. Acum şedea vizavi de el, aşezată în scaunul Queen Ann, purtând o conversaţie amabilă. Stăteau amândoi pe verandă, iar el îi povestea despre Highland Terrierul pe care-l iubise, iar ea îi atingea braţul. Nu cumva îi spusese lui Hank că avusese un Border Collie? Oh, Doamne, ce proastă era, să piardă vremea. Nu avea maşină. Ar fi trebuit să cheme un taxi mai întâi, iar minutele zburau.

*

Esther, bătrâna, nu fusese aşa de vorbăreaţă pe cât sperase el. Lydia era un lucrător bun, cam asta era tot ce obţinuse, câteva comentarii despre aptitudinile ei de a lucra cu câinii. Faptul că, aproape în fiecare zi, mânca la prânz salata de orez cu pui a lui Esther. Pe drumul de întoarcere spre casa ei, răsuci informaţiile pe toate părţile. Fiecare cuvânt despre ea rostit de angajatorul ei tot avea să fie tipărit, fiecare valora greutatea lui în aur. Esther nu fusese neapărat rezervată, dar dusese de fiecare dată conversaţia către activităţile şi situaţia financiară de la adăpost, spre cât de judicios urma să fie folosită donaţia propusă de el. Pozase pentru o fotografie.

Îi trecu prin minte că Esther făcea într-adins totul, ca să protejeze intimitatea angajatei ei. Dar ce-şi imagina ea că ar fi fost de tăinuit? Era imposibil ca cineva să cunoască adevărata identitatea a Lydiei. De-a lungul anilor, ea trebuia să fi ţesut cea mai incredibilă reţea de minciuni.

Parcă maşina la distanţă, în josul străzii, şi se apropie pe jos de aleea privată. Maşina dispăruse. Îi venise, în sfârşit, mintea la cap şi plecase. Se folosise de avantajul pe care el i-l oferise.

Trecuseră aproape trei ore şi era foarte posibil ca ea să se urce în curând într-un avion. Listele pasagerilor aveau s-o dea de gol, asta dacă nu cumva alesese să plece cu maşina şi să se dea la fund. Poate că avea şi alţi aliaţi. Avea să iasă totul la iveală, în cele din urmă. Se apropie de uşa din faţă. Era încuiată. Încercă uşa din dos, care era, de asemenea, încuiată. Apoi verifică fiecare fereatră de la parter, ca să vadă dacă lăsase vreuna deschisă. Câteva

cadre din interior aveau să încununeze totul într-un mod genial. Se merita să cerceteze şi încăperile, în caz că lăsase în urma ei vreun indiciu în graba cu care plecase. Doar nu-şi petrecuse dimineaţa pregătindu-se.

Lângă şopron era un maldăr de lemne de foc. Se duse acolo în fugă şi îl alese pe cel mai mare şi mai greu. Se duse la fereastra bucătăriei şi, preţ de o secundă, ezită. În furtuna care avea să se declanşeze, o mică intrare prin efracţie n-avea să fie aşa de importantă. Sparse fereastra şi se strecură înăuntru, ducându-se direct la masă.

Parterul era un spaţiu deschis, şi trăsese deja câteva cadre cu acesta prin fereastră. Nu pierdu prea mult timp, trăgând doar încă vreo câteva din alte unghiuri. Cel mai bun loc pentru a-şi începe căutările ar fi fost dormitorul. Cea mai bună fotografie ar fi fost cu patul în care dormise. În timp ce urca scările, se gândea în ce direcţie s-o apuce odată ajuns la etaj. O văzuse de câteva ori la fereastra dormitorului, aşa că avea deja în minte o hartă a geografiei interiorului casei. Această casă modestă, se gândea el deja la titlul fotografiei, înfăţişând dulapurile simple din lemn de fag din bucătărie, această casă modestă... Ajunse la uşa dormitorului şi începu să învârtă de clanţă. Această casă modestă a fost martora... Nu, nu suna bine. Intră în dormitor. Pentru o clipă crezu să are halucinaţii. Lăsă aparatul să-i cadă din mână, iar acesta se bălăngăni în cureaua petrecută pe după gât în care se ţinea şi-l lovi în piept cu o bufnitură.

– Bună, spuse ea, ridicând pistolul înspre capul lui. Pe mine mă căutai?

Graba nu-şi mai avea nici un rost acum, aşa stăteau lucrurile. Era o uşurare. Ea aşteptă răbdătoare un răspuns, şi, în vreme ce aştepta, îl măsură de aproape, din cap până-n picioare. Pantalonii îi erau rupţi de-a lungul coapsei drepte, cămaşa îi era boţită, una dintre manşete atârna neglijent, cealaltă era încheiată. Era nebărbierit şi, deşi avea părul grizonant, firele din barba nerasă îi erau negre, de parcă ar fi avut o vânătaie veche pe ambele maxilare. Avea o frunză lipită de talpa unui din pantofi. Grabowski nu fusese niciodată ceea ce ea ar fi considerat o persoană foarte elegantă, dar în acel moment arăta ca şi cum şi-ar fi petrecut noaptea prin boscheţi. Ceea ce n-ar fi fost exclus.

– Pe mine mă căutai? repetă ea întrebarea.

El ridică braţele lent, ca reacţie la arma îndrepată înspre el, presupunea ea. Ei nu-i trecu prin minte să-i spună: mâinile sus.

Părea că încerca să vorbească, iar ea îl încurajă dând din cap.

El nu reuşi să rostească decât un cuvânt.

– Nu.

– Înţeleg. Nu pe mine mă căutai.

Ea lăsă arma în poală. El coborî braţele cu mişcări lente.

Ea ridică din nou arma, cu degetul pe trăgaci.

– Nu! urlă el, de data asta alarmat.

– Ce cauţi aici?

Pe fruntea lui începură să se formeze broboane de sudoare.

– Eu... Eu... se bâlbâi.

– Aşază-te pe podea, cu picioarele încucişate, spuse ea. Şi du-ţi mâinile la ceafă, adăugă.

Din moment ce ea şedea pe pat, ar fi fost mai bine dacă el s-ar fi aşezat mai jos, într-o poziţie care să nu-i permită să sară la ea.

După ce se aşeză, ea continuă:

– Ce spuneai?

– Nu te căutam pe tine, spuse el, fără să-şi dezlipească ochii de la pistol.

– Atunci, ce cauţi în casa mea? întrebă ea. Dacă-mi permiţi să te întreb.

– Vreau să zic că, la început, nu te-am căutat pe tine... la început, înainte să te găsesc. Ai murit. A fost o întâmplare.

Era destul de chipeş, fusese ea totdeauna de părere. Avea un început de burtă. O picătură de sudoare i se prelinsese pe sprânceană. Trebuia să se concentreze.

– Nu prea te pricepi la explicaţii.

– Am ajuns aici din întâmplare. Am colindat prin zonă şi am văzut pe hartă Kensington, şi-apoi... şi-apoi te-am văzut pe tine.

Ochiul drept îl ustura de la sudoare, dar nu îndrăznea să-şi mişte mâna ca să se frece. Când urcase spre dormitorul ei se gândise că era plin de

adrenalină. Aia nu fusese nimic. Acum era burduşit, încât îşi simţea pulsând fiecare mădular, fiecare deget de la mână, fiecare deget de la picior.

– Dar eu sunt moartă, spuse ea. Nu ai fi putut să mă vezi.

Şedea pe marginea patului, în blugii ei decoloraţi şi cu o cămaşă roz pal. Avea părul prins la spate, luminată pe jumătate de soarele ce răzbătea prin fereastră, şi era calmă şi frumoasă.

– Sunt moartă, repetă.

Era nebună. Încă ţinea pistolul îndreptat înspre el.

– În regulă, spuse el, aşa e.

Ea începu să râdă, la început un chicot delicat, apoi încă unul, şi încă unul, până ce trebui să se ţină cu mâna liberă de stomac, zgâlţâindu-se de râs şi mişcând pistolul în sus şi-n jos. Dacă se descărca, l-ar fi putut omorî. Doar nu intenţiona cu adevărat să-l omoare. El se răsuci şi-şi feri capul în timp ce ea flutura pistolul în aer.

– Îmi cer scuze, spuse ea, ridicând un picior sus pe pat şi fixând pe genunchi braţul înarmat. Nu e amuzant.

Îşi şterse o lacrimă.

– Nici nu ştiu de ce râdeam. Tensiunea. Toată această tensiune. Eu, spunând că sunt moartă, tu, crezând că sunt nebună şi că trebuie să fii de acord cu mine ca să nu te împuşc.

Făcu o pauză.

– Nu sunt, să ştii.

El nu înţelese dacă ea se referea la faptul că nu era moartă sau că nu era nebună.

– Ştiu, spuse el. Ştiu.

Ea se holbă la el insistent. Pistruii minusculi scânteiau în irisul albastru intens. În acel moment nu mai păreau verzi, ci aurii.

– Asta este marea noastră problemă, aşa-i? spuse ea. Până mai acum câteva minute era doar problema mea. Faptul că ştii. Dar acum este şi problema ta.

Cum dracului se băgase el în aşa ceva? Oare asta punea ea la cale? Cum de-l ademenise aici? Eterna manipulatoare, eterna trăgătoare de sfori. I se uscase gura, iar inima continua să-i bată ca nebuna. Îi era greu să gândească

având pistolul ăla îndreptat spre el. De ce dracului nu plecase el direct la Londra?

– Ştii cum se zice, spuse el. O problemă împărtăşită e doar jumătate de problemă.

– Aşa ţi se pare ţie că stau lucrurile?

– Am sentimentul că am avea multe de discutat, spuse el.

Cu coada ochiului văzu un ghemotoc alb-auriu vibrând pe pat. Câinele ei se ridică în picioare şi se scutură zdravăn. Se concentrase atât de mult asupra ei şi a pistolului, că nici măcar nu observase că era şi câinele acolo.

– Ca nişte vechi prieteni? întrebă ea. Ca nişte vechi prieteni care nu s-au mai văzut de mult?

De îndată ce el rostise cuvintele, ea îşi dădu seama că asta era ceea ce şi-ar fi dorit el. Incredibil cât putea să fie de proastă. Când îl privise intrând în dormitor şi-i văzuse faţa schimonosindu-i-se de surprindere, crezuse că măcar ar fi putut s-o ia mai încet şi să se gândească la faptul că el nu se mai ocupa de ea.

Bineînţeles că el ar fi vrut s-o ţină de vorbă. Îşi trimisese toate fotografiile cu ea la ziare şi ăia erau deja pe drum într-acolo.

– Când le-ai trimis? întrebă ea.

– Ce? Nu, nu le-am trimis. Jur, nu le-am trimis. Nu am trimis nimic nimănui.

– Ridică-te. Vreau să stai în picioare.

– Trebuie să mă ajut de mâini, spuse el. E în regulă dacă las mâinile jos?

Nu părea să fie în cea mai bună formă. Probabil că s-ar fi rănit la genunchi dacă ar fi încercat să se ridice din poziția în care stătea cu picioarele încrucişate fără să se ajute de mâini.

– Da, dar mişcă-te încet. Nu mă face să-mi tresară degetul.

Când ajunse în picioare, ea spuse:

– În regulă, mâinile din nou la ceafă. Acum apropie-te uşor doi paşi de mine. Nu vreau ca trupu-ţi să blocheze uşa când ai să cazi.

– Îţi jur pe Dumnezeu, spuse el. Dacă mă laşi să plec o să-ţi dau aparatul de fotografiat. Îi poţi şterge memoria. Nu are nimeni altcineva nimic.

Cum ar fi să-l omoare? Dacă apăsa pe trăgaci acum, gata.

– Problema e, spuse ea, că n-ai cum să dovedeşti asta. E greu de dovedit o negaţie.

El se clătină un pic pe picioare şi simţi cum o venă i se mişcă în josul tâmplei, ca o omidă grasă şi verde.

– Aparatul şi laptopul meu, spuse el cu o voce piţigăiată. E totul acolo. Nu am trimis nimic prin e-mail. Aveam de gând să zbor spre casă azi. Nu am trimis nimic pentru că...

– De ce nu? De ce nu ai făcut asta?

Dacă el credea că ea urma să-l împuşte, oare asta l-ar fi forţat să-i spună adevărul? L-ar fi forţat să mintă cu sfruntare?

– Pentru că nu am încredere în nimeni, spuse el. Ar ajunge totul pe net înainte ca eu să aterizez măcar pe Heathrow.

Ea îşi aminti ceva dintr-una din scurtele lor conversaţii de odinioară.

– Eşti catolic, nu-i aşa, John? Ai vrea să-ţi spui rugăciunea?

– Am nişte mătănii în buzunar, spuse el. Aş putea să le scot?

Ar fi avut timp să cugete în timp ce ar fi trecut mărgelele printre degete.

– Care buzunar? În regulă, foarte lent, şi lasă cealaltă mână la ceafă.

Ar fi trebuit să plece noaptea trecută. Dar lui îi plăcea mereu să mai forţeze puţin lucrurile, de-aia era aşa bun în ceea ce făcea, cu asta îşi câştigase reputaţia. Şi, în clipa aceea, cu asta îşi câştigase dreptul de a primi probabil un glonţ în cap. Îşi luă ochii de la pistol şi-i plimbă prin încăpere, mişcând buzele ca şi cum ar fi spus o rugăciune. Câinele stătea lângă şoldul ei. Patul era frumos aranjat, cu perniţe brodate şi cu perne mari de-a lungul tăbliei. Exista o măsuţă de toaletă, cu nişte sticluţe de parfum şi câteva coliere agăţate de oglindă. Capacul băncuţei de lângă fereastră era ridicat, acoperind parţial geamul. Oricum nu se putea arunca pe fereastră, ar fi fost sinucidere curată. Dacă ar fi putut apuca ceva cu care să arunce, poate c-ar fi putut s-o biruie.

Spuse un Ave Maria cu voce tare, privind-o fix în ochi. Ritmul cardiac se domoli imediat ce se văzu cu mătă-niile în mână. Nu avea să-l omoare.

Dacă l-ar fi omorât, poliţia ar fi venit după ea, cum să fi fost asta mai bine decât nişte fotografi?

– De ce nu laşi arma jos? întrebă el. Lasă arma jos şi apoi o să putem vorbi cum se cuvine. N-are de ce să-ţi fie frică. O să-ţi dau aparatul.

– Crezi că n-am să te omor? întrebă ea. Părea dezamăgită.

– Cred... Cred că nu ai fi aşa de proastă.

– Ai intrat cu forţa în casa mea, spuse ea. Sunt o femeie care locuieşte singură. Ai intrat prin – care fereastră? – bucătărie, să zicem, şi te-ai strecurat până în dormitorul meu. M-ai văzut pentru prima oară acum vreo două săptămâni şi de atunci ai făcut o obsesie. Este totul acolo – toate dovezile sunt în aparat, m-ai fotografiat pe stradă, la lucru, chiar şi prin fereastra dormitorului. Am dreptate? Am nimerit-o? Cred că expresia feţei tale zice că da.

– Doamne, Maica Domnului, spuse el.

Îşi plănuise totul. Îi întinsese o cursă.

– Cine altcineva va vedea ce ai văzut tu? Ochii? Ei te-au şocat? Ai petrecut ore în şir comparându-i? Da, ei bine, nu cred că restul oamenilor nu vor face asta, tu ce crezi? Ca să punem capăt poveştii – vii aici şi mă ataci, încerci să mă violezi. Eu reuşesc să iau pistolul din sertar şi te avertizez, dar tu continui să te apropii de mine, nu-mi dai de ales.

Parcă i se umflase limba, poate că şi-o muşcase, şi-l jena când vorbea, aşa încât fiece cuvânt era un efort.

– Nu este prea târziu, spuse el. Nu trebuie să faci asta. Lasă-mă să plec şi-o să-ţi dau totul. Părăsesc ţara – o părăsesc şi nu mă mai întorc niciodată.

Ea oftă şi mângâie absentă urechile câinelui.

– Ca să funcţioneze asta, ar trebui să am încredere în tine.

– Ia tot echipamentul meu, spuse el. Du-te unde vrei. Eu n-o să mai am nimic şi nici o posibilitate să mai dau de tine.

– Aici intervine o nouă problemă, John. Vezi tu, mie îmi place aici. Nu văd de ce aş pleca, mi-ar plăcea să rămân.

CAPITOLUL 27

Grabber arăta de parcă mai avea puţin şi leşina, aşa că ea îi spuse din nou să se aşeze. Împuşcarea lui sunase ca o soluţie deosebit de practică.

– Am putea scăpa amândoi de asta, spuse el, privind în sus spre ea. Am putea pune capăt întregii poveşti. Eu nu am trimis nimic nimănui, nu am încredere în nimeni, nici măcar în agentul meu.

Ea se întrebă dacă el se tăiase la picior când intrase pe fereastră. Spuse:

– Asta este o stare a lucrurilor foarte tristă.

– Gareth este în regulă, spuse el, dar nu se ştie niciodată, cineva din biroul lui...

Se opri. Respiraţia îi suna greoaie, inegală.

– M-ai forţat să mă apăr, spuse ea, şi era, oarecum, adevărat.

– Am lucrat cândva cu un partener, spuse el.

Umerii i se pleoştiseră, spatele i se gârbovise, ca şi cum s-ar fi chircit treptat în poziţia fătului.

– Tony Metcalf, era un fel de coleg. Am fost în Mauritius. Am tras câteva cadre cu tine la piscină, arătai trăsnet. Asta era înainte de aparatele digitale, şi am developat filmele în baie.

– Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, spuse ea.

Dar tot crimă avea să fie.

El vorbea din ce în ce mai repede şi se uita în sus, spre ea, căutându-i mereu privirea, urmărind un semn de slăbiciune, de milă.

– Uimitoare fotografii, spuse el, material de prima pagină, de-a dreptul fascinante. Am convins un turist să ducă fotografiile la Londra, pentru că trebuia să continuăm să te urmărim, făceam asta mult cândva. L-am lăsat pe Tony să negocieze, înţelegerea fusese să semnăm amândoi fotografiile.

– Câte aparate ai la tine?

Felul în care el începuse să flecărească o împiedica să gândească.

– Şi iată-le, spuse el, pe prima pagină, a doua zi. Cathy, soţia mea, m-a sunat şi mi-a spus. Tony îşi pusese doar numele lui, nenorocitul. De atunci nu am mai lucrat niciodată cu un partener.

– Câte aparate? întrebă ea. Şi unde sunt? Computerul tău e la doamna Jackson?

Pistolul devenea tot mai greu.

– Două, spuse el, îndreptându-se puţin. Ăsta de la gâtul meu şi încă unul în maşină. Am parcat pe stradă. Tot acolo e şi laptopul meu.

Îl durea spatele, iar genunchii parcă-i erau prinşi într-o menghină, care se strângea tot mai mult la fiecare câteva secunde. Toată noaptea stătuse în picioare, şi acum trebuia să şadă aşa, pe podea, cu mâinile la ceafă. Şi ea nici nu-l lăsa să vorbească.

Mai încercă o dată.

– Poţi să vii cu mine. O să mergem împreună şi o să aruncăm totul într-un tocător de lemne.

– Nu fi ridicol, spuse ea. Şi te rog să taci.

Uşa din dreapta garderobului dădea spre baie. Dacă i-ar fi dat voie să se ducă să se uşureze, poate că ar fi găsit acolo ceva ce i-ar fi fost de folos. Mai fusese bătut cândva, pe vremuri, în Spania, gorilele de la hotel, dar nu se confruntase niciodată cu o armă încărcată. O privi iar. La început păruse relaxată, ca şi cum ar fi fost ceva absolut normal să-l aştepte în dormitorul ei cu o armă îndreptată spre el. Acum îşi masa încheietura mâinii şi era roşie în obraji, nu voia să rişte s-o agite şi mai mult. Oricum nu avea să-l lase să se ducă la toaletă.

– Nu te pot duce pe stradă cu o armă înfiptă în spate, spuse ea. Dacă ai încerca ceva, nu te-aş putea împuşca acolo. Trebuie să te împuşc în dormitorul meu.

El încercă să-şi spună că ea nu avea să facă aşa ceva vreodată. Dacă s-ar ridica acum în picioare şi s-ar duce la ea, ea ar ţipa dar nu ar apăsa pe trăgaci. Îşi mută greutatea de pe o fesă pe cealaltă, iar ea ridică pistolul şi-şi înclină capul, privindu-l direct în ochi. Era destul de nebună, era mereu

instabilă, o bombă cu ceas amorsată, o grenadă umană azvârlită exact în inima familiei regale.

– Ai să mă ai pe conştiinţă toată viaţa, spuse el.

– Cine zice asta?

Îi zâmbi galeş.

Fusese o greşeală să-i spună că nu mai ştia nimeni despre asta. Când îl întrebase direct, când încă asuda de spaimă, fusese primul lui instinct, ca şi cum asta l-ar fi salvat. Ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să mintă. Dacă i-ar fi spus că era prea târziu, că hoardele se îndreptau deja spre oraş, atunci ea nu l-ar mai fi putut asasina, justificându-şi inocentă gestul.

Pe de altă parte, l-ar fi putut la fel de bine împuşca oricum, doar din simplă furie.

Trebuia s-o ţină de vorbă.

– Pot să te întreb ceva? spuse el.

Acum nu mai părea aşa de îngrozit, dar ea-i putea simţi teama în voce. Femeile care îşi susţin cauza, care nu se dau bătute, sunt mereu luate drept nebune. Esther îi spusese asta. Cândva, încă de la bun început, când nu era flexibilă, au vrut s-o îmbuibe cu medicamente. Ea a refuzat şi asta a dovedit cât de nebună era. Ei bine, acum îi era de folos, faptul că el o credea destul de nebună pentru a fi în stare de orice.

– De ce ai făcut-o? întrebă el. De ce ai făcut... ce ai făcut?

– Am avut motivele mele.

– Desigur, spuse el.

Ea aşteptă, dar el nu continuă.

– Desigur ce? replică ea.

– Nu ştiu. E în regulă dacă-mi las jos mâinile un pic? Mă dor umerii de mor.

Ea nu văzu de ce nu l-ar fi lăsat. Nu putea face nimic, aşa cum şedea acolo, pe podea, cu picioarele încrucişate.

– Mulţumesc, spuse el. Trebuie să fi fost tare nefericită.

– Îţi mulţumesc pentru grijă, spuse ea. Sunt mişcată.

Grabber îşi mişcă genunchii în sus şi-n jos, şi ea îi auzi încheieturile trosnindu-i.

– Dar au fost şi vremuri bune, nu-i aşa?

O înţepau ochii.

– Eu îmi amintesc nişte vremuri bune, spuse el.

Ea simţi cum o podidesc lacrimile şi se luptă să se stăpânească.

– De ce a trebuit să vii aici?

Dacă ea chiar ar fi vrut să-l omoare, l-ar fi putut călca cu maşina sâmbătă noaptea. Nu a lăsat-o inima s-o facă atunci, şi nu avea s-o facă nici acum. În timp ce ea clipi ca să-şi împiedice lacrimile, el privi din nou prin cameră, ca să vadă dacă putea să pună mâna pe ceva şi să arunce în ea, doar ca s-o dezechilibreze pentru o secundă sau două, în timp ce el ar fi sărit la ea şi ar fi dezarmat-o. Pe podea se afla o carte, dar era prea departe.

– Îmi pare rău, spuse el. Şi-am spus. A fost o întâmplare.

Obrajii ei ardeau de-a dreptul. Cu cât se emoţiona mai mult, vedea el acum, cu atât avea să fie mai puţin capabilă de acţiune.

– Nu trebuia să faci nimic, spuse ea. Ai fi putut pleca. M-ai fi putut lăsa în pace.

– Îmi pare rău, spuse el iar.

Şi, într-un fel, chiar îi părea rău pentru ea.

– Dar ştii, nu e om care să fi fost în locul meu şi să fi făcut altfel. Poţi înţelege asta? Chiar îmi pare rău, dar aşa e.

Ea îşi trase nasul şi nu spuse nimic, ca şi cum nu ar fi avut încredere să vorbească, dar dădu uşor din cap.

– Îţi mai aduci aminte seara aceea de la New York, când s-au acordat premiile pentru modă? întrebă el. Nouăzeci şi patru cred că era. Locuiai la Carlyle, şi, când ai sosit la eveniment, erau vreo două sute de poliţişti care ţineau mulţimea să nu dea năvală. Erau cu toţii acolo pentru tine.

Făcu o pauză ca să vadă cum digera povestea. Nu dădea nici un semn că ar fi vrut să-l întrerupă.

– Fotografii înnebuniseră, împingându-se şi îmbrâncindu-se unii pe alţii, încercând cu toţii să surprindă un pic din lumina rampei. Ţipam şi urlam la

ei să-şi dea la o parte cururile lor jigărite.

Vorbea fără încetare, iar ea încerca să se concentreze la ce trebuia să se întâmple acum. Stătuseră acolo prea mult deja. Cu mâna liberă îl mângâia pe Rufus pe cap, iar acesta împingea cu nasul în palma ei.

Va trebui să părăsească locul acela, atâta lucru ştia. Nu putea gândi mai departe de asta. Pe măsuţa de toaletă se afla o pudrieră argintie, pe care i-o făcuse cadou Amber. Ar trebui s-o ia. Şi colierul din scoici oferit cadou de Maya de Crăciun.

– Când stăteai la Ambasada Braziliei din Washington...

Nu conta ce spunea el, atâta timp cât nu se mişca. Auzi semnalul acustic al telefonului mobil şi se întinse în spate să-şi ia geanta, fără să-şi ia ochii de la el.

– Încă sunt cu ochii pe tine, spuse, când privi în jos ca să citească mesajul. La mulţi ani de ziua ta. Mi-e dor de tine. Carson.

– Şi a mai fost noaptea aia la Casa Albă...

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Era aşa de obosită să se mai lupte cu toate şi cu toţi. Ar fi mai bine să renunţe pe loc. Îşi închise telefonul mobil.

– Şi când erai pe ringul de dans...

Şi-ar fi dorit să tacă odată din gură şi să plece, ca să se poată culca. I se părea că vorbea deja de o oră, şi lacrimile nu se opreau din şiroit.

– Vezi, spuse el, au fost o mulţime de momente bune.

Vorbea molcom, de parcă-i vorbea unui copilaş din leagăn.

– O mulţime de momente bune. Şi pot să fie iar. Putem realiza asta împreună, tu şi cu mine. Să punem la cale cum e mai bine s-o facem. Imaginează-ţi cât de uimitor va fi, cât de absolut de amuţitor.

– Ce? întrebă ea, ştergându-şi lacrimile. Ce spui acolo? Ce anume vom realiza noi doi împreună?

Atingea acum subiecte delicate, nu, mai rău, bâjbâia pe lângă un ego făcut zdrenţe, neştiind exact unde erau rănile. Câinele sări de pe pat şi se întinse pe podea, în lumina de amurg a soarelui. Era un dormitor drăguţ, gândi el, simplu şi aerisit, o cuvertură albă, pereţi gri, câteva pete de culoare

pe perne. Această casă modestă... cuvintele îi alergau din nou prin cap. Adună-te, îşi spuse, adună-te.

– Aş putea să mă târşâi un pic până mai încolo? Să mă sprijin de piciorul măsuţei de toaletă. Acolo, se poate, nu, o să mă deplasez foarte lent, aşa.

Nu avea de gând să forţeze lucrurile. Trebuia să pară la fel de mult ideea ei ca şi a lui. Să lase lucrurile să se aşeze un pic. Ea nu era condamnată să trăiască aşa pentru totdeauna. Exista cale de întoarcere, iar el o putea ajuta s-o facă. Până aici, toate bune, toate poveştile de odinioară, din zilele ei de glorie, o făcuseră să plângă.

– Ce? întrebă ea din nou.

– Dacă ai vrea, spuse el.

Făcu o pauză.

– Dacă ai vrea, te-ai putea întoarce.

Ea îi zâmbi, dar era un zâmbet pe care el nu-l putu descifra.

– Oare? întrebă ea.

Câinele se ridică şi se plimbă prin cameră, apoi se duse la el. El îşi duse încet mâna spre capul câinelui.

– Aşa, spuse, e bine, nu? De când îl ai?

– Aproape trei ani.

Îl mângâie pe spate, apoi îşi retrase mâna pe genunchi. Câinele înaintă, cerând să mai fie mângâiat.

– Nu ar fi doar pentru tine, spuse el, când câinele i se sui în poală. Gândeşte-te la băieţii tăi. Ce ar însemna pentru ei să-şi recapete mama.

Arma atârna moale pe piciorul ei, umerii îi căzuseră, îşi pierduse atitudinea, îşi pierduse ţinuta. El se agita cu câinele, strecurându-i o mână pe sub abdomen. Încă un minut sau două, şi ar plânge în hohote, ca un bebeluş.

Sunetul vocii ei îl făcu să tresară, îşi izbi capul de piciorul mesei.

– Mă gândesc la ei. Mă gândesc la ei zilnic.

– Întocmai, spuse el cu o voce liniştitoare. Precis că le e dor de tine la fel de mult cum îţi e şi ţie dor de ei.

– Şi, după părerea ta, spuse ea, ar fi mai bine pentru ei? Te-ai gândit mult la asta? Te-ai gândit la asta în fiecare zi din ultimii zece ani? În fiecare zi.

Spune, te-ai gândit?

Stătea acum dreaptă pe marginea patului. Mâna liberă era strânsă pumn, iar cealaltă mână era foarte agitată. Nu puteai şti ce avea de gând. El trebuia să acţioneze. Dacă ar ridica la piept câinele, prefăcându-se că-l dezmiardă, ar putea să se lase pe spate pentru ca apoi să-şi ia avânt şi să se repeadă la ea.

– Rufus, strigă ea.

Rufus săltă din poala lui Grabowski şi sări înapoi pe pat.

– Bravo, băiete, spuse ea. Deci, te-ai gândit?

El închise ochii strâns şi oftă.

– Nu, răspunse. Nu m-am gândit.

Rămaseră o vreme tăcuţi. Ea ştia ce avea de făcut, mai trebuia doar să-şi adune energia ca s-o facă.

– Cine te-a ajutat? întrebă el.

Îşi întinsese picioarele în faţă. Capul înclinat se sprijinea de masă.

– Cum ai făcut-o?

– Aparatul de la gâtul tău, cel din maşină, laptopul. Altceva? întrebă ea.

– Asta-i tot.

Aluneca tot mai mult înspre podea.

– Nu ai fi putut-o face singură.

– Nu te cred, spuse ea. Ce mai ai?

El îşi frecă faţa şi urmele întunecate de pe maxilare cu mâna.

– Ştie cineva de pe-aici? Dar prietenul tău, nici lui nu i-ai spus nimic?

– Nu ştie nimeni, spuse ea. În afară de tine.

Ea se ridică în picioare, iar el îşi ridică privirea. Îndreptă pistolul direct înspre capul lui.

– Acum, îţi mai dau o şansă. Ce altceva mai ai?

– Bine, spuse el, la pensiune, sertarul din stânga al biroului, un stick de memorie. O chestie mică din metal şi plastic, cam aşa de mare.

Îi arătă dimensiunea cu degetele.

– Este copia de siguranţă.

– Dă-mi cheile de la maşină, spuse ea. Împingele pe podea până la mine. Şi telefonul tău mobil. Acum, aparatul de fotografiat. Mulţumesc.

După ce făcuse tot ce i se ceruse, ea îi spuse să se ridice şi să deschidă garderobul.

– Treci înăuntru şi închide uşa.

– Fii rezonabilă. Doar n-ai să mă laşi acolo.

Ea nu-i răspunse, iar el intră printre hainele ei.

– Nu ţi-a ajuns? spuse el. Idiferent de ce ai vrut să scapi, nu se poate să fi fost visul tău să trăieşti aşa.

– Închide uşa, spuse ea.

Se duse apoi şi-o încuie. N-avea să-l ţină acolo prea mult, dar poate îndeajuns pentru ca să fugă. Îşi luă geanta şi lucrurile de pe podea, înşfăcă pudriera şi colierul de scoici de pe măsuţa de toaletă şi le aruncă în poşetă, apoi bătu la uşa garderobului.

– Spune-mi un lucru, zise. Ce fel de câine ai avut şi a fost călcat de maşină când erai mic?

Auzi un horcăit înfundat:

– Nu am avut niciodată câine.

– Nu, aşa m-am gândit şi eu, spuse ea.

Alergă în josul străzii, găsi Pontiacul şi porni spre oraş, în direcţia pensiunii. O clipă i se păru că o lasă vederea, că va leşina poate, dar nu era decât cerul care, într-o fracţiune de secundă parcă, deveni din roz semiobscur violet, şi-apoi negru. Bâjbâi ca să aprindă farurile. Cât avea să dureze oare până ce el va fi îndrăznit să încerce să iasă din garderob?

Grindina răpăia pe capotă, anihilând orice posibilitate de a gândi. Abia dacă reuşea să privească prin parbriz şi să menţină maşina pe traiectorie.

Sună la uşă, iar când doamna Jackson nu-i deschise sună din nou şi încercă să privească înăuntru prin fereastra arcuită din faţă. Lumina era aprinsă, şi printr-o deschizătură a draperiei îl putea vedea pe domnul Jackson instalat, ca de obicei, în scaunul lui, fiind parcă, de data aceasta, treaz şi părând să citească.

– Domnule Jackson! ţipă ea şi bătu în ochiul de geam. Domnule Jackson, sunt eu, Lydia!

Încercă din nou la sonerie. Domnul Jackson nu auzea foarte bine nici în condiţii normale, iar cu tot bubuitul tunetelor şi zornăitul grindinei, nu avea să audă nimic.

– Domnule Jackson!

Dar vocea ei se pierdea subţirică în tumultul furtunii, purtată departe de vânt.

Se îndreptă spre est, spre râu, îl lăsă pe Rufus în maşină şi coborî târâş malul, cărând cu ea laptopul, reportofonul, pe care-l găsise alături de acesta, ambele aparate de fotografiat şi telefonul lui, alunecând pe covorul de grindină. Bucăţile de gheaţă se prăvăleau cu o asemenea forţă, că-i împungea dureros ceafa. Când aproape ajunse la capăt, alunecă pe o parte. Culese telefonul şi reportofonul şi, încă şezând pe pantă, le azvârli cu toată forţa în apă. Se ridică în picioare, luă aparatele de fotografiat şi laptopul, coborî prin alunecare ultimii metri şi se opri pe marginea apei. Apoi le alinie pe pământ.

Luă primul aparat, îl apucă de curea şi începu să-l rotească tot mai sus, şi-l putu vedea clar când privi în faţă, o formă neagră, zburând, rapid şi fără zgomot, ca un liliac ce i s-ar fi rotit deasupra capului. Îi dădu drumul. Zbură spre mijlocul râului. Ridică celălalt aparat. Laptopul îl aruncă astfel încât zbură rotindu-se, trecând razant peste apă, ca o piatră plată şi albă, şi, după ce lovi apa, pluti câteva secunde lungi înainte să cedeze curentului ce-l aspiră spre adâncuri.

Când se întoarse la maşină era udă leoarcă şi tremura, deşi simţea că arde – nu că i-ar fi frig. Dacă ar suna şi ar lăsa un mesaj pentru doamna Jackson... Ce ar putea spune? Nu-i daţi drumul în pensiune chiriaşului dumneavoastră astă-seară? Vă rog să schimbaţi încuietorile? Îşi porni mobilul. Trei mesaje de la Amber. Of, Doamne, ar fi trebuit să fie la petrecerea ei de aniversare. Aproape nouă fără un sfert, treizeci şi cinci de minute de când îl părăsise. Îşi dusese toate lucrurile jos, apoi se dusese iar sus să-i spună că va sta acolo o jumătate de oră să-şi adune gândurile, şi că,

dacă-l va auzi mişcându-se fie şi un centimetru, îl va împuşca prin uşă. Apoi îşi scosese pantofii şi se dusese jos în vârful picioarelor. Fără maşină, avea să-i ia o jumătate de oră să ajungă pe jos la pensiune.

Şi pe urmă ce-avea să urmeze? Trebuia să gândească raţional. Bineînţeles că trebuia să părăsească locul acela, dar oare mai conta o oră în plus sau în minus? Grabowski se va duce la ziare cu copia de siguranţă a fotografiilor, dar va trebui să-şi facă povestea credibilă, n-avea cum s-o spună aşa, din senin. Ea arăta destul de altfel, era moartă de multă vreme, că până nici tabloidele nu aveau să accepte povestea fără să-l ia puţin la întrebări.

Nu dorea decât să ajungă la aeroport. De ce să rişte mai mult decât riscase deja? Oare nu se afla acum în acea situaţie pentru că tot amânase lucrurile?

Nu trebuia decât s-o sune pe Amber şi să-i spună povestea. Apoi putea pleca. Apăsă butonul pentru a forma numărul de la care fusese apelată ultima oară, dar, înainte ca legătura să se facă, închise.

CAPITOLUL 28

În garderob era prea întuneric ca să-şi poată vedea ceasul. Stătea ghemuit pe coapse, dând cu umerii la o parte cămăşile ei. Cum dracului? Cum dracului lăsase să se întâmple aşa ceva? Ea oare chiar mai era în dormitor, sau o ştersese? Ar fi crezut-o în stare de orice. Era total dusă.

– Alo? spuse el precaut.

Ea nu răspunse. Asta nu însemna nimic.

Îşi înăbuşi un geamăt. Îi luase maşina şi se ducea direct la pensiunea doamnei Jackson. Se va scuza, la un moment dat, ca să se ducă la baie şi se va duce sus, în camera lui. Se terminase totul. Doar dacă, prin cine ştie ce miracol, nu ajungea el la pensiune înaintea ei.

Spatele îl chinuia de moarte, şoldurile îl dureau, maxilarul îi era aşa de tensionat că i se încleştase şi abia mai putea înghiţi. Furia şi frustrarea îi umezeau ochii. Fir-ar al dracului să fie. De cât timp stătea chircit acolo, în întuneric? Se lăsă pe partea stângă şi-şi lipi urechea de interiorul uşii garderobului, ca să vadă dacă putea auzi ceva.

– Alo? spuse din nou.

Auzi o bubuitură care parcă venea de departe, cămăşile i se bălăngăniră peste faţă şi el le lovi orbeşte, panica străfulgerându-i tot corpul, izbindu-se puternic peste nas. Ceva zăngăni, iar el se târî dând din coate până în fundul garderobului, încolăcindu-şi braţele în jurul capului.

Inima-i bătea aşa de tare, încât parcă răsuna prin tot garderobul. Inspiră adânc şi lent. Nu se întâmpla nimic. Devenea claustrofob. Nu trăsese nimeni focuri de armă, ea nu-l strigase. Căzuse un umeraş şi el practic făcuse în pantaloni.

Se ridică în picioare şi-şi croi drum printre hainele ei, şi împinse cu forţă în uşa garderobului cu ambele mâini. Apoi se întoarse într-o parte şi o izbi cu putere cu umărul. Se dădu înapoi şi o lovi de două ori. Doamna Jackson ieşea în oraş astă-seară, vorbise despre asta cu mult timp în urmă, o cină în

oraş alături de colegii ei din societatea artiştilor dramatici amatori. Domnul Jackson va dormi în scaunul lui.

Încă mai avea o şansă. Simţi că-i revin forţele, încă nu era pierdut. Îşi încleştă pumnii şi-şi încordă braţele, făcând sângele să-i clocotească, înfuriindu-se. Cu un urlet se răsuci pe piciorul stâng, îşi lovi capul de cuier când se lăsă pe spate şi, cu o lovitură de karate, făcu ţăndări uşa şi sparse încuietoarea.

Porni în fugă, dar începu la scurt timp să gâfâie şi simţi un junghi într-o parte. Dacă nu cumva adormise în picioare la vreun moment dat, fusese treaz toată noaptea. În capul lui se auzi parcă un crănţănit, dar îl ignoră, n-avea de gând să leşine chiar acum. Ajunse în fugă la capătul străzii şi rămase acolo sub stâlpul de lumină, întrebându-se dacă exista cumva o scurtătură pe care ar fi putut-o apuca. Trotuarul sclipea albicios. Se ghemui o clipă la pământ, culese câteva bobiţe de grindină şi le privi topindu-i-se în palmă.

O maşină se apropia, şi el încercă să-i facă semn. Nu opri, iar el înjură printre dinţi. Se puse iar pe fugă.

Slavă Domnului că-şi ţinuse cheia de la pensiune separat de cea de la maşină, iar ei nu-i trecuse prin minte să i-o ceară. Nu era chiar aşa de isteaţă pe cât se credea. Un câine lătra dindărătul unui gard, un televizor lumina dincolo de o fereastră, o femeie, venind din direcţia opusă, îl ocoli la distanţă. Probabil că arăta jalnic. Junghiul era un supliciu şi el se ţinea de o parte, impulsionându-se să alerge mai repede.

Văzu lumina albastră intermitentă reflectată de grindina împrăştiată pe stradă înainte să audă sirena. Maşina poliţiei trase în faţa lui şi opri. Doi ofiţeri coborâră şi se postară în faţa lui cu mâinile în şold.

– Îmi puteţi arăta un act de identitate, vă rog, domnule?

Trebuia să rămână calm. Îşi trecu o mână prin păr, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să pară mai puţin răvăşit.

– Desigur, spuse, scoţându-şi portmoneul. E vreo problemă?

Poliţistul, cel scund, abia dacă se uită la permisul de conducere.

– Îmi permiteţi să vă pun câteva întrebări, domnule?

Grabowski simţi vântul peste coapsa unde pantalonul îi era sfâşiat. Îi bătu în faţă, iar el speră să fie de ajuns ca să-i domolească furia care lua amploare.

– Mă cam grăbesc, domnule ofiţer, am putea cumva s-o lăsăm pe mai târziu?

Liniştea cu care fu întâmpinată întrebarea lui era înnebunitoare. Privi când la un poliţist, când la celălalt. Tipul cel scund plesnea de picior permisul de conducere al lui Grabowski. Colegul lui, un fel de creion în uniformă, un biscuit în dungă, rămăsese cu mâinile în şold.

– Mă tem că nu, domnule, spuse scundul. Ne puteţi spune unde aţi fost în seara asta, domnule?

N-avea cum să explice. Şi trebuia să ajungă la pensiune înainte ca doamna Jackson să ajungă acasă şi să cedeze bijuteriile coroanei.

– M-am plimbat, spuse el. M-am plimbat, şi acum mă întorc pe Fairfax, la pensiunea unde locuiesc.

– Am dori să ne însoţiţi la secţie, domnule.

– De ce? Nu mai are voie omu’ să se plimbe pe stradă?

Pentru o clipă nebunească se gândi s-o ia la fugă. Se imaginä sprintând, depăşind maşina poliţiei, ferindu-se de gloanţe, sărind peste garduri, încăierându-se, însângerat, dar nu învins, pentru victorie.

Poliţistul cel înalt vorbi pentru prima oară:

– S-a reclamat o spargere. Dumneavoastră corespundeţi descrierii.

Se scobi între dinţii din faţă cu unghia degetului mare.

– Hai, fii băiat cuminte şi vino.

– Pot să explic, spuse Grabowski, tot mai panicat, flecărind, dar mai târziu. Sau, aţi putea veni cu mine acum şi-o să vă arăt ceva care va explica totul.

– Foarte amuzant, spuse înaltul, dându-i colegului lui o palmă pe spate. Noi vrem ca el să meargă cu noi, şi el vrea să mergem noi cu el. Şi-ncotro ar trebui s-o apucăm?

– Haideţi acum în maşină, domnnule.

Felul în care pirpiriul îi spunea „domnule“ era parcă special menit să înfurie. Dar el n-avea de gând să-şi piardă cumpătul.

– Timpul, spuse el, este foarte, foarte preţios.

Gemu în sinea lui. De ce dracului a spus asta?

– Vă arestez pe loc dacă va trebui, domnule.

Asta era prea de tot, la dracu’. Se săturase. Bambilicii ăştia doi nenorociţi.

– Dacă nu încetezi să mai spui „domnule“ la sfârşitul fiecărei fraze...

– Da? Dacă nu încetez, ce se întâmplă, domnule?

– Uite, spuse, înecându-se de mânios ce era. Uite, îmi pare rău, este foarte, foarte complicat. Dacă aţi putea doar să luaţi ceva de la pensiune în drum spre secţie...

– Pune-i cătuşele, spuse sfrijitul. E necooperant.

– Nu am făcut nimic! urlă Grabowski. Nu mă puteţi aresta pentru că mergeam pe stradă.

Nenorocitul de lungan fu în faţa lui mai rapid ca un dihor.

– Ce-ai zice dacă te-aş aresta pentru că te-ai opus arestului, spuse. Domnule.

– Du-te-n mă-ta! urlă Graboski.

Caraliul îi stătea practic pe degetele de la picioare. O cerea. Chiar când îşi spunea să n-o facă, Grabowski îşi simţi mâna strângându-i-se pumn, iar când intră în contact cu nasul acela cârn şi îngâmfat simţi, pentru o fracţiune de secundă, o binecuvântare pură şi neprihănită.

În camera pentru interogatorii de la secţia regională de poliţie din Abrams era aşa de cald, încât, când Grabowski se uită la avocatul lui, îşi imagină scaunul de plastic de sub el topindu-se şi contopindu-se cu dosul lui.

– Nu sunt sigur că am înţeles bine, spuse avocatul.

– Christ, ţi-am spus deja de trei ori.

Noaptea trecută, pe grătarul ăla de fier care trecea drept pat, aproape că nu dormise deloc. Hainele, pe care le purta deja de trei zile la rând, puţeau.

– Şi tu aproape că nu ţi-ai notat nimic.

Avocatul avea coşuri pe gât, abia ieşise de pe băncile şcolii, iar în decursul ultimei ore, gura i se schimonosise din ce în ce mai mult.

– Stai să văd, spuse, prefăcându-se că-şi consultă carneţelul. Eşti un fotojurnalist britanic, în vacanţă în Kensington, şi ieri după-amiază ai intrat prin efracţie în locuinţa privată de pe Cedar Road 45, unde ai fost luat ostatic de... o femeie, despre care crezi...

Gura i se schimonosi iar.

– O femeie despre care crezi că are o identitate falsă. Adevărata ei identitate nu eşti, în acest moment, pregătit să o dezvălui. Dar mai crezi că, atunci când vei putea să-i dovedeşti adevărata identitate, la un moment neprecizat din viitor, acuzaţiile ce ţi se aduc vor fi retrase.

Pocnea uşor stiloul între degete.

– Domnule Grabowski, eşti acuzat că ai atacat un ofiţer de poliţie şi că te-ai opus arestării. Şi nu mi-e totalmente clar care spui că ar fi circumstanţele atenuante.

Buzele lui afişară, la final, un rânjet.

Grabber voia să se repeadă la el şi să-l strângă de gâtul ăla acneic până ce capul avea să i se umfle şi să pocnească.

– Ascultă, spuse. Ascultă, ţi-am spus – nu am venit aici într-o nenorocită de vacanţă.

– Îmi cer scuze, ba da, ai venit în vacanţă. Te afli în State de... două luni, muncind. Ai viză pentru muncă?

Grabowski îşi împreună degetele şi strânse până ce articulaţiile i se albiră. Era atât de cald în acea încăpere, că abia putea să respire.

– Nu, nu am o viză pentru muncă.

– Păi, spuse avocatul, asta ar fi cea mai neînsemnată dintre problemele dumitale în acest moment.

Rahatul ăla cu ochi arogant purta costum şi cravată, nici măcar nu-şi scosese haina, dar nu părea să trans-pire deloc.

– De ce naiba e-aşa de cald aici? spuse Grabowski. S-a dereglat instalaţia de căldură? Cineva ar trebui să facă o plângere.

– E un pic cald. Domnule Grabowski, nu sunt sigur că îţi dai seama exact cât de gravă e situaţia în care te afli.

El nu ştia nici de ce s-ar fi străduit măcar să-i spună cretinului ăluia ce se întâmplase. Merita să mai încerce o dată. Dacă nu-şi putea convinge

propriul avocat al apărării, nu avea să poată convinge niciodată pe cineva de adevăr.

– Ştiu că e greu de urmărit, spuse pe un ton pe care-l spera liniştitor. Motivul pentru care încercau să mă aresteze era că aş fi intrat prin efracţie într-o casă, aşa a început totul, şi am ajuns la încăierare pentru că eu încercam să mă întorc în camera mea ca să recuperez o dovadă vitală pentru caz.

Avocatul îşi scărpină gâtul sfrijit cu stiloul.

– Deci, aici începi să mă pierzi. Pe foaia de acuzaţie nu apare nimic despre o spargere. Nu a zis nimeni nimic despre aşa ceva. Ofiţerul... să vedem... Johnson şi ofiţerul Nugent spun că erau într-o misiune de patrulare de rutină pe strada Montrachet, pe la nouă şi un sfert noaptea trecută, când au văzut un bărbat, posibil un vagabond, mergând împleticit, fiind probabil în stare de ebrietate.

– Asta e o minciună, spuse Grabowski.

– Trotuarul era într-o stare periculoasă, dată fiind grindina care tocmai căzuse, aşa că au decis să vadă dacă puteau fi de ajutor. Atunci l-ai atacat dumneata pe... ofiţerul Johnson. Erai, în acel moment, sub influenţa alcoolului sau a drogurilor?

– Toate sunt numai minciuni! strigă Grabowski. Ai de gând să mă asculţi şi pe mine?

Avocatul – Grabowski nu-şi putea aminti numele lui, dar probabil să răspundea la Curpictat – făcu o mică pauză formală înainte de a continua.

– Înţeleg că eşti supărat, spuse. Dar trebuie să înţelegi că îmi fac meseria, cum pot eu mai bine. Ceea ce fac e să încerc să te ajut. Acum, intenţionezi să faci o plângere împotriva acestei... doamne în cauză? Sau ai făcut-o deja? Nu am văzut nimic la dosar.

Grabber scutură din cap.

– A plecat deja.

– A plecat unde?

– Nu ştiu.

Tipul dădu din cap, ca şi cum acestea ar fi fost primele lucruri logice pe care Grabowski le-ar fi spus.

– Şi ce e cu acea... dovadă vitală? A fost pusă... la loc sigur?

– A luat-o ea, spuse Grabber. S-a dus şi aia.

Noaptea trecută, când gaborii l-au arestat, până îi făcuseră proces verbal, îi luaseră amprentele şi îi completaseră formularele, rozând la firele lor de paie, trecuse bine de miezul nopţii şi se pierduse orice speranţă. Dacă l-ar fi lăsat mai întâi să-şi dea telefonul la care avea dreptul, poate că ar mai fi putut s-o convingă pe doamna Jackson cu vorbe dulci să-i baricadeze uşa.

– Şi-ai putea să-mi împărtăşeşti şi mie, domnule Grabowski, cine este cu adevărat această femeie? Din moment ce crezi că e de mare importanţă pentru cazul dumitale.

Grabber îşi apără tâmplele cu degetele. Le masă puţin. Dacă ar spune... l-ar face oare pe tipul ăsta să-l ia în serios şi să-l asculte? Ştia răspunsul la această întrebare. Dacă ar fi încercat să explice, asta nu i-ar fi adus decât posibilitatea încadrării lui drept nebun.

– Uit-o. Nu e relevantă, nu s-a întâmplat nimic, uită ce am spus mai devreme.

Costumul continua să dea din cap, ca şi cum ar fi spus că ajungeau, în sfârşit, la un rezultat, ca şi cum întreaga poveste fusese, în sfârşit, lămurită.

– Desigur, dacă asta îţi e doleanţa, domnule Grabowski, spuse avocatul. Şi cum intenţionezi să pledezi?

– Nevinovat, răspunse. Deci, cât de repede mă poţi scoate de aici?

– Vei putea să soliciţi ieşirea pe cauţiune după trimiterea în judecată.

– Şi când o să fie asta?

– Curtea e un pic aglomerată acum, aş zice pe luni sau marţi, poate miercurea viitoare.

– Eu nu rămân aici o săptămână, spuse Grabowski.

Avocatul se scărpină sub bărbie cu stiloul.

– Poţi plăti cauţiunea cu o carte de credit sau pot face eu un angajament de cauţiune; dă-mi de ştire şi voi face demersurile necesare. Să sperăm că n-o să fie o săptămână întreagă, să fim optimişti, s-ar putea să fie cu o zi sau două mai devreme de-atât.

În ora următoare, Grabowski se plimbă prin celulă, clocotind de indignare. Ce se întâmplase cu acuzaţiile de spargere şi intrare prin efracţie? Acum părea un nebun, cineva care atacase fără motiv poliţia pe stradă. Ea trebuie să fi chemat poliţia, în speranţa că va fi ridicat, după care probabil că sunase iar şi spusese că totul fusese o greşeală. Doar nu ar fi vrut să dea ochii cu el la tribunal.

Asta nu era justiţie, era o bătaie de joc. Era un ultraj. Drepturile lui umane erau încălcate, şi nu putea face nimic, nu-l asculta nimeni. Iar ea se jucase cu el, îl prinsese în cursă, îl încolţise ca pe un animal. O persoană avea dreptul să-şi vadă de treburile ei fără să-şi bage nasul cineva în ele, o persoană avea dreptul să meargă pe stradă fără să...

Uşa se deschise. Sergentul funcţionar care-i luase amprentele apăru în cadru.

– Cineva acolo sus te iubeşte, spuse.

– Ce? făcu Grabowski. Mă transferaţi acum?

Ştia că avea să fie dus la închisoarea districtului până în ziua primei înfăţişări.

– Zisei că cineva acolo sus te iubeşte, repetă sergentul. Ori eşti numa’ un pungaş al dracului de norocos.

Pontiacul era parcat în faţa pensiunii, iar taxiul trase în spatele lui. Grabowski plăti şi coborî pe trotuar. Îşi folosi cheia de la uşa din faţă. Domnul Jackson era în scaunul lui, dar nici nu tresări când Grabowski se strecură pe scări în sus. Voia să plece de-acolo fără să fi trebuit să stea de vorbă cu gazda lui despre unde fusese ultimele două nopţi.

Se duse direct la birou şi trase sertarul din stânga. Bineînţeles că nu mai era acolo. Ştiuse că nu va fi. Cu toate astea, nu putu să nu se simtă dezamăgit. Îl învinsese fără probleme. Se schimbă şi îşi făcu bagajele. Cheia maşinii era pe birou. Poate că ar trebui să se considere norocos, aşa cum îi spusese sergentul. Ofiţerii Johnson şi Nugent îşi retrăseseră acuzaţiile şi acum era liber. Completaseră hârtiile greşit, gibonii ăia doi, şi când ar fi venit momentul procesului, ar fi fost respins din cauza unui detaliu tehnic.

– În locu’ matale, spusese sergentul, aş încerca să mă feresc de ăi doi. N-or să se prea bucure să-ţi vadă iară mutra.

– Mda? spusese Grabowski. Da’ cât de mult or să se bucure când o să-i dau în judecată?

N-avea de gând să facă asta, erau lucruri mai bune de făcut cu viaţa lui decât să şi-o petreacă în compania avocaţilor. În orice caz, el chiar îl lovise pe caraliu, şi, dacă loveşti un caraliu, eşti inevitabil arestat.

Puse nişte bani într-un plic pentru nopţile neplătite încă, îl lăsă în capul scărilor şi se furişă afară.

Pe alee erau două maşini, nici urmă de Sport Trac. Nu putea pleca fără să verifice dacă ea chiar plecase. Merse pe jos până aproape de casă. O femeie ieşea pe uşa larg deschisă din faţă. Scria ceva pe o planşetă cu clemă în timp ce mergea şi-i luă doar o clipă să ridice privirea şi să-l observe.

– Bună, pot să v-ajut cu ceva? întrebă.

– O caut pe Lydia.

– Eu sunt agentul imobiliar al Lydiei, Tevis Trower. Mă tem că ea nu e aici.

– Oh, corect, spuse Grabowski nonşalant. Atunci, vinde locul ăsta?

– Da, tocmai am făcut măsurătorile pentru broşură.

– Se... întoarce mai târziu, credeţi?

– A trebuit să plece peste hotare pe nepusă masă, mi-a lăsat cheile azi-dimineaţă.

– Ah, făcu el, unde-a plecat?

Agentul ridică din umeri.

– Crezi că vesela ar trebui ambalată înainte sau după vizionări?

Vocea se auzi dinăuntru, de pe holul de la intrare.

– Vin acum, Amber, spuse agentul imobiliar.

Dar Amber, blonda mititică şi firavă de la butic, ieşi pe prispă.

– Oh, bună, spuse, dându-şi părul pe după urechi. Ce mai faceţi?

– Grozav. Aveam de gând să trec pe la magazinul dumneavoastră ceva mai târziu.

– Oh, vă rog, spuse Amber. Asistenta mea va fi acolo, este foarte pricepută, vă va putea ajuta. Aş veni eu însămi să vă ajut, doar că trebuie să fac ordine în casa Lydiei. De fapt, nu chiar azi, azi întocmesc doar lista cu ce e de făcut, după care, dacă am ceva timp duminică, o să vin şi o să mă pun pe treabă. Hainele de pomană, ce a mai lăsat din ele, veiozele şi aşa mai departe, la magazinul de antichităţi de pe Fairfax, vesela, nu ne-am decis încă ce să facem cu ea...

Continuă să pălăvrăgească, iar el o asculta, aşteptând o ocazie să schimbe subiectul.

Agentul imobiliar îşi verifică ceasul, nerăbdătoare s-o ia din loc, dar Amber, în toiul sporovăielii, nu observă.

– ... mobila ne-am decis s-o lăsăm şi o să vedem dacă putem s-o vindem odată cu casa. Dacă nu, ştiu eu o casă de licitaţii şi o putem duce acolo. Desigur, costurile trimiterii ei până în Africa de Sud este prohibitiv. În orice caz, o să ne fie tuturor dor de ea.

Se juca nervos cu cordonul rochiei ei petrecute.

– Ştiaţi că a plecat? Speraţi s-o întâlniţi?

– Era ceva, spuse Grabowski, despre care aş fi vrut să vorbesc cu ea. A lăsat, din întâmplare, o adresă unde să-i fie trimisă corespondenţa?

Amber clătină din cap.

– Nu, o să ia ea legătura cu noi de îndată ce se va instala.

Grabowski se uită la agentul imobiliar, care bălăbănea planşeta cu clemă, răsucind-o uşor, devenind tot mai nerăbdătoare.

– Bănuiesc că va ţine legătura cu dumneavoastră legat de vânzarea casei, spuse el.

– Va trebui să mă scuzaţi, spuse ea. Trebuie să mă întorc la birou.

– Nu am vrut să vă reţin. Dacă aveţi un număr de telefon, o adresă de e-mail, orice?

Agentul imobiliar îşi scoase cheile de la maşină şi o porni cu paşi mari pe alee. Grabowski se luă după ea.

– Scuze, spuse, dar nu poate vinde casa fără să ţină legătura.

Tevis deschise portiera maşinii.

– Nu că ar fi treaba dumneavoastră, spuse, aşezându-se în scaun. Nu că ar fi treaba dumneavoastră, dar a semnat o împuternicire pentru vânzare. Se pare că a fost vorba de o problemă de familie, dar nu ştiu, nu am descusut-o.

Închise uşa.

El bătu în geam, iar ea îl deschise.

– Păi, şi cu banii cum rămâne? Cum o să-i parvină?

– De ce vă interesează?

Porni motorul.

– Tot ce vreau să spun e că trebuie să aveţi cumva cum să daţi de ea dacă e nevoie, şi dacă aş putea doar...

– Banii se vor duce într-un cont de client şi pe urmă, când e pregătită, o să-i revendice. În orice caz, cu piaţa de azi, o să treacă nişte luni până atunci. Poate un an.

Ridică geamul şi dădu cu spatele pe alee.

Amber veni lângă el.

– Dacă doriţi, spuse, o să-i spun Lydiei că aşteptaţi să vorbiţi cu ea. Când o să am veşti de la ea, desigur.

Lui Grabowski îi era milă de Amber, de felul în care fusese ea dusă de nas de femeia pe care o considera prietenă.

– Ba nu, spuse el.

– Ba nu ce?

– Nu contează, răspunse el. Ascultaţi, trebuie să plec acum. Nu cred totuşi că mai ajung la magazin. Va trebui să-i cumpăr soţiei mele ceva din aeroport.

– Oh, ne părăsiţi? întrebă Amber. Sper că v-a făcut plăcere şederea în bătrânul nostru Kensington. Poate c-o să reveniţi cândva. Ştiu că nu se întâmplă prea multe pe-aici, dar e un loc tare prietenos, spuse ea, zâmbindu-i lui Grabowski. Sper că aşa a fost şi cu dumneavoastră.

Grabowski reuşi să obțină un bilet la geam, la economic, într-un zbor direct. Au fost ceva turbulenţe la urcare, şi el privi norii negri de furtună. Avionul se zgâlţâia şi tremura, ca şi cum s-ar fi frecat de o suprafaţă dură.

După care se linişti, iar norii rămaseră dedesubt, acoperind pământul cu un văl ferfeniţos.

Ea avea un frate la Cape Town. El ştia că şansele erau slabe, dar trebuia să încerce. Dacă era acolo, iar el i-ar fi supravegheat casa zi şi noapte, era posibil s-o găsească din nou. Nu exista nici o garanţie că se afla în Africa de Sud doar pentru că aşa îi spusese prietena ei. Realitatea era că ea nu avea prieteni, ei nu o cunoşteau, dar el da, şi, dacă avea răbdare şi îşi punea mintea la contribuţie şi nu se mai dădea bătut, avea s-o găsească până la urmă. Îl învinsese o dată, dar meciul nu se încheiase încă, va găsi el o cale să dea de ea.

Trebuia să doarmă puţin în timpul zborului. Grabowski închise ochii şi încercă să asculte zgomotul motoarelor, să lase vibraţiile profunde să-i umple conştiinţa, ca să poată să plutească departe de toate. O văzu, venea spre el, aşezată pe pat. Soarele pătrundea pieziş prin fereastră, luminând-o frumos, şi ea era radioasă şi liniştită, şi el stătea acolo încremenit, absorbind-o. Pe mine mă căutai? Putea vedea dorinţa, jindul, în ochii ei. A fost o întâmplare, spuse el. Ea dădu din cap încurajator, iar el făcu un pas în faţă, îşi ridică aparatul de fotografiat, iar ea ridică pistolul şi i-l puse la cap.

CAPITOLUL 29

Cabana era la o aruncătură de băţ de lac, ascunsă printre pini. Ea venise acolo pe la ora două şi jumătate dimineaţa şi nu mai apucase să ajungă în vreunul dintre dormitoare, ci se întinsese pe canapeaua prăfuită, în lumina lunii, cu mâinile între genunchi, trezindu-se apoi cu gâtul înţepenit şi cu soarele scăldându-i gleznele. Îi era foame. Nu mâncase deloc cu o zi înainte. Amber îi pusese provizii la pachet, aşa că se duse afară să le scoată din maşină.

Reuşi să aprindă aragazul din a şaptea încercare şi puse ceainicul la fiert. În timp ce apa se încălzea, mâncă o chiflă, împrăştiind firimituri peste tot. Rufus şedea la picioarele ei, aşteptând exagerat de răbdător. Nu adusese mâncare pentru câini, dar luase o jumătate de fleică din frigiderul lui Amber. Găsi o farfurioară în dulap şi-i tăie o felie.

După micul dejun, îşi puse bocancii şi porniră la plimbare prin pădurea de pini, pe un covor de ace jilav şi elastic, din care se iţeau ici şi colo câteva pălărioare de ciuperci, ferigile răzleţe sclipind verde smarald pe fundalul pământiu. Din când în când, ajungeau în câte un luminiş împânzit de flori sălbatice, pete de roz, şi alb, şi galben pe canavaua ierbii. Urmărea să nu piardă din ochi lacul, undeva departe, la dreapta ei, aşa încât, în cele din urmă, să facă un cerc complet şi să ajungă de unde plecaseră.

În ziua precedentă, după ce formase numărul lui Amber şi închisese, se dusese la ea să-şi ia personal rămas-bun. Erau toate acolo, aşteptând-o. Intenţionase să rămână doar puţin, dar nu mai plecase decât după miezul nopţii, după ce planurile fuseseră puse la punct.

Ieşi din pădurea de pini şi se îndreptă spre lac, Rufus luând-o la fugă înainte, către malul de ardezie. Erau afară de trei ore deja, şi nu străbătuseră decât două treimi din traseu, mai dura o oră şi jumătate până să ajungă înapoi la cabana lui Tevis, îi putea vedea acoperişul lung şi abrupt, ca o literă A ivindu-se dintre copaci. Trecuseră pe lângă alte vreo câteva case şi

traversaseră câteva urme de pământ lăsate de cauciucuri, ceea ce-i dăduse de înţeles că erau şi mai multe cabane în adâncul pădurii, dar nu întâlniseră nici o persoană. Privi peste apa sclipitoare, verdele intens al pădurii, spre dealurile sinilii ce pătau orizontul. O umbră trecu pe deasupra lor, se năpusti înspre lac, apoi se ridică într-o mişcare lentă şi mută, un peşte mare şi argintiu zbătându-se în ghearele vulturului.

Le spusese că se întâmplase ceva, ceea ce însemna că trebuia să plece şi că nu avea să se mai întoarcă.

– De ce nu ne laşi să te ajutăm?, a întrebat Esther. Poate reuşim să rezolvăm problema.

– Există lucruri pe care nu vi le pot spune, zisese Lydia. Şi nu vreau să vă mint.

– Ce nu poţi să ne spui nici nu vrem să ştim, a spus Esther. Spune-ne ce trebuie să se întâmple acum.

Se duse la marginea apei, se aşeză pe o piatră şi-şi scoase bocancii şi şosetele, blugii şi tricoul. Simţea ardezia tăioasă pe tălpi, apoi locul ardeziei fu luat de prundiş, care-i masă labele picioarelor pe măsură ce avansa anevoie prin apă, insecte lucioase acoperind suprafaţa, lăsând urme la vârfurile degetelor. Încercă să-şi menţină picioarele pe fundul apei pe măsură ce înainta tot mai mult, cu apa până la brâu, stern, claviculă, voia să meargă până ce apa avea să-i ajungă peste creştet, dar picioarele i se ridicau, şoldurile plutindu-i imponderabile în apă; începu să înoate.

Când obosi, se întoarse pe spate, mişcând din încheieturile mâinii şi din glezne pentru a rămâne în plută, holbându-se la albastrul plat şi absolut de deasupra. Se răsuci iar şi înotă înapoi spre mal, apoi se aşeză pe o piatră ca să se usuce.

Noaptea trecută, Suzie îşi sunase soţul, iar el o sunase înapoi imediat după ce-l săltaseră pe Grabowski şi-l duseseră la secţie.

– Te mustră conştiinţa pentru ce ai făcut? a întrebat Suzie. Un tip îţi sparge casa, îţi intră în dormitor, merită ce i se întâmplă.

– Ia maşina mea, a spus Tevis. Eu pot să împrumut una de la serviciu. Du-te la cabană. Nu am făcut curăţenie încă şi nu am aranjat-o, dar nu va şti nimeni că eşti acolo, în afară de noi.

– Ce altceva mai trebuie să facem, a întrebat Esther, ca să te putem ajuta să te întorci?

Se îmbrăcă şi-l strigă pe Rufus, care zburda prin pădure. Porniră la drum, de data asta ţinând aproape de linia malului, şi ea merse cu soarele bătându-i în spate, şi prin ardezia roşie, şi maron, şi neagră, smălţuită cu scli-piri aurii.

Când ajunseră la cabană o dureau picioarele; îşi azvârli cât colo bocancii şi se aşeză pe canapea. Erau pânze de păianjen în fiecare colţ al tavanului şi dâre de praf peste tot. Perdelele, trase pe jumătate, erau de un galben pal, aproape translucid, în partea de sus, şi de un muştar intens spre bordură, ca şi cum, de-a lungul anilor, culoarea s-ar fi prelins înspre margini, pentru a forma o crustă groasă pe poale. Aerul mirosea a preşuri vechi şi a carton jilav şi foarte discret a lavandă, de la snopurile uscate de pe masă.

Mobilul sună şi ea-l scoase din buzunar.

– A plecat, spuse Tevis. L-am urmărit până la aeroport.

– E frumos aici, spuse Lydia. Aş dori să rămân câteva zile.

– Stai cât vrei. Amber s-a dus la doamna Jackson azi-dimineaţă şi a luat din sertar chestia aia pe care o voiai. Stickul cu toate fotografiile. L-a aruncat.

– Încă nu ştiu, spuse Lydia, dacă mă voi putea întoarce. Mă suni dacă... dacă se mai întâmplă ceva?

– Da, dar, Lydia – ăsta e ultimul loc unde te va căuta.

– Dacă ţi-aş putea spune..., zise Lydia. Ştii, dacă aş putea, ţi-aş spune.

– E cum a zis Esther. Nu trebuie să ne spui nimic.

Se întinse pe canapea cu mâinile sub cap. Dacă Grabowski o minţise, dacă trimisese deja fotografiile, atunci, cel târziu la sfârşitul acela de săptămână, Kensington avea să fie asediat. De aceea venise acolo, pentru cazul în care ar fi sărit totul în aer.

Toate pânzele de păianjen erau părăsite, în ruină, fără păianjeni. Pe podea, pe sub rafturile goale, erau cutii pline pe jumătate cu reviste şi cărţi. Pote că fostul proprietar nu a mai avut loc în maşină şi s-a gândit că nu s-ar mai fi meritat încă un drum până acolo. Să fi minţit Grabowski? Dacă o

minţise, nu ar fi fost aşa de disperat să ajungă la pensiune ca să-şi ia stickul de memorie. Îl lovise pe Mike în nas. Bietul Mike. Le provocase o mulţime de necazuri prietenilor ei. Poate că ar fi mai bine pentru toţi dacă s-ar muta, s-o ia de la capăt.

Se gândi să-l sune pe Carson. Nu-i răspunsese la mesajul pe care i-l trimisese. Dar ce-ar fi putut să-i spună? Îşi permisese să ţeasă o fantezie despre cum i-ar spune totul. Iar el ar înţelege-o. Acea persoană din această viaţă ar înţelege. Ce trebuia ea să înţeleagă era că avea să fie mereu de una singură

Era de una singură? Prietenii ei făcuseră pentru ea mai mult decât avea ea dreptul să aştepte de la ei, dar la ce fel de povară, la ce fel de tensiune vor fi supuse acum acele prietenii?

Să inventeze mereu poveşti. Erau la fel de sterpe ca şi pânzele alea de păianjen din tavan. Sperase că-şi va putea revedea băieţii, că va găsi o modalitate. Dacă, în urmă cu zece ani, ar fi fost persoana care era în acel moment, încă ar fi fost cu ei, nu ar mai fi fost nişte copii orfani de mamă. Nu mai erau copii. Era greu să-şi imagineze acum persoana care fusese. Dacă ar întâlni-o pe acea *ea* mai tânără, cât de multe ar avea în comun şi ce şi-ar spune una alteia?

A doua zi dimineaţă se plimbă şi înotă, apoi se apucă să deretice prin casă. Nu exista aspirator, dar exista o mătură, aşa că rulă preşurile şi începu cu tavanele. Găsi o cârpă de praf şi o cutie de soluţie de lustruit sub chiuvetă şi şterse poliţele şi masa, desfăcu scaunele şi le şterse şi pe ele. Apoi mătură podelele, iar Rufus i se tot încurca printre picioare şi strănuta întruna. În bucătărie şterse linoleumul cu mopul, frecă faianţa cu o periuţă de unghii şi răzui mucegaiul de pe chitul dintre rosturi. Lustrui robinetele până luciră.

De câte ori se oprea să-şi tragă sufletul, John Grabowski îi venea din nou în minte. A fost o clipă când se gândise să apese pe trăgaci. Dacă ar fi făcut-o? Ar fi putut s-o facă? Era capabilă să omoare un concetăţean? Nu ar fi putut s-o facă. Îşi spuse că nu ar fi putut s-o facă. A fost un moment când ar

fi putut-o face. Şi pentru ce? Pentru că a făcut, aşa cum spusese el, ceea ce ar face oricine altcineva în locul lui.

Dădu jos perdelele din camera de zi şi din dormitoare, le spălă în chiuvetă şi le atârnă peste gardul care înconjura veranda din faţa casei. Scoase totul din dulapurile din bucătărie şi spălă vesela, şterse rafturile cu o zdreanţă udă şi puse deoparte oalele. Apoi se apucă de baie, frecând petele din vasul de toaletă, curăţând interiorul căzii de baie, spălând şi ştergând oglinzile, lustruindu-le cu o bucată dintr-un ziar vechi.

Amber îi dăduse nişte cearşafuri pe care le scoase acum de pe pat. Scoase salteaua afară, la aer. O scoase şi pe cealaltă. Apoi mătură şi şterse de praf şi dormitoarele şi curăţă toate ferestrele. Se întuneca deja când se aşeză să mănânce nişte pâine cu brânză, dându-i şi lui Rufus un sendviş cu pate.

Căută ceva de citit prin cutii. Erau reviste de pescuit şi de grădinărit, alte ziare vechi, un manual despre identificarea păsărilor, un vechi manual al unei maşini, o enciclopedie, cărţi de gătit, ghiduri turistice, o serie de atlase cu coperte cartonate şi câteva cărţi de buzunar ponosite. Toate acestea din urmă, în afară de două, erau în franceză, şi franceza nu prea mergea. Le puse deoparte. Din cele două rămase, una îşi pierduse coperta şi primele câteva pagini. Cealaltă era Crimă şi pedeapsă, una dintre cărţile pe care i le dăduse şi Lawrence.

Aprinse o veioză şi se aşeză pe canapea cu cartea în mâini. Citi coperta de pe spate, întoarse cartea şi o aşeză în poală. Spera ca Lawrence să nu fi fost singur când murise, i-ar fi fost alături dacă ar fi putut. „Dacă n-o să fiu acolo la data stabilită“, îi spusese, „va însemna un singur lucru“. Rămăsese trează toată noaptea aceea, aşteptând, ştiind în adâncul inimii că nu avea să vină, ştiind ce însemna asta. În zori, se dusese în curte cu o lumânare aprinsă, culesese nişte flori ca să le aşeze lângă trunchiul unui stejar, şi spusese o rugăciune, o înmormântare fără mort.

Lawrence crezuse că ea va putea citi acea carte. O deschise la prima pagină, dar nu putea vedea cuvintele de lacrimi. Şi era mereu aşa de bun cu ea, avea o părere aşa de bună despre ea, probabil că era un alt fel de a-şi

exprima dragostea. Asta nu însemna că ea chiar era capabilă de acea carte. O închise şi o puse jos.

Se duse afară şi privi la cerul spuzit de stele şi la luna argintie ce se oglindea în lacul catifelat.

Vineri înotă mai întâi, apoi se plimbă tot restul dimineţii. După-amiază lustrui dulapurile de haine şi încercă să facă mânerele de alamă să lucească. Cuptorul arăta de parcă fusese incendiat în câteva rânduri şi nu găsise nici un detergent pentru cuptoare, dar se strădui să râcâie cele mai carbonizate dintre resturi cu un cuţit. Când fu aproape gata, îi alunecă mâna şi se tăie la degetul mare. Îl ţinu sub jet de apă, până ce pielea se albi şi se zbârci, iar sângerarea se opri. Apoi curăţă plita şi ceainicul, opări cratiţele cu apă clocotită şi le frecă bine cu o perie de sârmă.

Mătură veranda şi smulse buruienile dintre treptele de lemn. Ce mai rămăsese de făcut? Îşi şterse mâinile de dosul blugilor, apoi fruntea cu dosul braţului.

Preşurile erau încă rulate în fundul camerei de zi. Le scoase afară şi le bătu cu o bâtă veche de baseball, până ce praful nu mai răbufni din ele la fiecare lovitură. Le duse înăuntru şi le întinse.

După cină, se aşeză afară cu Rufus în poală şi se gândi din nou să-l sune pe Carson. Oare el ar vrea ca ea să-l sune? Dacă i-ar spune cine fusese, oare ar mai privi-o ca pe cine era acum? Nu avea cum să-i spună ceva fără să-i spună despre monstruoasa ei crimă. El renunţase la fiica lui, dar aceasta îi fusese deja luată. Iar o mamă care-şi abandonează copiii nu poate fi iertată vreodată; de nimeni.

În fiecare zi, pentru tot restul vieţii ei, îşi va pune aceeaşi întrebare: ar fi putut rămâne?

Pentru a începe să ştie răspunsul, trebuia să se întâlnească din nou cu ea însăşi, aşa cum era atunci, să-şi aducă aminte cum fuseseră lucrurile. Era ca şi cum s-ar întâlni cu o străină. I-ar fi putut prezenta lui Carson străina aceea tulburată? Să se aştepte ca el să înţeleagă?

Mângâie urechile lui Rufus, iar acesta scânci în somn.

Sâmbătă, mobilul îi semnală intrarea unui mesaj, iar starea ei sufletească se animă. Dacă el i-ar scrie din nou, l-ar suna şi ar găsi ei o ieşire din asta. Era Amber: Vreau doar să ştiu dacă eşti bine. Îi răspunse tot cu un mesaj că era bine, să nu-şi facă griji, şi mulţumesc pentru tot.

Se plimbă şi înotă, repară rupturile din plasele de la ferestre şi frecă mobilierul de pe verandă cu ulei din seminţe de in.

Îşi aminti de Carson tăind copacul din curtea din spatele casei ei, de fărâmele de talaş adunate peste claviculă. Simţea gustul sudorii lui. Îi auzea vocea. O simţea răsunându-i în piept. „Să te pui în pielea altuia face parte din meserie. Nu am crezut niciodată că e nebun.“

A doua zi îşi respectă programul matinal de plimbare şi înot. Fiecare pas şi fiecare bătaie a braţului în apă o duceau tot mai departe de John Grabowski, o făceau să creadă că el dispăruse cu adevărat, că nu mai era pe urmele ei. S-a lepădat de el. Şi-a găsit echilibrul. El va continua s-o caute, şi nu va înţelege niciodată că persoana pe care o căuta nu mai era de găsit.

Nu-i mai veni în minte alte treburi de făcut prin casă. Şterse din nou podeaua bucătăriei cu mopul. Apoi se duse la cutii şi răsfoi revistele de grădinărit. Se uită printr-un atlas. Luă cartea fără copertă şi-ncepu să citească, rămânând aşezată pe podea.

Se mută pe canapea şi continuă să citească. Era despre un personaj pe nume Ivan Denisovici Şukov, un deţinut dintr-un fel de lagăr. Întoarse cartea pe partea cealaltă şi citi, încercând să descopere numele autorului. Toate personajele aveau nume ruseşti, aşa că probabil că şi autorul era rus. Era o carte uşor de citit, cu fraze scurte, şi nu vorbea nimeni precum Lawrence, ca din dicţionar. Prizonierii trebuiau să muncească pe un şantier şi le era aşa de frig şi de foame, că nu se puteau gândi decât la cum să supravieţuiască încă o zi. Erau minus patruzeci de grade, şi prizonierii erau prost îmbrăcaţi. Dacă mai puneau haine pe sub uniforma de prizonier erau pedepsiţi. Şukov se gândea la bucata de pâine pe care o păstrase de la micul dejun şi o cususe în saltea.

Ea crezu că personajul va muri până la sfârşitul cărţii, aşa insinua povestea. Condiţiile erau extreme. Asta s-ar fi întâmplat. Continuă să

citească: Poate unul căruia i-e cald să-l înţeleagă pe altul care îngheaţă?

În următoarele patru ore, citi fără să-şi ridice capul; când Rufus sări pe canapea şi ceru să se joace, ea-l mângâie, dar continuă să citească. Îşi schimbă poziţia pe canapea, îşi întinse picioarele, mută cartea dintr-o mână în alta, toate fără să-şi întrerupă firul lecturii. Începea să se întunece şi ea bâjbâi după veioză; gardienii îl căutau pe Şukov, iar el avea o bucată de metal ascunsă în mănuşă. Ei n-o găsiră, iar ea răsuflă uşurată. Nu mai era aşa de sigură că Şukov va muri, era un supravieţuitor.

La sfârşitul cărţii, Şukov era recunoscător că supravieţuise încă o zi. Decisese că era o zi fastă, reuşise să obţină nişte alimente în plus. Închise cartea şi rămase acolo, încărcată de un dor, de un jind, aşa de puternic, că se cutremură.

Ieşi afară să privească stelele. Când se întoarse înăuntru, primise un nou mesaj pe telefon, de data aceasta de la Carson: Unde eşti? Mi-e dor de tine. Putem să mai încercăm o dată?

Rămase un timp fixând cu privirea ecranul telefonului. Nu decisese ce era posibil. Avea de gând să se arunce din nou în necunoscut?

Se dezbrăcă, se duse la baie şi luă un prosop. Apoi ieşi în fugă din cabană, traversă veranda şi coborî scările, şi, fără să se oprească, se aruncă direct în apă. Plonjă şi înotă în întuneric; înota departe de ceva şi către ceva, şi-l văzu pe Lawrence în barca aceea cu vâsle, îi văzu scăfârlia cheală lucind, săltând în sus şi-n jos, şi ea ridică un braţ şi-i făcu cu mâna, şi el dispăru, dar ea continuă să înoate.

MULŢUMIRI

Cercetările mele pentru Poveste nespusă s-au bazat pe multe cărţi, articole, pagini de net despre insituţia regalităţii, cum a evoluat aceasta în ultimii ani, şi despre rolul pe care l-au jucat paparazzi în această evoluţie. M-am inspirat mai ales din faptele şi din analizele perspicace conţinute în lucrarea The Diana Chronicles, de Tina Brown. Aş dori, de asemenea, să mă exprim îndatorată faţă de alte patru cărţi: Diana: Her True Story, de Andrew Morton, Diana: The Life of a Troubled Princess, de Sally Bedel Smith, Diana and the Paparazzi, de Glenn Harvey şi Mark Saunders, şi Paparazzi de Peter Howe. Le sunt recunoscătoare tuturor acestor autori.